

2

ஆறும் பாட்டு

புள்ளும் சிலம்பினகான் புள்ளரையன் கோயிலில்
வெள்ளை விளிசங்கின் பேரரவம் கேட்டிலையோ
யிள்ளாய் எழுந்திராய் பேய்முலை நஞ்சுண்டு
கள்ளச் சகடம் கலக்கழியக் காலோச்சி
வெள்ளத் தரவில் துயிலமர்ந்த வித்தினை
உள்ளத்துக் கொண்டு முனிவர்களும் யோகிகளும்
மெள்ள எழுந்து அரியென்ற பேரரவம்
உள்ளம் புகுந்து குளிர்ந்தேலோ ரெம்பாவாய்.

பதவுரை:— புள்ளும் — பழவைகளும், சிலம்பின கான் — கூவிக்கொண்டு செல்லா நின்றன காண்; புள் அரையல்: கோ இலில் — பட்சிகளுக்கு அரசனான கருடாழ்வானுக்கு ஸ்வாமியான ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஸந்திதியிலே, வெள்ளை விளிசங்கின் — வெண்மை

h ருசியுடையாரிழக்கை h, நெடுந்தட்டு என்றிருக்கையாலும், i ததீயரையொழிய அநுபுவிக்கமாட்டாமையாலும், முந்துறவுணர்ந்தவர்கள் உறங்குகிறவர்களை எழுப்பத் தட்டில்லை.

எல்லார்க்கும் ஒக்க க்ருஷ்ணபுவத்தில் j *கௌதுகம் அவிஸிஷ்டமா யிருக்குமாகில், சிலர் எழுப்பச் சிலர் உறங்குகை கௌதுகத்துக்குக் குறை யன்றோவென்னில்: — அநுபுவ்யமான க்ருஷ்ணகுணங்கள், நஞ்சுண்டாரைப் போலே சிலரை மயங்கப்பண்ணுகையாலும், சிலரை இருந்தவிடத்தில் இருக்க வொட்டாதே துடிக்கப்பண்ணுகையாலும், அவர்கள் கௌதுகத்துக்குக் குறை யில்லாமையாலே, சிலரைச் சிலர் எழுப்பத் தட்டில்லை.

k இதில் இப்பாட்டுக்கு வாக்யார்த்தம்:— l புகுவத்விஷயத்தில் புதிய ளாகையாலே இந்நோன்பின் சுவடறியாதாளொருத்தியை n எழுப்புகிறார்கள்.

பெ. அ. மையாலும்) என்றது “வையத்து வாழ்வீர்கள்” (2) என்று கொண்டாடினமைக் குத்தாற்ப்யமாச, தங்களபுவத்தை ரஸமாக்கித் தருமவர்களென்று சொல்லப்பட்ட ஸ்வபுவத்தைப் பற்ற. h (ருசியுடையாரிழக்கை நெடுந்தட்டென்றிருக்கையாலும்) என்றது - “ஐயமும், பிச்சையும்” (2) என்றவிடத்தில் சொல்லப்பட்டதாய், புகுவத்விஷயம் வதாநுபுவம் பண்ணுவிப்பவர்களென்னும் ஸ்வபுவத்தைப் பற்ற. h₂ “நெடுந்தட்டு” என்றது மஹாப்ரதிறையென்றும், அத்தால்-அதிதுஸஸஹம் என்றபடி, i (ததீயரையொழிய அநுபுவிக்கமாட்டாமையாலும்) என்றது - “செய்யாதனசெய்யோம்” (2) என்றவிடத்திற் சொன்ன புகுஷகாராயிரயணத்தைப் பற்ற.

k ‘இதில்’ என்றது - இப்பத்துப்பாட்டிலென்றபடி. l ‘யிள்ளாய்’ என்றத்தைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார் (புகுவதித்யாதி) n ‘எழுப்புகிறார்கள்’ என்ற அநந்தரம், ‘என்று’ என்று ஸேஷம்.

சி.அ. j கௌதுகம் - ப்ராவண்யம். l (புகுவத்விஷயத்தில் புதியளாகையாலே) என்றது - ‘யிள்ளாய்’ என்றத்தைக் கடைசித்து.

சு.அ. j (கௌதுகஹலம்) உத்ஸாஹம்,

யானதும், (எல்லாரையும்) கூப்பிடுவதுமான சங்கத்தினுடைய, பேர் அரவம் — பெரிய ஒலியையும், கேட்டிலையோ—கேட்கவில்லையோ?, பிள்ளாய்!—(பகவத்விஷயத்தில் புதிய வளான) பெண்ணே!, எழுந்திராய் — (சீக்கிரமாக) எழுந்திரு; பேய் முலை நஞ்சு — (தாய் வடிவுகொண்ட) பேயாகிய பூதனியின் முலையில் (தடவியிருந்த) விஷத்தை, உண்டு— (அவளுடைய ஆவியுடன்) அமுது செய்து, கள்ளச் சகடம்—வஞ்சனை பொருத்திய சகடாஸுரனை, கலக்கு அழிய — கட்டுக் குலையும்படி, கால் ஒச்சி — திருவடிகளை நமித்து, வெள்ளத்து—திருப்பாற்கடலில், அரவில்—ஆதிசேஷன் மீது, துயில் அமர்ந்த—திருக்கண் வளர்ந்தருளிய, வித்தினை — ஜகத்காரணபூதனான எம்பெருமானை, முனிவர்களும் — (பகவானை) மனனம் செய்பவரும், யோகிகளும் — யோகாப்யாஸம் செய்யும் கைங்கர்ய பரர்களும், உள்ளத்துக் கொண்டு—ஹ்ருதயத்திலே (எம்பெருமானை) தியானித்து, மெள்ள எழுந்து—(ஹ்ருதயத்திலிருக்கும் அப்பெருமான் அசையாதபடி) ஜாக்ரதையாக எழுந்திருந்து, அரி என்ற—“ஹரிஃ ஹரி:” என்ற, பேர் அரவம்—பெரிய ஒலியானது, உள்ளம் புகுந்து—எங்களுடைய நெஞ்சிலே புகுந்து, குளிர்ந்து—குளிர்ந்தது;

வ்யா:— n (புள்ளும் n₂ சிலம்பினகாண்) o இப்பெண்பிள்ளைகள் “போதோடே வாசலிலே சென்று உணர்த்தக்கடவதாக ஸங்கல்பித்துப் போது விடியச்செய்தே கிடந்து உறங்குவதே!” என்று o₂ ஸிஷ்டகூர்ஹை பண்ணினவாறே, “போதுவிடியவேண்டாவோ எழுந்திருக்க?” என்ன, “போதுவிடிந்தது எழுந்திராய்” என்ன, “விடிந்தமைக்கு அடையாளமென்?” என்று கேட்க; “நாங்கள் உணர்ந்து வந்தது போதாதோ?” என்ன; “உறங்கினாருணரி லன்றே விடிவுக்கு அடையாளமாவது. A உண்டோ கண்கள் துஞ்சுதல் என்கிறபடியே உங்களுக்கு உறக்கமுண்டோ? உங்களுணர்த்தி விடிந்தமைக்கு அடையாளமன்று; o₂ வேறு அடையாளமுண்டோ?” என்ன; p (புள்ளும் சிலம்பினகாண்) q ‘போதுவிடிந்தது, பகடிகளகப்படக் கிளம்பி இரை தேடிப் q₂ போகாநின்றனகாண்’ என்ன, r ‘அது விடிந்தமைக்கு அடையாளமோ?’ என்ன, ‘ஏன் அல்லவோ?’ என்ன; ‘ஓம், அல்லவீ’ என்ன, s ‘ஆவதென்?’ என்ன; t ‘நீங்கள் அவற்றை உறங்கவொட்டாதே கிளப்பினவாறே கிளம்பிற்றினவல்லது விடிந்தமைக்கு அடையாளமோ?’ u இவ்விடத்திலே ‘பிள்ளைப் பிள்ளையாழ்வான், பகுவத்

பெ.அ. n, o “புள்ளும்” என்ற சகாரத்தாலே — வேறே அடையாளமும் விவகிதமென்று தோற்றுகையால், இரண்டடையாளம் சொல்லுகைக்கு உக்திப்ரத்யுக்தி ரூபேண தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (இப்பெண்பிள்ளைகள் இத்யாதி) n₂, o₂ “சிலம்பின” என்ன அமைந்திருக்க, “காண்” என்கையாலும், “கேட்டிலையோ” என்றத்தாலும் வெறுப்புத்தோற்றுகையாலே (ஸிஷ்டகூர்ஹை பண்ணினவாறே என்றது) p, q சிலம்புகை — ஸப், திக்கையாய், ப, லி தாத்ரத்தை அருளிச்செய்கிறார் (போது இத்யாதி) q₂, u ‘இவ்விடத்திலே’ இத்யாதி ஐதீஹ்ய வாக்யத்தை ‘போகாநின்றனகாண்’ என்ற அதந்தரம் அநுஸந்திப்பது r லோகத்தில் பெண்கள் பேச்சான ரீதி தோற்றும்படி உக்திப்ரத்யுக்திருபேண மேலுக்கு அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார் (அது விடிந்தமைக்கு இத்யாதி) s (ஆவதென்னென்ன) என்றது — அடையாளமாகாமையாவதென்னென்ன என்றபடி. t இதுக்கு ஹேதுவை அருளிச்

சி.அ. p, q ‘புள்ளும்’ என்கிற ஸப், தத்துக்குப் பொருள் அருளிச்செய்கிறார் (போது கு.அ. o₂, p ‘ச’ ஸப், தத்துக்குத் தாத்பர்யம் (வேறடையாளம்த்யாதி)

A திருவிருத்தம் - 97

ஸமாஸ்யணத்துக்கு அநுகூலமான காலத்தை ஸூசிப்பிக்கிற u , பக்ஷிகளின் நாத, மல்லது இவ்வாத்தமாவுக்கு உத்தேஸ்யமில்லை என்று பணிக்கும்” என்று அருளிச் செய்வார். v “நீங்கள் பிறந்தவூரில் பக்ஷிகளுக்கு உறக்கமுண்டோ? w A “காலையெழுந்திருந்து கரியகுருவிக்கணங்கள் - மாலின்வரவு சொல்லி மருள்பாடுதல் மெய்ம்மை கொலோ” என்றன்றோ இருப்பது; வேறு அடையாளமுண்டாகில் சொல்லுங்கோள்” என்று கிடந்தாள்;

x (புள்ளரையன் இத்யாதி) அது கிடக்கிடாய்: இதுவும் உன் செவிப்பட்ட தில்லையோ? y புள்ளுக்கு நிர்வாஹகனுள் பெரியதிருவடியுண்டு, அவனுடைய கோவுண்டு - ஸர்வேஸ்வரன், அவனுடைய இல் என்னுதல்; z “புள்” என்று - பக்ஷியாய், அத்தாலே பெரிய திருவடியாய், அவனுக்கு நிர்வாஹகனுள் வனுடைய கோயில் என்னுதல். திருப்பள்ளியெழுச்சியில் ஸங்க, த்வநி கேட்டிலையோ? a க்ருஷ்ணன் திருவவதரித்துத் திருவாய்ப்பாடியிலே b இருந்ததே குடியாக அவனகிழலே p_3 த்தபுராவராய்ச் செல்லுகிற காலத்திலே c கொண்டாடுகைக்கு ஒரு d திருமுற்றமுண்டோ? என்னில்; e சக்ரவர்த்தித்திருமகன் திருவவ

பெ.அ. செய்கிருர் (நீங்கள் அவற்றை இத்யாதி) v உன்னையெழுப்ப வந்த எங்களுக்கு அவற்றையெழுப்புகை பணியோ? நாங்களெழுப்பினோமென்கிறதென்? என்ன, அருளிச் செய்கிருர் (நீங்கள் பிறந்த இத்யாதி) w நாங்கள் பிறந்த ஊரிலே பக்ஷிகள் உறங்கா திருக்கைக்கு நியாமகம் என்னென்ன, ஸம்வாதமுக்கே2ந நியாமகம் அருளிச்செய்கிருர் (கால இத்யாதி) A [காலையெழுந்திருந்து] 1. ‘புராஹ்மே முஹூர்த்தத்திலே’ எழுந்திருந்து. A [கரியகுருவிக்கணங்கள்] க்ருஷ்ணன்வடிவை ஸ்மரிப்பிக்குமவை. A [மாலின் வரவுசொல்லி] அவன் வ்யாமுக், த்வனய வரும்படியைச் சொல்லி, A [மருள்பாடுதல் மெய்ம்மைகொலோ] ப்ரேமாந்த்யத்தாலே பாடுகை மெய்யாகப் புகுகிறதோ? என்று இப்படியே பட்சிகளும் உங்களைப்போலே வ்யாமோஹத்தாலே கூப்பிடும்படியிறே நீங்கள் பண்ணிவைப்பது; ஆகையால், உங்கள் ஸ்வபூவம்போலே அவையும் உறக்கமற்றுச் சிலம்பிற்றின இத்தனை; இது விடிவுக்கு அடையாளமன்று என்றதாய்தது.

x , z இரண்டாம் அர்த்தத்தில் “கோயில்” என்றது - முழுச்சொல்லு. a (க்ருஷ்ணன் திருவவதரித்துத் திருவாய்ப்பாடியிலே) என்ற அநந்தரம், “இருக்கையாலே” என்று ஸேஷம். b (இருந்ததேகுடியாக) என்றது - குடியிருந்தவர்களெல்லாரும் என்றபடி. c (கொண்டாடுகைக்கு) என்றது - “புள்ளரையன் கோயில்” என்று ஸ்துதிக்கைக்கு என்றபடி. e க்ருஷ்ண னிடத்தில் p_3 த்தபுராவராகிலும் அவன் விரும்பின விஷயமென்று கொண்டாடுகைக்குக் கோயிலுண்டென்னுமத்தை ஸத்துஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிருர் (சக்ரவர்த்தி இத்யாதி)

சி. அ. விடிந்தது இத்யாதி) “எழுந்திராய்” என்று ஸேஷம்; s (ஆவதென்? என்ன) என்றது - “அல்லவாவதென்? என்ன” என்றபடி. v (நீங்கள் பிறந்த ஊரில்) என்று தொடங்கி அருளிச்செய்தது. தாத்பர்யாந்தரம். u , பக்ஷிகள் நாதம் - ஆசார்யோக்தி. x , y புள்ளரையன் - பெரிய திருவடி கோயில் என்றது - திருவடிக்குக்கோவான ஈஸ்வரனுடைய இல் என்றபடி. d (திருமுற்றம்) பெருமாள் கோயில்.

சு. அ. u , பக்ஷிநாத, மென்றது ஆசார்யனுடைய உக்தி என்றபடி.

A நாச்-திரு 9-8.

தாரம்பண்ணி இருந்ததே குடியாக அவனழகிலே ஈடுபட்டுச் செல்லாநிற்க,
 1. “ஸஹ பத்நயா விஸாலாக்ஷயா நாராயணமுபாக்ஸுமத்” என்று - அவர் தாம் பெரியபெருமானை ஆஸ்ரயிக்குமாபோலே, க்ருஷ்ணனையும் கும்பீடுகொள் கைக்கு ஒரு திருமுற்றமுண்டு. (புள்ளரையன்) பெரியதிருவடியை நிரூபகமாக வுடையவன்; ஆஸ்ரிதர் தனக்கு நிரூபகமாம்படியிறே f இவர்களுக்குக் கொடுத்த ஐஸ்வர்யம்; g 2. “லக்ஷ்மணபூர்வஜம் ச” என்றிறே இருப்பது. h புகுவத், விஷயத்தில் h, வழியே i இழியுமவர்களாகையாலே பெரியதிருவடியை முன்னிடு கிருர்கள். i (வெள்ளை விளி சங்கு) j “சங்கு வெளுத்திருக்குமது விடிந்தமைக்கு அடையாளமோ? இது, வ்யர்த்த, விஸேஷணம். k (விளிசங்கு) சாமங்கள் தோறும் l முறையுடையாரை அழைக்கிறார்களாகில் போது விடியவேணுமோ?” m “அங்ஙனல்ல; (பேரரவம்) விடிந்தமைக்கு அடையாளமன்றோ, ஸ்ரீபாஞ்சஜந்ய த்வநியிலும் இது அதிகமாகவன்றோ த்வனிக்கிறது. நீயும் உணருகைக்குப் போரும் த்வநி”; n இவர்கள் சங்கின்வெளுப்புச் சொல்லுவானென்னென்னில்: n, ஸங்கு, த்வநி வழியே ஊதும்போதை முகமுத்யரையும் சங்கின் வெளுப்பும் உத்தேஸ்யமாகையாலே. (விளிசங்கு) விளிக்கை-அழைக்கை; A “கைவிளிக்கின்ற தும் கண்டேநின்றேன்” என்னக்கடவதிறே; கையாலேயழைக்கை என்றபடி.

பெ.அ. f (இவர்களுக்குக்கொடுத்த ஐஸ்வர்யம்) என்றதுக்கு - தன்னையும் தன்விழியை யையும் ஆஸ்ரிதரிட்ட வழக்காக்கிவைக்கையாலே அவர்கள் ப்ரஸித்த்யராய் அவர்களையிட்டு நிருபிக்கலாம்படியிருக்கும் என்று கருத்து. h தாத்பர்யாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (புகுவ த்யாதி) h, வழியேயிறிகையாவது - புருஷகார புரஸ்ஸரமாகப் பற்றுகை. i, j சங்குக்கு வெளுப்பு ஸித்த்யாயிருக்க, “வெள்ளை” என்று சொல்லும்போது விடிந்தமைக்கு அடையாளமாகச் சொல்வற்றுகவேணும்; அது இல்லாமையாலே இது வ்யர்த்தமாகையால் உங்கள் வார்த்தை விஸ்வஸநீயமன்றென்னும் ஸங்கையை உத்தேஷிக்கிறார் (சங்கு வெளுத்து இத்யாதி) l முறையுடையார் - அவ்வவ காலத்துக்குத் தக்க கைங்கர்யம்பண்ணும் ப்ராப்தியுடையவர்கள். i, m, “வெள்ளை” என்னுமது வ்யர்த்தமாகிலும் * விளிசங்கின் அரவம் பேரரவமாகையாலே அடையாளமோவென்று திருவுள்ளம்பற்றி இவர்களுடைய ப்ரத்யுத்திமுகேந பரிஹரிக்கிறார் (அங்ஙனல்ல இத்யாதி) i, n “வெள்ளை” என்றத்தை அடையாளமாகாவிடில் அத்தை இவர்கள் சொல்லுகைக்குக் காரணமென்னென்று

சி. அ. 9 ஆஸ்ரிதரை நிரூபகமாகவுடையராயிருக்குமோ? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (லக்ஷ்மண பூர்வஜம்) என்று. h பெரிய திருவடியை ப்ரஸங்கித்ததுக்கு ப்ரயோஜனம் - ஈஸ்வரநிரூபகத்வேத வா, தங்களுக்குப் புருஷகாரத்வேத வா; அத்தை அருளிச்செய் கிறார் (புகுவத், விஷயத்தில் இத்யாதி) j, k (சங்கு வெளுத்திருக்குமது) என்ற வாக் யம் - “விளிசங்கின்” என்ற பதத்துக்கு அவதாரிகை. i, n பின்னை வெளுப்புச் சொன்னதுக்குக் கருத்தென்? என்ன (த்வநி வழியே இத்யாதி)

o ஸத்த்வோத்தரமான காலத்திலே அடிமை செய்ய வாருங்கோளென்று அழைக்கிறபடி. p (கேட்டிலையோ) q இது கேட்க புகாயமின்றிக்கேயொழிவதே!

r இவர்கள் இப்படிச் சொல்ல, பின்பு நிருத்தரையாய்க் கிடந்தாள்; s (பிள்ளா யெழுந்திராய்) t புகுவத், விஷயத்தில் புதியையிறே; u புகுவதஸம்ஸ்லேஷத்தில் இனிமையறியாபிறே; v அநுபூவ்யங்களில் காஷ்ட, பூமி யான புகுவத ஸம்ஸ்லேஷரஸம் பிறக்குமளவும் புகுவத், விஷயத்திலே அவக்யஹிக்கப் பெற்றிலையே. w நாங்கள் உன்னைக்காண ஆசைப்பட்டவோபாதி நியும் எங்களைக்காண ஆசைப்பட வேண்டாவோ?

x அறிந்திருக்கிற உங்களை எழுப்பினாரென்ன, (பேய்முலை இத்யாதி.) y எங்களை எழுப்பினுநிலை; y, தந்தாம் காரியஞ்செய்வார் த்வதிகேட்டு எழுந்திருந்தோம் என்கிறார்கள்: (பேய்முலை நஞ்சண்டு) பெற்ற தாயும் உதவாத தனிமையிலே பூதிக்கவந்த பூதநையை முடித்து; இத்தலையை z முடிக்க வந்தவன் தன்னோடே போம்படி பண்ணி.

(கள்ளச்சகடம்) பேயாகில் ஆராய்ந்து கொள்ளலாம்; தாயே ரகசியாக வைத்த சகடம். அஸுராவேஸத்தாலே பிறந்த அபாயமாகையாலே “கள்ளச்சகடம்” என்கிறது. a (கலக்கழியக் காலோச்சி) சகடமானது கலக்கழியும்படி திருவடிகளை ஓச்சி. b முலைவரவு தாழ்த்ததென்று முரிநிமிர்த்த திருவடிகள் பட்டு

பெ. அ. ஸங்கித்து விவரிக்கிறார் (இவர்கள் இத்யாதி) o சங்காலையழைக்கிறபடியை அருளிச் செய்கிறார் (ஸத்த்வோத்தரேத்யாதி) p, q “சிலம்பினகாண்” என்னுமாபோலே பேரரவம் முழக்கிறென்று சொல்ல அமைந்திருக்க, “கேட்டிலையோ” என்கைக்கு உபாலம்பும் தோற்றத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (இதுகேட்க இத்யாதி.)

r போது விடிந்தமைக்கு அடையாளம் சொல்லியிருக்கையால், “எழுந்திராய்” என்றது அத்தவ்வித்த, தமையிருக்கவும், சொன்னதுக்கு பூவம் அருளிச்செய்கிறார் (இவர்கள் இத்யாதி) s, t, u “பாவாய்” என்னலாயிருக்க, “பிள்ளாய்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (புகுவத் இத்யாதி வாக்யத்துவயத்தாலே.) v, w உத்தவாக்யத்துவயத்தையும் க்ரமேண விவரிக்கிறார் (அநுபூவ்யங்களில் இத்யாதி.)

x “புகுவதஸம்ஸ்லேஷரஸம் அறிந்திருக்கிற உங்களை யாரேனும் புகுவதர் வந்து எழுப்ப அவர்களோடே ஸம்ஸ்லேஷிக்கைக்கு எழுந்திருந்திகோளோ? காலமறியாமல் எழுந்திருந்திகோளித்தனை” என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (அறிந்து இத்யாதி.) y “நாங்கள் வந்து உன்னை எழுப்புகிறப்போலே எழுப்பினுநிலை, நாங்களே ஸ்வாநுபூவத்துக்கு உடலாக ரிஷிகள் சொல்லும் ஸப்தத்தேட்டு உணர்ந்தோம் புகுவதஸம்ஸ்லேஷத்துக்காக” என்று தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (எங்களை இத்யாதி.) z “முடிக்கவந்தவன்” என்ற அநந்தரம் “நினைவை அவன்” என்று ஸேஷம்.

a கலக்கு - அவயவஸந்திபூந்தம். a, b “கலக்கழியப் பண்ணி” என்றதே, “காலோச்சி” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (முலை இத்யாதி.) இத்தால் -

சி. அ. s ‘பிள்ளாய்’ என்றது அஜ்ஞை என்றபடியாய், சிந்தயந்தியைப்போலே இருக்கிறவன் என்றபடி. w புகுவதஸம்ஸ்லேஷரஸமறிந்தார் இருக்கும் க்ரமமென்? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (நாங்கள் உன்னை இத்யாதி) Y₂ (தந்தாம் காரியம் செய்வார்) என்றது நாங்கள் உன்னை எழுப்புகிறப்போலேயன்றியே தங்கள் அநுபூவார்த்தமாக புகுவத் நாமங்களை அநுஸந்திக்கிற முனிவர்களையும் யோகிகளையும். a (கலக்கழிய) கட்டுக்குலைய மங்குளாஸாஸனபரையாகையாலே, இவ்வபாயங்களைக் கேட்டுத் துணுக்கென்று எழுந்தி

முறிந்தது. இப்போது இவ்வபத்யாநங்கள் சொல்லுகிறது—பிறந்த அபாயங்கள் கேட்டுத் துணுக்கென்று எழுந்திருக்கக்காக்க.

c (வெள்ளத்தரவில் துயிலமர்ந்த வித்தினை) d இவ்வபாயப்ரஸங்க்யுமில்லாத விடத்திலே, பரிவனான திருவநந்தாழ்வான்மேலே சாயப்பெற்றதே! என்று ஹ்ருஷ்டைகளாகிறார்கள், (வெள்ளம்) e ஸௌகுமார்யத்துக்குச்சேரக் குளிர்ச்சி யுண்டானபடி. (அரவில்) f அந்நீர் உறுத்தாமைக்குப் படுத்த படுக்கை; மென்மை குளிர்ந்தி நாற்றங்கள் ப்ரக்ருதியான திருவநந்தாழ்வான்மேலே. g இவன் மூச்சுப் பட்டு மதுகைடபர்கள் பொடிபட்டுப்போகையாலே. பயப்படவும் வேண்டா வென்கை. (துயில்) ஜகத்யக்ஷணசிந்தை. A “பனிக்கடலிற் பள்ளிகோளைப் பழக விட்டோடி”ந்தென் மனக்கடலில் வாழவல்ல மாயமனாளநம்பி” என்று—ஓராஸ்ரி தனுடைய ஹ்ருத்யத்தைக் கணிசித்துக் கிடக்குமவனென்னவுமாம். (அமர்ந்த) பிராட்டிமார் திருமுலைத் தடத்தாலே நெருக்கினாலும் உணராமே. h (வித்தினை) i திருவவதாரத்துக்கு நாற்றங்கால். பிறந்த பிறவிகள் போராமே திரியப் பிறக்கைக்கு அடியிட்டபடி.

(உள்ளத்துக்கொண்டு) B “அரவத்தமளியினோடுமழகிய பாற்கடலோடும் அரவிந்தப்பாவையுந்தானு மகம்படி வந்து புகுந்து” என்கிறபடியே திருப்பாற் கடலோடும் திருவநந்தாழ்வானோடும் நாய்ச்சிமாரோடுங்கூடத் தங்கள் நெஞ்சிலேகொண்டு. j (முனிவர்களும் யோகிகளும்) k யோக்யாப்யாஸம் பண்ணுகிறவர்களும் மநநசீலரும்; l அவர்களாகிறார் - வருத்தி நிஷ்ட,ரும், குண நிஷ்ட,ரும். m இங்கு m, உறங்குகிறவர்களையும் n, எழுப்புகிறவர்களையும் போலே இருக்கிறவர்கள். (மெள்ள வெழுந்து) கார்ப்பிணிகள் ப்ரஜைகளுக்கு நோவுவாராமே

பெ.அ. கள்ளச்சகடு அழியவேனுமென்னும் நினைவாலே கலக்கழியச் செய்தமை தோற்றதே, முலைவரவு தாழ்த்து நிமிர்ந்த திருவடிகளாலே கலக்கழிந்தமை தோற்றுகைக்காக “காலோச்சி” என்றது என்றதாய்த்து.

c, d அவள் துணுக்கென்று எழுந்திருக்கக்காக அபாயப்ரஸங்க்யும் பண்ணுவது தங்களுக்கு ப்யவேதுவாகையாலே, தந்நிவ்ருத்தியாம்படி ஷீராப்யத்யாயியை அநுஸந்தி,க் கிருர்களென்கிறார் (இவ்வபாயம் இத்யாதி.) g C “வெவ்வுயிர்ப்ப வாய்ந்த மதுகைடவரும் வயிறுவிமரண்டார்” என்கிற பாசுரத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (இவன் இத்யாதி.) k (மநநசீலரும் - யோக்யாப்யாஸம் பண்ணுகிறவர்களும்) என்று அந்வயித்துக் சி.அ. ருக்குமென்று சொல்லுகிறான் என்றபடி. c, d, e, f, திருவநந்தாழ்வானோட்டைச்சேர்த்தி அவனுடைய ஸௌகுமார்யத்துக்குமுறுப்பாய் அவன் மங்குளாஸாநபரனாகையாலே தம்முடைய ப்யநிவ்ருத்திக்கும் ஹேதுவாயிருக்கும் என்றபடி. h, i வித்து - காரணம்.

j, k, l, m, ‘முனிவர்களும் யோகிகளும்’ என்றதுக்கு இரண்டு பொருள். k (யோக்யாப்யாஸமித்யாதி.) முதல் பொருள். l (அவர்களாகிறார்) என்கிறது இரண்டாம் பொருள். (அவர்களாகிறார்) என்று உக்த விவரணமென்று தோற்றினாலும் (யோக்யாப்யாஸம்) என்றிருக்கையாலே பேதம் கொள்ளவேணும். m, உறங்குகிறவர்கள் குணநிஷ்டர்; n, உணர்த்துகிறவர்கள் - கைங்கர்ய நிஷ்டர். o (வகையமையாமே) என்றது

A பெரியாழ் திரு 5-4-9, B பெரியாழ் திரு 5-2-10, C முன்-திருவ 66

எழுந்திருக்குமாபோலே: n 1. “ஹ்ருத்யேநோத்வஹந் ஹரிம்” என்று o வளையம் அலையாமே p ஏன்றிறே எழுந்திருப்பது. திருவாய்ப்பாடியிலே முனிவர்களும் யோகிகளுமுண்டோவென்னில்: க்ருஷ்ணன் வந்து அவதரித்தபின்பு இடையருடைய பசுநிரைக்கொட்டில்களிலே வந்து அவர்கள் p; எல்லாரும் படுகாடுகிடப்பர்கள். q (அரியென்ற) அரியென்கையாவது r 2. “ஹரிர் ஹரதி பாபாநி” என்கிறபடியே புகுவது, நுபுவவிரோதிகளைப் போக்கியருளவேணுமென்கை, s பின்னை இவர்களுக்குப் பாபமாவது — க்ருஷ்ணனுக்கு அஸுரர்களாலே வரும் தீங்கு. t அத்தை அவன்தானே போக்கித்தந்தருளவேணுமென்று மங்குளரஸாஸநம்பண்ணுகை என்றுமாம், u 3. “அத, ஸோப்யங்கதோ புவதி” என்று அவனாலே ப்யங்கெட்டால் பின்பு அத்தலைக்கு ப்யப்பட்டுத் திருப்பல்லாண்டு பாடுமித்தனையிறே. புகுவதஸம்பந்த, ஜ்ஞாநம் பிறப்பதற்குமுன்பு இழவு பேறுகள் தன்னளவிலேயாயிருக்கும்; ஸம்பந்த, ஜ்ஞாநம் பிறந்தபின்பு, இழவு பேறுகள் அவனளவிலேயாயிருக்கக்கடவதிறே. (பேரரவம்) பஞ்சலகடும் குடியிலும் இந்தத் துவதியேயாயிருக்கை. எல்லாரும் ப்ரபுத்த, த்ரான காலமாகையாலே ஒருவர் சொல்லுமளவன்றிக்கே எல்லாரும் சொல்லுகை.

v (உள்ளம்புகுந்து குளிர்ந்து) படுக்கைக்கீழே வெள்ளங்கோத்தாற்போலே, திருநாமம் செவிவழியே புகுந்து w வவ்வலிட்டது; அவன் அவர்கள் நெஞ்சிலே புகுந்து ஆநந்திப்பித்தாற்போலே க்ருஷ்ணவிரஹத்தாலே கமர் பிளந்து கிடக்கிற நெஞ்சு பதஞ்செய்யும்படி இவர்களுடைய த்வதியும் எங்கள் நெஞ்சிலே புகுந்து எங்களை ஆநந்திப்பித்தது; x ஆகையாலே, எழுந்திராய் என்கிறார்கள். 6.

பெ. அ. கொள்வது. o வளையம் - திருமாலை. p ஏன்றிறே என்றது - ஏந்திக்கொண்டிறே என்றபடி. p₂ ‘எல்லாரும்’ என்றது - எல்லா ரிஷிகளும் என்றபடி.

wவவ்வலிட்டது - வவ்வலிடப்பண்ணிற்று. x (ஆகையாலே) என்றது - நாங்களெழுந்திருந்து ஆநந்திக்கும்படி, ஆநந்திப்பிக்கையாலே என்றபடி. v “உள்ளம் புகுந்து குளிர்ந்து” என்ற அநந்தரம், “நாங்கள் எழுந்திருந்தோம்” என்று பாட்டிலே கூட்டிக்கொள்வது. “ஏல், ஓர்” இத்யாதி - பாத, பூரணம். 6.

சி. அ. ஸர்வேஸ்வரன் திருமுடியில் சாத்தின திருமாலை சவியாமே என்றபடி. q ‘அரி’ என்று விரோதிநிரஸன ஸீலனென்றாய் அதுக்கு இரண்டு பொருள். r முந்தினது (ஹரிர்ஹரதிபாபாநி இத்யாதி). s, t இரண்டாவது மங்குளரஸாஸநம்பரதை தோற்ற அருளிச்செய்கிறார் (பின்னை இவர்களுக்கித்யாதி) u தங்களுடைய ப்யநிவ்ருத்தியை அபேக்ஷியாதே அவனுக்கு ப்யப்படுகிறதென்? என்ன (அத, ஸோப்யங்கதோ புவதித்யாதி)

இப்பாட்டில் சொல்லிறுய்த்து ஸ்வாபதேஸம் — புகுவதேகபேராகுரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அநநயப்ரயோஜனராய் இவ்விஷயத்தில் தேஸிகரன்றிக்கே இருக்கிறவர்களை அவர்களிடத்தில் பரிவாலே தேஸிகரக்குகை தங்களுக்குக் க்ருத்யம் என்றிருக்கையாகிற ஸ்ரீவைஷ்ணவத்வஸ்வபூரவம். 6.

கு. அ. n1 ‘பபாத ஸோப்யதி, கூழ்ப்தோ ஹ்ருத்யேநோத்வஹந் ஹரிம்’ என்றது ப்ரஹ்லாதகனை. q, r, s பாபம் த்விவிதமாகக்கொள்வது. “புள்ளும் சிலம்பினகான்” என்று தொடங்கி, “உள்ளம் புகுந்து குளிர்ந்தது; பிள்ளாய் எழுந்திராய்” என்று அந்வயம். 6.

ஆரூயிரப்படி—ஆரூம்பாட்டு

அவ:—ஆரூம்பாட்டு. [மூவாயிரப்படி ஆரூம்பாட்டு அவதாரிகையில் உள்ளதை ஏற்றுக்கொண்டு, அதற்குமேல் கீழ்வருவனவற்றை அருளுகிறார் ஆரூயிரப்படி ஆசிரியர்.] மே லிற் பா ட் ட ா லு ம் — ‘செய்யாதன செய்யோம்’ (2) என்று அடியில்பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞையைத் தலைக்கட்டுகிறார்கள். பெருமாள் 1. “ந த்ய ஜேயம்” என்ற ப்ரதிஜ்ஞையை 2. “ஏதத்வ்ரதம் மம” என்று தலைக்கட்டினாற்போலேயும், அர்ஜுநன் பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞையை க்ருஷ்ணன் செய்து தலைக்கட்டினாற்போலேயும், பஞ்சலக்ஷும்குடியில் பெண்களும் வந்துதிரண்டு, “நாம் நீராடவே நம் விரோதிகளும்போம்” என்று புறப்பட, சிலர் வாராதொழியப் போகமாட்டிற்றிலர்; உறங்குகிறவர்களை எழுப்பிக்கொண்டுபோகவே அத்தலைக்கும் நமக்கும் புருஷகாரமாவர்களென்றும், 3. “பேபாதயந்த:பரஸ்பரம்” பண்ணுகைக்காகவும் இவர்களிழவு பொறுக்கமாட்டாமையாலும், 4. “ஏகஸ்ஸ்வாது, ந புஞ்ஜீத” என்கிறபடியே ஒருவரையொழியவொருவர் புஜிக்க மாட்டாமையாலும், க்ருஷ்ணனிற்காட்டிலும் இவர்கள் உத்தேச்யராகையாலும், தனி அநுபுவிக்கும் விஷயமல்லாமையாலும், உணராதவர்களை உணர்ந்தவர்கள் எழுப்புகிறார்களாய்ச் செல்லுகிறது. பரமபத்யத்துக்ககப்பட A “அடியார்கள் குழாங்களை—உடன்கூடுவதென்று கொலோ” என்று கூட்டுத்தேடவேண்டாநின்றது, க்ருஷ்ணநுபுவத்துக்குக் கூட்டுத்தேடச் சொல்லவேனுமோ? B “இமையோர் தமக்கும் — செவ்வே நெஞ்சால் நினைப்பரிதால் வெண்ணெயுண்ணென்னு மினச்சொல்” என்று—நித்யஸூரிகளுடைய எத்திறமிருக்கும்படி. இத்தையநுபுவித்த ஆழ்வார் C “எத்திறம்!” என்றார். தன்னையும் 5. “ஐந்ம கர்ம சமே திவ்யம்” என்னப்பண்ணிற்றிறே. ஒரு விடாயாற்றிக்கு வேண்டும் மனிசர் போரத்திரண்டு இவ்வருக்காக க்ருஷ்ணஸம்ஸ்லேஷத்தில் புதியானொருத்தியை “போதுவிடிந்ததுகான்” என்று எழுப்புகிறார்கள்; 6. “உத்திஷ்ட, நரஸார்த்தால” என்று—விஸ்வாமித்திரன், போதுவிடிந்தது என்று எழுப்பினாற்போலே.

வ்யா:— (புள்ளும் சிலம்பினகான்) இப்பெண்களை, ‘போதோடே வாசலிலே உணர்த்தக்கடவதாக ஸங்கல்பித்து, போதுவிடியச்செய்தே கிடந்துறங்குவதே!’ என்று ஸிஷ்டகூர்ணை பண்ணினவாறே; ‘போதுவிடியவேண்டாவோ எழுந்திருக்க, போது விடிந்தமைக்கு அடையாளமென்?’ என்று அவள்கேட்க, ‘நாங்கள் உணர்ந்துவந்தது அடையாளமாகப் போராதோ?’ என்ன, ‘உறங்கிறார் உணரிலன்றோ விடிவுக்கு அடையாளமாவது, D “உண்டோ கண்கள் துஞ்சுதல்” என்கிறபடியே உங்களுக்கு உறக்கமுண்டோ? உங்களுணர்த்தி விடிவுக்கு அடையாளமன்று; வேறடையாளமுண்டாகில் சொல்லுங்கோள்’ என்ன — (புள்ளும்சிலம்பினகான்) “மார்கழி நீராடவேணும்” என்னும் த்வரையுமின்றிக்கே, வைகியெழுந்திருக்கில் ப்ரத்யவாயமுமின்றிக்கே” காலமுணர்த்த உணருமவையன்றோ புட்கள். நாழிகை வட்டில் நீர் நிரம்பினவாறே கீழேவிழுமாபோலே, இரையறுதியிலேயுணரும் திரயக்குக்களுங்கூடவுணர்ந்தன.

A திருவாய் 2-3-10. B திருவிருத்தம் 98. C திருவாய் 1-3-1. D திருவிருத்தம் 97.

(சிலம்பினகான்) 'தலையிலே இடிவிழுந்ததுமறியாமே உறங்குமத்தனையோ?' என்ன; 'உங்களுணர்த்தி விடிவுக்கடையாளமல்லாதாப்போலே நீங்களிருந்தவூரில் பக்கிளுணர்த்தியும் விடிவுக்கு உடலன்று; A "ஊரும் நாடும் உலகமும் தன்னைப்போல்" என்று. B [காலையெழுந்திருந்து] ப்ராஹ்மமுஹூர்த்தத்திலே எழுந்திருந்து; B [கரியசூருவிக்கணங்கள்] க்ருஷ்ணனுடைய வடிவை ஸ்மரிப்பிக்குமவை. B [மாலிஸ்வரவு சொல்லி] அவன் வ்யாமுக்த்யூனய்க்கொண்டு வரும்படியைச் சொல்லி, மருள்பாடக் கடவதாம்படியிறே பண்ணிவைப்பது. 1. 'பக்ஷிணேபி ப்ரயாசந்தே' என்று நீங்களிருந்தவூரில் பக்கிளுடைய உணர்த்தியும் விடிவுக்கு உடலன்று; மற்றையடையாளங்களுண்டாகில் சொல்லுங்கோள் என்று கிடந்தாள்.

"அது கிடக்கிடாய், இதுவும் உன் செவியில் பட்டதில்லையோ? திருப்பள்ளி யெழுச்சிக்கு ஊதின ஸங்கத்வநியும் விடிவுக்கு உடலன்றோ?" என்கிறார்கள் — (புள்ளரையன் கோயிலில்) "க்ருஷ்ணனுடைய சூணங்களிலே ஈடுபட்டிருக்கும் திருவாய்ப்பாடியிலும் ஒரு திருமுற்றமும் திருவடித்தொழுவாருமாய்ச் செல்லுமோ" என்னில், 2. "ராமோ ராமோ ராம இதி ப்ரஜாநாமபவந் கதா:" என்றும், 3. "பூலா அபி க்ரீட, மாநா:" என்றும் சிறுப்ரஜைகளுமகப்படப் பெருமானுடைய சூணங் களிலே தோற்றுச் செல்லாநிற்கச்செய்தே திருவயோத்யையில் 4. "ஸஹ பத்நயா விஸாலாக்ஷயா நாராயணமுபாகுமத்" என்று பெருமாள் பிராட்டியோடேகூடப் பெரியபெருமானை உபாலிப்பரென்றதிறே; அப்படியிலே திருவாய்ப்பாடியிலும் ஒரு திருமுற்றமுண்டுபோலே. (புள் அரையன்) என்று—க்ருஷ்ணன்தன்னைச் சொல்லிற் றகவுமாம். (புள்ளரையன்) 5. "லக்ஷ்மணபூர்வஜம்" என்று இளையபெருமானை யிட்டுப் பெருமானை நிரூபிக்குமாபோலே, திருவடியை நிரூபகமாகவுடையவன், அவர்களையிட்டுத் தன்னை நிரூபிக்கவேண்டும்படியிறே இவர்களுக்கு வைத்துக் கொடுத்த தரம். தாங்கள் இருந்தவிடத்தே கொடுவருமவனாகையாலே "புள்ளரையன்" என்ற தாகவுமாம். C "புள்ளின் பின்போன தனிநெஞ்சமே" என்றிருக்குமவர்களிறே. (வெள்ளையித்யாதி) சங்கினுடைய வெருப்பு, போதுவிடிவுக்கு உடலல்லாமையாலே வ்யர்த்த, விஸேஷணம். (விளிசங்கு) சாமங்களிலே பணிக்குக்கடவாரை அழைக்கைக் குறுப்பாகையாலே அநைகாந்திகம். (பேரரவம்) ஏகார்த்தாபி, லாஷையுண்டு; எனக்குமொக்கக் கேளாமையாலே அப்ரணித்தம்; ஆகையாலே, போதுவிடிவுக்கு உடலன்றென்கிறாள். D "வெள்ளை விளிசங்கிடங்கையில் கொண்ட விமலன்" என்று — உங்கள் பாவநாப்ரகரஷத்தாலே சொல்லுகிறீர்களே; இது போதுவிடிவுக்கு உடலன்று என்ன (பேரரவம் கேட்டிலையோ) இதுவநி கேளாதபடி உள்ளுச்செய்கிற அந்நு பரதையேதோ? (பேரரவம் கேட்டிலையோ) நாங்கள் சொல்லுகிற இவற்றுக்கு அநுபபத்தி சொல்லுகிற உனக்குமகப்படக் கேட்கும்படியன்றோ த்வநியின் பெருமை.

(புள்ளாய்) "பகுவத், விஷயத்திலே அவகூஹிக்கையாவது பகுவதஸம் ஸ்லேஷபர்யந்தமாகை; அவ்வளவன்றிக்கே க்ருஷ்ணஸம்ஸ்லேஷத்தளவிலே பர்ய

A திருவாய் 6-7-2 B நாச்-திரு 9-8 C திருவிருத்தம்-3 D நாச்-திரு 5-2

வலிக்கிறது உன்னுடைய மௌக்யத்தையுமே” என்ன; “க்ருஷ்ண ஸம்ஸ்லேஷத் தளவிலேயோ நான் நிற்கிறது? உங்களுடைய பேச்சே தூரகமாகக் கேட்டுக்கிடக்கிற என்னை ‘பிள்ளாய்’ என்கிற நீங்களன்றோ பிள்ளைகள்” என்ன: ‘பேச்சுக்கேட்டுக் கிடக்கவமையுமோ? A “அடியார்கள் தம் ஈட்டங் கண்டிடக்கூடுமேல்” என்றும், B “அடியார்கள் குழாங்களை உடன்கூடுவதென்று கொலோ” என்றும், C “பேரா ளன் பேரோதும் பெரியோரையொருகாலும் பிரிகிலேன்” என்றுமன்றோ நம்முடைய பூர்வர்களுடைய வார்த்தை; அப்படியே உன் வடிவை நாங்கள் கண்டு எங்கள் வடிவை நீ கண்டு அநுபவிக்க ஆசைப்படாதேயிருக்கிற நீயன்றோபிள்ளை: நாங்கள் சொல்லிற்றை யெல்லாம் அழிக்கக்கூடிய உன் பூர்வையுமே” புட்டர்., “திருவாய்ப் பாடியிலுள்ளாரில் சிந்தயந்தியோபாதி க்ருஷ்ணஸம்ஸ்லேஷத்தில் புதியாரில்லை’, என்று அருளிச்செய்வர். என்செய்யவென்னில்; குருதர்ஸநம் பண்ணக்கண் ணுண்டாய்த்தே; 1. “தச்சித்தவிமலாஹ்லாத்” இத்யாதி. 2. “யயௌ ச காசித் ப்ரே ஷாந்தா” என்று ஒருத்திக்குப்ரேமமானது இருளைப்பண்ணுகையாலே காவல் கிடந்தாரைக் காணமைக்குடலாய்த்து; அது தானே வழிபோகைக்குடலாய்த்து; 3. “குரவ: கிங்கரிஷ்யந்தி” — குருக்கள்கிடாயென்ன; அவர்கள் விரஹாக்,நிக்கு ஒரு குடநீர்சொரிய வல்லர்களோ? அன்றியே வழித்துணையாவர்களோ? என்கிறார்.

நீங்கள் சொன்னபடியே நான் பிள்ளையாகிறேன், உங்களுரைத்திக்கு அடியே தென்ன; தாங்களுரைந்தமைக்கு ஹேதுசொல்லுகிறார்கள் — (பேய்முலைநஞ்சுண்டு) தாய்வடிவு கொண்டுவந்த பூதநையுடைய ஸ்தந்யபாநத்தைப் பண்ணி, இது சொல்லு கிறதென்னென்னில்; இவள் பூயப்பட்டுக் கடுக எழுந்திருக்கைக்காக; ஸர்வேஸ் வரீன து:க்க,நிவர்த்தகனென்றிருப்பார் அல்லாதாரிறே; பெரியாழ்வார் ஸம்பந் திகள் “அங்குத்தைக்கு என்புகுருகிறதோ?” என்று வயிறுபிடிக்குமவர்களிறே. அவள் பூயநிவ்ருத்தியளவுமனுஸந்தி,த்து பயங்கெட்டுக் கிடக்கிறாள். (கள்ளச்சகடம்) க்ருத்ரிம ஸகடமானது. (கலக்கழியக்காலோச்சி) கட்டழிந்து சிதறும்படியாகத் திரு வடிகளை நிமிர்த்து. (கள்ளச்சகடம்) நம்மை முடிக்க வந்த ஸகடம். பூதநை தாய் வடிவுகொண்டாகிலும் வந்தாள்; அப்படியன்றிக்கே காவலாகவைத்த ஸகடந் தானே அஸுராவேஸத்தாலே தன்மேலே ஊரப்புக, தன்னினைவன்றிக்கே முலை வரவு தாழ்த்து ஸ்தந்யார்த்தி,யாய்த் தொட்டியுதைத்த திருவடிகள் புறப்பட்டு முடித்தவத்தையிறே. D [ஊர்ந்த சகடமுதைத்த பாதத்தன்] ப்ரேமத்தாலே பூயப் படுகைக்குடலாய் அச்சங்கெடுகைக்கும் உடலாயிருக்கும். [பாதத்தன்] இவன் மௌக்யத்தாலே உறங்க, திருவடிகளாலே பெற்றோம். அவனுடைய ஆபத் துக்கும் சேஷபூதனுடைய ஆபத்துக்கும் ரக்ஷகமான திருவடிகள். E. “திருக் காலாண்ட பெருமானே” ராமாவதாரத்துக்கு இளையபெருமானைப்போலே. (வெள்ளத் தரவில்) விரோதி,ப்ரஸங்க்யமில்லாததொரு தே,ஸவிஸேஷமும், ஒருபரிவளையும் பெறு வதே! (வெள்ளத்தரவில்) நீருறுத்தாதபடி, நாற்றம், மென்மை, குளிர்ந்தி தொடக்க

A பெரு-திரு 2-1. B திருவாய் 2-3-10. C பெரியதிரு 7-4-4. D திருவாய் 5-2-3. E திருவாய் 6-9-4.

மான ஸ்வபூவங்கையுடைய திருவநந்தாழ்வான்மேலே. (துயிலமர்ந்த) பிராட்டி மார் திருமுலைத்தடத்தாலும் நெருக்கி எழுப்பினாலும் கிளம்பாதபடியாயிருக்கை. (வித்தினை) க்ருஷிகர் விரையை நீரிலே சேர்க்குமாபோலே, பிறந்தது நினைவா திருக்கையும், பிறந்ததெல்லாம் கிடக்க இன்னமும் பிறக்கைக் கடியாயிருக்கையும். இவ்வருகுண்டான கார்வவர்க்குத்துக்கெல்லாம் காரணமாயிருக்கிறவனை. (உள்ளத் துக்கொண்டு) திருப்பாற்கடலிலே திருவநந்தாழ்வான்மேலே அவதார கந்தமாய், அநிருத்த, ரூபியாய்க்கொண்டு கண்வளர்ந்தருளுகிறவனை A “அரவத்தமளியினோடும்” என்கிறபடியே தங்கள் B நெஞ்சாகிற நாடுகளிலே குடிகொள்ளும்படி பண்ணி. (முனிவர்களும் யோகிகளும்) ஒரு ப்ரவ்ருத்திக்கு க்ருமரன்றிக்கேயிருக்கிற குண நிஷ்ட, ரும், கைங்கர்யநிஷ்ட, ரும்; லக்ஷ்மணப, ரதர்களைப்போலே யிருக்குமவர்கள். பரமபத்யத்திலும், C “வைகுந்தத்தமரரும் முனிவரும்” என்று இரண்டுகோடியா யிறேயிருப்பது; திருவாய்ப்பாடியில் அவர்களுண்டோவென்னில்; க்ருஷ்ணன் இங்கே அவதரிக்கையாலே, ஊரில் பசுநிறைக்கொட்டில்களிலே படுகாடுகிடப்பர்கள்; பாண்டுவர்கள் வர்த்திக்கிற பணிக்கொட்டில்களிலும் இடைச்சேரியிலும் க்ருஷ் ணன் படுகாடு கிடக்குமாபோலே. (மெள்ளவெழுந்து) கார்ப்பிணிகள் பிள்ளைக்கு நோவுவாராதபடி மெள்ளவெழுந்திருக்குமாபோலேயும், 1. “ஹ்ருத்யேநோத்வஹந் ஹரிம்” என்று—ப்ரஹ்லாதாழ்வான் தான் மலையில்நின்றும் விழாநிற்கச்செய்தேயும் “பார்த்தருள், பார்த்தருள்” என்று ஸர்வேஸ்வரனைப் பிடித்துக்கொண்டாற்போலே யும், ஹ்ருத்யத்திலிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரன் தனும்பாதபடி எழுந்திருந்து. (அநி யென்ற) 2. “ரக்ஷது த்வாமேஷஷாணம்” என்னுமாபோலே நீயே உன்னை நோக் கிக்கொள்ளவேனுமென்று மங்குளாஸாஸனம் பண்ணின. 3. “அத, ஸோஸப்யங் க, தோ ப, வதி” தன்ப்யங்கெட்டால் அங்குத்தைக்குப் பரிகையிறேயுள்ளது. (பேரரவம்) ஒருத்தன் அரியென்றுதுகேட்டு ஒருவரிருவராய் ஊராக “ஹரி:” என்கையாலே ப்ராத்தே, ஸிகமன்றிக்கே திருவாய்ப்பாடியெல்லாம் இந்த மஹாத்வதியையாய்த்து. (உள்ளம்புகுந்து) க்ருஷ்ணவிரஹத்தாலே கமர்பிளந்துகிடந்த ஹ்ருத்யமானது ஒருநீர்ப் பாய்ச்சினாற்போலே பத்யஞ்செய்து. (குளிர்ந்து) மறுநீர்பாய்ந்தாற்போலே குளிர்ந்தது; அத்தாலே நாங்களுமுணர்ந்தோம்—பிள்ளாயெழுந்திராய். 6.

ஈராயிரப்படி — ஆரூம்பாட்டு

அவ:— ஆரூம் பாட்டு, உணர்ந்தவர்களடையச் சென்று உணராதவர்களை எழுப்புகிறார்கள். (புள்ளுமித்யாதி,) ப, க, வத், விஷயத்தில் புதியான் ஒருத்தியை எழுப்புகிறார்கள்.

வ்யா:— (புள்ளுமித்யாதி) “போது விடிந்தது எழுந்திராய்” என்று ஸிஷ்ட கார்ஹை பண்ணுகிறார்கள். நாழிகைவட்டில் நீர் நிரம்பினால் விழுமாபோலே இரையறுதியிலே உணரும் புள்ளும் சிலம்பினகாண். காலமுணர்த்துவதாக முன்னே புள்ளுமுணர்ந்தன என்றுமாம். (புள்ளரையனித்யாதி,) திருப்பள்ளி

A பெரியாழ் திரு 5-2-10, B திருவாய் 8-6-4, C திருவாய் 10-9-9.

யெழுச்சியில் ஸங்குத்வனியும் கேட்டிலையோ? திருவாய்ப்பாடியில் திருமுற்ற முண்டோவென்னில்; உண்டு. 1. “பூலா அபி க்ரீடமாநா:” இத்யாதிப்படியே, ஒரு தோளே! தோள் மாலையே! ஒருவளப்பமே! ஒரு முறுவலே! ஒரு நோக்கே! என்றிற்போலே சக்ரவர்த்தித்திருமகன் பக்கலிலே பிள்ளைகளும்மகப்படச் செல்லா நிற்க, 2. ஸஹ பத்ந்யா விஸாலாச்சயா” என்று அவர் தாமும் பெரிய பெருமானை ஆஸ்ரயிக்குமாபோலே க்ருஷ்ணனையும் கும்பிடு கொள்வானொரு எம்பெருமானுண்டு. (புள்ளரையன்) அவனுக்கு நிருபகதர்மமாகப் பெரிய திருவடியை முன்னிடுகிறார்கள். A “அப்புள்ளின் பின்போன தனி நெஞ்சமே” யிறே. “சங்கு வெளுக்குங்காட்டில் போது விடியுமோ? அழைக்குங்காட்டில் நமக்குப் புறப்பட வேணுமோ? உங்களுக்கெப்போதும் பாவனை இதுவேயிறே”. B “வெள்ளை விளிசங்கிடங்கையில் கொண்ட விமலன்” என்றும், C “பூங்கொள் திருமுகத்து ஊடுத்தூதிய சங்கொலியும்” என்றுமுண்டிறே. (பேரரவம்) நீ உணரும் படிக்குப் போரும் த்வனி என்கிறார்கள். (கேட்டிலையோ) “இதுவும் கேளாத படியோ அங்குத்தை அன்யபரதை” என்று பழியிடுகிறார்கள் இவள் அது கேட்டு எழுந்திருக்கைக்கு.

(பிள்ளாய்) “உன்னுடைய இளமையிறே — புகுவத், விஷயத்துக்கும் புகுவத் விஷயத்துக்கும் வாசியறியாமை” என்ன, ‘நீங்களன்றோ பிள்ளைகள்; D “ஒருகாலும் பிரிகிலேனே” இத்யாதிவத்’. (பேய்முலையித்யாதி.) போது விடிந்தது, ஈண்டென எழுந்திருக்க வேணும் என்று இவள் துணுக்கென்று புறப்படுகைக்காக “புகுந்த அபாயம் கேட்டிலையோ” என்கிறார்கள். (பேய்முலை ஹஞ்சுண்டு) பெற்ற தாயும் கூட உதவாத தனிமையில் புரதிக்க வந்த ஸுதனையை முடித்து. (கள்ளச் சகடமித்யாதி.) காவலாக வைத்த ஸகடமும் அஸுராவேஸத்தாலே தன் மேலே ஊர்ப்புக, அதுக ட்டழிந்து சிதறும்படியாகத் திருவடிகளாலே உதைத்து, பரப்பையுடைத்தான திருப்பாற்கடலிலே திருவ நந்தாழ்வான் மேலே யோக, நித்யரையிலே மிகவுமவகூர்ந்து ராமாதி யவதாரகந்தமாய் அநிருத்த, ரூபியாய்க் கண்வளர்ந்தருளுகிற எம்பெருமானே.

(உள்ளத்துக்கொண்டு) ஹ்ருத்யங்களிலே வைத்துக்கொண்டு; புகுவத், குணங்களை நினைத்து. (முனிவர்களும்) ப்ரவ்ருத்திக்ஷமரன் றிக்கே மனன ஸீலரான முனிவர்களும். (யோகிகளும்) நாராயணனை கூணகாலவிர்லேஷத் திலும் ஸஹியாத யோகிகளும். (மெள்ளவித்யாதி.) “ஸ்தனந்தய ப்ரஜை யை மார்பிலேயேறிட்டுக்கொண்டு உறங்கின மாதா, ப்ரஜை உணராமல் க்ரமத் தாலே எழுந்திருக்குமாபோலே அவ்ஹிதராய்க் கொண்டு எழுந்திருந்து “ஹரிஹரி” என்று எம்பெருமானும் உணர்ந்து கேட்டாரும் வாழும்படி பண்ணின திருநாம ஸங்கீர்த்தனமானது படுக்கைக் கீழே வெள்ளம் கோத்தாற் போலே க்ருஷ்ணவிர்லேஷத்தாலே கமர்பிளந்த எங்கள்ஹ்ருத்யங்கள் நனைந்து தேறிக் குளிரும்படி வெள்ளமிட்டது; அதுகாண் எங்களை எழுப்பிற்று” என் கிறார்கள். (வெள்ளம்) திருமேனியிலே ஸௌகுமார்யத்துக்குச் சேரும்படி குளிர்த்தியுண்டானபடி, (அரவு) 3. “ப்ரக்ருஷ்டவிஜ்ஞாநப, லோகதாமனி” ஜ்ஞானம்— இருவரையும்றிகை; விஜ்ஞானம்—எல்லாக் கைங்கர்யமும் பண்ணுகை, ப்ரக்

A திருவிருத்தம் 3, B நாச் திரு 5-2. C நாச்-திரு 9-9. D பெரியதிரு 7-4-4.

ருஷ்டம்—தன்னை மறக்கை. ப;லம்—பெரிய பிராட்டியாரும் தானும் துகைக் கைக்குப் பாங்கான சக்தி. (அமர்ந்த) பிராட்டியார் திருமுலைத் தடத்தாலே நெருக்கிலும் உணராமை. (வித்தினை) வித்தை விதைக்கைக்கு நீரிலே சேர்த்தாற் போலே. காரணமிருக்கக் காரியமுண்டாகச் சொல்ல வேணுமோ? (உள்ளத்துக் கொண்டு) மது,கைடபூதிகள் இல்லாதவிடம். A பனிக்கடலிலே நீராடி உண்ட விடாய்தீர. A மனக்கடலிலே கொண்டு.(முனிவர்களும் யோகிகளும்) B “வைகுந்தத் தமரரும் முனிவரும்” போலே. குணவித்திரும் கைங்கர்யபரரும்; இனையபெரு மாளும் பரதாழ்வானும் போலே. திருவாய்ப் பாடியில் முனிவர்களும் யோகிகளும் உண்டோவென்ன; அவன் இங்கே வந்து அவதரிக்கையாலே அவர்களுமுண்டு. (மெள்ளவெழுந்து) கார்ப்பிணிகளைப்போலே. 1. “ஹ்ருதாயேநோத்வஹர் ஹரிம்” (அரியென்ற பேரரவம்) “ஹரி ஹரி” என்கையாவது 2. “ரக்ஷது த்வாமஹேஷா ணம்” என்னும்படியே உன்னை நீயே காத்துத் தரவேணுமென்று திருப் பல்லாண்டு பாடுகை. (பேரரவம்) பஞ்சலக்ஷம் குடியில் ஒருத்தி த்வனியாயெழுந்த இத்திருநாமம் செவி வழியே புக்கு உடம்பு வவ்வலிட உணர்ந்தோம். 6.

நாலாயிரப்படி—ஆறும் பாட்டு

அவ:— ஆறும்பாட்டு. ஒரு விடாயாற்றிக்கு வேண்டும் பெண்கள் திரண்டு சிலர் இழக்கச் சிலர் புசிக்கமாட்டாமையாலும், எம்பெருமானிலும் இவர்கள் உத்தேசியராயிருக்கையாலும், இவ்விஷயம் தனி அனுபவிக்கவொண்ணாத திரளாக அனுபவிக்க வேண்டும் விஷயமாகையாலும், மேல் பத்துப்பாட்டாலும் ஒருவரையொருவர் எழுப்புகிறார்கள். இவ்வநுபவம் ஆண்டாள் இங்கேயிருந்து அநுபவித்தல். பரமபதத்திலுள்ளார் அங்கேயிருந்து அநுபவித்தல் செய்யுமத்தனை, ஸம்ஸாரிகளுக்கு நிலமல்ல; ஸம்ஸாரிகளுறங்குகைக்கு ஹேதுவும் வேறே; உணர்ந் தால் அனுபவிக்கைக்கு விஷயமும் வேறே; தமஸ்ஸு அபிபுவிக்க உறங்கிக் கால முணர்த்த உணர்ந்து, விஷய ப்ரவணராவர்கள்; எம்பெருமானுடைய உறக்கமும் உணர்ச்சியும் வேறுபட்டிருக்கும்; எங்ஙனையென்னில்; ஆர்ந்த ஸம்ரக்ஷணோபாய சிந்தை பண்ணுகை உறக்கம்; உணருகையாவது அவர்களுடைய ஆர்த்தநாதம் பொறுக்கமாட்டாமை. உணர்ந்தால் அவர்கள் விரோதியைப் போக்கி அவர் கனோடே கலக்கை போகாமாயிருக்கும். இவர்களுக்கு உறங்கப் பண்ணுவதும், உணர்ப்பண்ணுவதும், உணர்ந்தால் மறக்கப்பண்ணுவதும், போய் அநுபவிக்கப் பண்ணுவதும் க்ருஷ்ணகுணங்களே. 3. “சிந்நம் பிந்நம்” இத்யாதீப்படியே ஜ்ஞம்புணஸ்தர்ம மோஹநாஸ்தர்ம; சில மோஹிக்கப்பண்ண, சில துடிக்கப்பண் ணுமபோலே.

மனோரதம் முடிந்து ஓலக்கம் கிளம்பினபோதே தொடங்கி ஒருவரையொருவர் எழுப்பத் தொடங்கினார்கள். ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வானும் ஆஸுரப்ரக்ருதிகளாபத்து கண்டு பொறுக்க மாட்டாமே திருத்தப் பார்த்தான். இவர்கள் ராவணனுபத்து கண்டு பொறுக்க மாட்டாமே திருத்தப் பார்க்குமவர்கள்; தந்தாமாபத்து பொறுக்க வல்லவர்களோ?

‘செய்யாதன செய்யாம்’ என்று இவர்களுடைய ப்ரதிஜ்ஞைதான் ததீயர் முன்னிலையாக எம்பெருமான்பாடே செல்லுகையும், கூட அநுபவிக்கையும்; இது

A பெரியாழ் திரு 5-4-9. B திருவாய் 10-9-9.

ஸ்வரூபமாகையாலும் அவர்யம் ஒருவரையொருவர் எழுப்பவேணும். பரதூரைக் ககப்பட அநுபுவிக்கக் குழாங்கள் வேண்டாநின்றது. திருவாய்ப்பாடி வருத்தாந்தத்தில் தனி இழியப்போமோ? 1. “வர்ஷாயுதைரித்யாதி” 2. “சதுர்முக்யாயிரித்யாதி” A “இமையோர் தமக்கும் நெஞ்சால் நினைப்பரிதால் வெண்ணெயுணென்னு மினச் சொல்லே” என்கிறபடியே நித்யஸூரிகளும் B “எத்திறம்” என்னுமத்தனை. C மயர்வறமதி நலம் பெற்றாரும் B “எத்திறம்” என்னுமத்தனை தான் தன்னை அநுஸந்தித்தாலும் 3: “ஜநம் கர்மச மே திவ்யம்” என்று “எத்திறம்” என்னுமத்தனை,

‘நாராயணனே நமக்கே பறைதருவால்’ (1) ஈன்று முதலிலே திருமந்த்ரத்தை எடுத்தாள். திருமந்த்ரத்தினுடைய மூன்று பதத்தாலும் மூன்றர்த்தம் சொல்லுகிறது; முதற்பதம் ஆத்மாவினுடைய ஸ்வாபாவிக ரோஷத்வத்தைச் சொல்லுகிறது; இரண்டாம் பதம் அதுக்கு எதிர்த்தட்டான அந்யரோஷத்வமும் ஸ்வஸ்வாதந்த்ரயமும் அஸஹ்யமாம்படி சொல்லுகிறது. மூன்றாம் பதம் அந்த ரோஷத்வத்தினுடைய ஸீமையாவது ததீயரோஷத்வ பர்யந்தமாயிருக்கை என்கிறது. முதற் பதத்திற்கொன்ன அர்த்தத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தபூதர் இளையபெருமாள்; மத்யமபதத்தில் சொன்ன அர்த்தத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தபூதர் ஸ்ரீபுரதாழ்வான்; மூன்றாம் பதத்தில் சொன்ன அர்த்தத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தபூதர் ஸ்ரீராத்ருக்நாழ்வான். அவன்படி இவர்களது. D “உற்றதுமுன்னடியார்க் கடிமை நின் திருவெட்டெழுத்தும் கற்று நான் கண்ணபுரத்துறையம்மானே” E “அவனடியார் நனிமாக்கலவியின்பமே நானும்வாய்க்க” என்னு மவர்களுடைய பெண்பிள்ளையிறே; ஆகையால் ஒருவரையொழிய ஒருவர்க்குச் செல்லாமை. உணர்ந்தவர்களடையச் சென்று உணராதார் வாசல்களைப்பற்றி எழுப்புகிறார்கள்.

வ்யா:—(புள்ளும் சிலம்பினகாண்) புகுவத், விஷயத்தில் புதியவளா யிருப்பாளொருத்தியை எழுப்புகிறார்கள். “போது விடிந்தபின்பும் எழுந்திராதொழிவதே” என்று ஸிஷ்டகூர்ணை பண்ணுகிறார்கள். “விடிந்தமைக்கு ப்ரமாணமென்?” என்ன நாங்களுணர்ந்து வந்தது ‘போராதோ’ என்ன ‘உறங்கினுரன்றோ உணருவார்; அதுவார்த்தையோ’ என்ன, ‘நாங்களேயல்லோம்’ நோன்பும் உணர்ச்சியுமுறியாதே காலமுணர்த்த பூவலருமாபோலேயும், நாழிகை வட்டில் நீர் நிரம்பினால் விழுமா போலேயும் இரையறுதியிலே உணரும் புள்ளும் சிலம்பிறற்றின’ என்கிறார்கள். ‘மின்னலே இடித்தாப்போலே உனக்கு முன்னே உணர்ந்தனகிடாய்’ என்றுமாம். “இது திருவாய்ப்பாடியன்றோ?” F “ஊரும்நாடுமுலகமும் தன்னைப்போல்” G “மரங்களு மிரங்கும்வகை” 4. “பக்ஷிணோபி ப்ரயாசந்தே ஸர்வபூதாநுகம்பிநம்” 5. ‘மமத்வஸ்வா நிவ்ருத்தஸ்ய’ 6. “விஷயே தே மஹாராஜ” 7. “ராமோ ராமோ ராம இதி” H “காஹ்யெழுந்திருந்து கரிய குருவிக்கணங்கள் மாலின்வரவு சொல்லி மருள் பாடுதல் மெய்மைகொலோ” “ஆண்டாள் பிறந்த ஊரில் பக்ஷிகளுக்குத்தான் உறக்கமுண்டோ” என்று ஆச்சான்பிள்ளை,

மற்றையடையாளம் சொல்லுங்கொள்ளை; (புள்ளரையன்கோயில் வெள்ளை விளிசங்கின் பேரரவம் கேட்டிலையோ) திருப்பள்ளியெழுச்சியில் ஸங்கத்துவநி கேட்டிலையோ? திருவாய்ப்பாடியிலும் ஒரு திருமுற்றமுண்டோ? என்ன, உண்டு 8. “பாலா

A திருவிருத்தம் 98.

B திருவாய் 1-3-1.

C திருவாய் 1-1-1.

D பெரியதிரு 8-10-3.

E திருவாய் 8-10-7.

F திருவாய் 6-7-2

G திருவாய் 6-5-9. H நாச் திரு 9-8.

அபி க்ரிட, மாநா:” இத்யாதி, ‘ஒருதோளே! தோள்வளையே! ஒருவளையமே! முறுவலே! ஒரு நோக்கமே!’ என்று சக்ரவர்த்தித் திருமகன் பக்கலிலே பிள்ளைகளுமகப்பட ஈடுபட்டுச் செல்லாநிற்க, 1. “ஸஹ பத்ந்யா விஸாலாக்ஷ்யா நாராயணமுபாக்யமத்” என்று அவன்தான் பெரியபெருமான ஆர்யரிக்குமாபோலே, க்ருஷ்ணனையும் சும்பிடுகொள்வானெரு எம்பெருமன்னுண்டு. (புள்ளரையன்) அவனுக்கு நிரூபக தர்மம்; 2. “ராமாநுஜம் லக்ஷ்மணபூர்வஜம் ச” 3. “அக்யஸத்யப்ராதரம்” “நாராயணன்” (1) என்னுமாபோலே. வழியே இழியுமவர்களாகையாலே பெரிய திருவடிசைய முன்னிடுகிறார்கள். A “அப்புள்ளின் பின்போன தனிநெஞ்சமே” என்னக்கடவதிறே.

(வெள்ளை விளிசங்கின் பேரரவம் கேட்டிலையோ) “சங்கு வெளுக்குங்காட்டில் போதுவிடியுமோ? அழைக்குங்காட்டில் நாமாகவேணுமோ? சங்குமுழங்குங்காட்டில் நயக்குப் புறப்பட வேணுமோ? உங்களுக்குப்போதும்” பூவனை அதுவேயிறே.” B “வெள்ளை விளிசங்கிடங்கையில் கொண்ட விமலன்” C “பூங்கொள் திருமுகத்து மடுத்தா திப சங்கொலியும்”. (பேரரவம்) நீயுமுணருகைக்குப்போரும் சங்கின் த்வரி. “மஹாராஜர் வாசலிலே சென்று இளையபெருமாள் சிறுநானேற்றியெறிந்தார்” என்ன, அந்தாழ்வான் ‘தாரையினுடைய ஸ்தநோஷ்மாவைப்பற்றிக் கிடந்த மஹாராஜர் ஆந்த்யமும் திருகைக்குப் போரும் த்வரி’ என்றான்.

(கேட்டிலையோ) ‘இதுவும் கேளாதபடியே அங்குத்தையில் அந்யபரதை’ என்று பழியிடுகிறார்கள் இவள் துணுக்கென்றெழுந்திருக்கக்காக. ‘போதுவிடிந்து சங்குது கிறார்களல்லர்; பணிக்குக் கடவர்களை அழைக்கிறார்கள்’ என்ன, ‘தூஷணங்கள் தேடிச் சொல்லிப் போதுவிடியப் பார்த்திருப்பதே’ என்று இவர்கள் சொல்ல, ‘அந்தியம் போதே உணர்வேணுமோ? அவர்கள் போதறியாதே சங்குதிரைத்தனை’ என்ன. (பிள்ளையெழுந்திராய்) “இந்நோன்புக்குப் புதியையாயிறே நீ உறங்குகிறது; உனக்கு இன்னும் இளமையிறே; அந்தியம்போதுதான் இக்கோஷ்டி, உத்தேச்யமன்றோ? புகுவத் ஸம்ஸ்லேஷத்துக்கும் பாக்யவதஸம்ஸ்லேஷத்துக்கும் வாசியறியாயி” என்ன, “நீங்களுன்றோ பிள்ளைகள், அவன்பாடு கார்யங்கொள்ளவிறே புகுகிறது; விடிய வேணும், நீங்களுத்தேச்யமகளாகில் உங்கள் பேச்சேயமையும்” என்ன; அவளுக்கு இவர்களுப்பேச்சே அமையாநின்றது. இவர்களுக்கு அவள் வடிவுகாண் வேண்டா நின்றது. D “இன்பமே நானும் வாய்க்க” E “ஒருகாலும் பிரிகிலேனே” என்கிற இது ஆண்டாளுக்கு முதலிலே பிறந்து ப்ரக்ருதியாயிருக்கிறது. “இது ஊண்கைக்கு மேலே அவனோடே அருபுவிக்க வேண்டாவோ” என்ன, மாறிமாறி இரண்டும் உத்தேச்யமாகக்கடவது. (பிள்ளாய்) எல்லாரும் 4. “குரவ: கிம் கரிஷ்யந்தி” என்று போகாநிற்க, சிந்தயந்தி குருதர்ஸனம் பண்ண, ‘ப்ரணயித்வத்தில் புதியன்’ என்றற்போலே இங்குமிவளை — ‘பிள்ளை’ என்கிறது.

“நானோ புதியை? நீங்களுன்றோ; காலமறியாதே எழுப்பினிகோள்; உங்களை உணர்த்திறாரா?” என்ன, தங்களை உணர்த்தினவர்களைச் சொல்லுகிறார்கள் - (பேய் முலையித்யாதி) “போது விடிந்தது, பெண்ணே எழுந்திரு” என்ன, இவள் துணுக்கென்று புறப்படுகக்காக, “புகுந்த அபாயம் கேட்டிலையோ? பெரியாழ்வாரோடு குடத்துடக்குடையார்க்கு உறங்க விரகுண்டோ?” என்கிறார்கள். “பெற்றதாயுமதவாத தனிமையிலே ப்ராதிக்கவந்த பூதனையை முடித்துக் காவலாக வைத்த ஸகடம் அஸுரா

A திருவிருத்தம் 3, B நாச் - திரு 5-2, C நாச் - திரு 9-9, D தி வாய் 8-10-7, E பெரியதிரு 7-4-4.

வேஸத்தாலே தன்மேலே ஊர்ப்புக, அதுகட்டழிந்து சிதறும்படியாகத் திருவடிகளாலே உதைத்து, கண்வளர்ந்தருளுகைக்கீடாம்படி பரப்பையுடைத்தான திருப்பாற் கடலிலே அக்கடல் போலையாய் ஸர்ப்பஜாதிக்கு அஸாதாரணமான ஸைத்ய ஸௌக்யந்த்ய ஸௌகுமார்யப்ரசரமான திருவநந்தாழ்வான் மேலே ஜகத்யரக்ஷண சிந்தாத்மகமான யோக்யநித்ரையிலே மிகவும் அவகூஹித்து, ராமக்ருஷ்ணாத்யவதார கந்தமாய், அநிருத் தருபியாய்க் கண்வளர்ந்தருளுகிற எம்பெருமானை ஸபரிசரமாக அடக்கவற்றான ஹ்ருத்யங்களிலே கொண்டு, பகுவத்யுக்ஷணங்கள் ஸ்மருதமானால் ப்ரவ்ருத்திக்ஷமரன் றிக்கே ஸித்திலாந்த:கரணரான முனிவர்களும், அவனோடு சேர்ந்து கொண்டல்லது நிற்கமாட்டாதே கூடினமாத்ரவிர்லேஷத்திலே மாந்துமவரான யோக்ய களும் தங்கள் திருவுள்ளத்திலே கண்வளர்ந்தருளுகிற எம்பெருமானைத் திருப்பள்ளி யுணர்ந்துகைக்காக அவலைசாதபடி ஸ்தநந்த்யப்ரஜையை மாப்பிலே ஏறிட்டுக் கொண்டு உறங்கும் மாதா அந்த ப்ரஜை உணராமல் க்ரமத்தாலே எழுந்திருக்குமா போலேயும், ஸ்ரீப்ரஹ்மாத்யாழ்வானைப் பெரிய கற்களோடே கட்டி மலையில் நின்றுக் கீழே தள்ளுகிறபோது, அவன் தன்னுடைய நோவு பாராதே 'எம்பெருமானுக்கு நான் புகுகிறதோ?' என்னும் ப்யத்தாலே தன் கைகளாலே மார்வைப் புதைத்துக்கொண்டு 'பார்த்தருளீர்' என்றாற்போலேயும் அவ்விதராய்க்கொண்டு எழுந்திருந்து 'ஹரி: ஹரி:' என்று, எம்பெருமானுமுணர்ந்து கேட்டாரும் வாழும்படிபண்ணின திருநாம ஸங்கீர்த்தகம், உறங்குவாருடைய படுக்கையிலே வெள்ளம்கோத்தாற்போலே க்ருஷ்ண விர்லேஷத்தாலே கமர்பிளந்த எங்கள் ஹ்ருத்யங்களும் நனைந்து தேறிக் குளிரும்படி வெள்ளமிட்டது. அதுநான் எங்களை எழுப்பிற்று" என்கிறார்கள்.

(பேய்முலை நஞ்சுண்டு இத்யாதி) அவர்கள் ப்யப்படுகைக்குச் சொன்னார்கள். 'விரோதி போகப்பெற்றதே' என்று இவன் ப்யம் கெடுகைக்கு உடலாய்த்து, (கள்ளச் சகடம்) நம்மை முடிக்கவந்ததென்கை. பேயை ஆராய்ந்து கொள்ளலாம்; தாய் ரக்ஷகமாகவைத்த சகடங்கிடர் என்றஞ்சுகை. (கலக்கழியக் காலோச்சி) அவனகப்பட்டுக் கொண்டு நின்றான். முலை தாழ்த்ததென்று மூரி நிமிர்ந்த திருவடிகள் அத்தை முடித்ததென்கை. அவனுபத்துக்கும் நம்மாபத்துக்கும் ரக்ஷை அவன் திருவடிகள். ஆகையாலேயன்றோ நம் இஷ்டப்ராப்திக்கும் அநிஷ்டநிவாரணத்துக்கும் அவற்றையே பற்றுகிறது. (வெள்ளத்தரவில் துயிலமர்ந்த) 'கீழே பிறந்த ஆபத்துக்குத் தப்பிப் போய், திருவநந்தாழ்வான் மேலே சாயப்பெறுவதே' என்கிறார்கள். (வெள்ளம்) திரு மேனியில் ஸௌகுமார்யத்துக்குச்சேர குளிர் த்தியுண்டானபடி. (அரவு) 1. "ப்ரக்ருஷ்ட விஜ்ஞாதபுலைகதரமதி" ஜ்ஞாநம் - இருவரையும்றிகை. விஜ்ஞானம் - எல்லாக் கைங்கர்யமும் பண்ணுகை. எல்லாவடிமையாகிறது - A "சென்றால் குடையாம்" இத்யாதி. ப்ரக்ருஷ்டம் - தன்னை மறக்கை, ப்யம் - பெரியபிராட்டியாரும் தானும் துக்கைக்கைக்குப் பாங்கானாகத்தி. திருமேனிக்கு உறுத்தாமைக்குப்படுத்த பரிமளப் படுக்கை. பாம்புக்கு நாற்றம் குளிர்ந்தி மென்மைகள் ஸ்வபூரவம். இனி, திருவிடை யாட்டத்தில் பாம்புக்கு வாசுவைத்துக் கொள்ளுமத்தனை. இவன் முச்சுப்பட்டு மது, கைடபர்கள் பொடிப்பட்டுப்போகையாலே, இப்படுக்கையுடையவனுக்குப் ப்யப்படவேண்டா வென்கை. (அமர்ந்த) பிராட்டிமார் திருமுலைத்தடத்தாலே நெருக்கினாலும் உணராமை. (வித்தனை) வித்தை விரைக்கைக்கு நீரிலே சேர்த்தாப்போலே யிருக்கை. காரணமிருக் கக்கார்யமுண்டாகச் சொல்லவேணுமோ? என்கை. இதுக்கு முன்பு பிறந்த பிறவிகள் போராமை இனி பிறக்கைக்கு அடியிட்டிருக்கிறபடி.

(உள்ளத்துக்கொண்டு) மதுகைடபுர்சளில்லாத இடம். A பகடலில் விடாய்தீர A மனக்கடலிலே கொண்டு. (முனிவர்களும் யோகிகளும்) B “வைகுந்தத்தமரஞ் முனிவரும்” போலே குணநிஷ்டையும் கைங்கர்யபரமும். இனையபெருமானையும் ஸ்ரீபுர தாழ்வானையும் போலேயிருப்பார். உறங்குகிறவர்களையும் உணர் த்துகிறவர்களையும் போலேயிருப்பார். ‘திருவாய்ப்பாடியிலே முனிவர்களும் யோகிகளுமுண்டோ’ என்னின் அவன்இங்கே வந்தவதரிக்க, பின்பு இடையர் பசுநிரைக் கொட்டில்களிலே படுகாடுகிடும் பர்கள். (மெள்ளவெழுந்து) கர்ப்பிணிகளைப்போலே. 1. “ஹருத்யேநோத், வஹத்” (அரியென்ற பேரரவம்) ‘ஹரிஹரி’ என்கையாவது — 2. “ரக்ஷது த்வாமஸேஷானாம்” என்னும்படியே ‘உன்னை நியே கா த்து த்தர வேணும்’ என்று திருப்பல்லாண்டி பாடுகை. பேரரவமாவது — ஒருவர் ‘ஹரி’ என்ன, பஞ்சலக்ஷண குடியிலும் ஒருத், வநியாயெழுகை. முந்துற 3. “அத, ஸோடபயங்க, தோ புவதி” என்று இத்தலையில் பயம் கெட்டால் பின்னை அத்தலைக்கு பயப்பட்டுத் திருப்பல்லாண்டு பாடுமத்தனையிதே. பண்டு இழவு பேறுகள் தன்னை விலே. இப்போது பேறிழவுகள் அவனளவிலே. ருஷிகளும் முந்துற, 4. “நாக, பர்யங்கமுதஸ்ருய” என்று தொடங்கி 5. “க, தஸ் ஸ்வம் ஸ்த, நமுத்தமம்” என்று பயம் கெடுவர்கள். ஸ்ரீபுரத், வாஜ ப, க, வான் பெருமான் எழுந்தருளுந்தனையும், 6. “வவந்தே, நியதோ முநிம்” என்று வயிறெறிந்தபடியே இருந்தான். (உன்னக் புகுந்து குளிர்ந்து) படுக்கைக்கீழே வெள்ளம் புகுந்தாற்போலே திருநாமம் செவிவழியே புக்கு உடம்பு வவ்வலிட உணர்ந்தோம். 6.

ஸ்வாபதே, ஸ்வயாக், யாதம்—ஆரம்பாட்டு

அவதாரிகை:—ஆரம்பாட்டு. (புள்ளும் இத்யாதி). முதற்பாட்டில் ப்ராபக் ஸ்வரூபத்தையும் ப்ராபக் ஸ்வரூபத்தையும் அதிகாரி ஸ்வரூபத்தையும் ஸங்க்ஷேஹண அருளிச்செய்து, இரண்டாம்பாட்டில் அவ்வதிகாரிக்கு ஸம்பூரிதமான ஸ்வரூபத், ர்மங்களை அருளிச்செய்து, மூன்றாம்பாட்டில் அவ்வதிகாரிகளதுஷ்டா நத்தாலே அவர்களிருக்கும் நாட்டிற்பிறக்கும் ஸம்ருத்தியைச் சொல்லி, நாலாம்பாட்டில் அவ்வதிகாரிகளுக்கு ப, க, வத், நுகூலரானவர்கள் கிஞ்சித்தகரிக்கும்படி சொல்லி, அஞ்சாம்பாட்டில்—அவ்வதிகாரிகளுக்குப் பூர்வாக, உத்தராக்ஷங்கள் ஸித்தோபாயபுலத்தாலே நெருப்பிலிட்ட பஞ்சபோலே தன்னடையே நலித்துப் போம்படி சொல்லி, இனி மேல் பத்துப்பாட்டாலே—ப, க, வத், நுகூலரானவர்களை எழுப்புகிறபடியைச் சொல்லுகிறது; அதில், இப்பாட்டில்—நூதநமாக ப, க, வத் ஸம்பூந்தம் பெற்ற அதிகாரியை எழுப்புகிறார்கள்.

வ்யா:—(புள்ளும் சிலம்பினகாண்) இப்போது இவள் புள்ளென்கிறது. C “சேர்ப்பாரை”யில் சொல்லுகிறபடியே ஜ்ஞாநாநுஷ்ட, நங்களாலே ப, க, வத் ஸம்பூந்த, க, டகரான ப, க, வதர்களை. ஆகையாலே, ஸத்வோத்தரகாலமான வாறே ஸாத்விகரான ப, க, வதர்கள் ப, க, வத், குணநுஸந்த, ந பூர்வகணக ப, க, வத்தைங்கர்யரூபங்களாய்த் தத்தத், வர்ணாந்ரமோசிதங்களான காலிகர்மங்களை அனுஷ்டி, க்கைக்காக ஸர்வதோதி, க்கமாக எழுந்திருந்து புறப்பட்டார்கள். (பிள்ளையெழுந்திராய்) ‘ப, க, வத், ராத, நகாலமாய்த்து எழுந்திராய்’ என்ன,

A பெரியாழ் திரு 5-4-9, B திருவாய் 10-9-9, C ஆசார்ய 3-1 (குர்ணை 150).

அவர்களும் 'உங்களாவாரம் கண்டு எழுந்திருந்தார்கள், வேறு அடையாள முண்டோ?' என்ன; (புள்ளரையன்கோயிலில் வெள்ளை விளிசங்கின் பேரரவம் கேட்டிலையோ) புள்ளுக்கு—பெரியதிருவடிக்கு, அரையன்—அரையனான எம் பெருமானுக்கு ப்ரதிபாதகத்வேந கோயிலான திருமந்திரத்தில் உகாரத்தை மத்யத்திலேயுடைத்தாகையாலே பரிஸுத்தமாய் அகிலாத்மவர்க்குத்துக்கும் புகுவத்கைங்கர்யோபயுத்தமாய், புகுவதஸம்பந்த, ஜ்ஞாபகமாய், துக்ஷண வர்த்தஸங்க, துல்யமான ப்ரணவத்தின் மஹாத்வநியைக் கேட்டிலையோ? (பேய் இத்யாதி) பேயுண்டு—ப்ரக்ருதி; முலையுண்டு—அஹங்காரமகாரங்கள், நஞ்சுண்டு—அவைகளாகிற விஷம்; உண்டு—அநுபவித்து; அதாவது—ப்ரக்ருதி ஸம்பந்த, நிபந்த, நமாய்ச் சேதநருக்கு வரும் அஹங்காரமகாரங்களைப் போக்கி என்றபடி. (கள்ளச்சகடம் கலக்கழியக் காலோச்சி) காமக்ரோதங்களை யும் நிவர்த்திப்பித்து. (வெள்ளத்து) திருப்பாற்கடலிலே. (அரவில்) திருவநந்தாழ்வான்மேலே. (துயிலமர்ந்த) யோகநித்ரையிலே அந்யபரதையில்லாமல் அமர்ந்திருக்கிற. (வித்தினை) ஜகத்காரணபூதனை. (உள்ளத்துக்கொண்டு) ஹருத்யத்தில் த்யாநித்து. (முனிவர்களும் யோகிகளும்) குணாநுபவபரரும், கைங்கர்யபரரும். (மெள்ள) ஸாவதாநமாக. (எழுந்து) ஜாக்ருகராய். (அரியென்ற) 'ஹிரிஹிரி' என்ற. (பேரரவம்) மஹாத்வநியானது. (உள்ளம் புகுந்து) ஹருத்யத்தில் ப்ரவேசித்து. (குளிர்ந்து) குளிர்ந்தது, எழுந்திராய் இத்யந்வய:.

6.

முவாயிரப்படி—ஏழாம் பாட்டு

அவ:—ஏழாம்பாட்டு. புகுவத், விஷயத்தில் a சுவடறிந்தே b மறந்து கிடக்கிறுளொருத்தியை எழுப்புகிறார்கள்.

வ்யா:— c "போது விடிந்தது, எழுந்திராய்" என்ன, d 'விடிந்தமைக்கு அடையாளம் என்?' என்ன; e ஆனைச்சாத்தன் கீசு கீசு என்னுநின்றது — (கீசு) f அநக்ஷரரஸமாயிருக்கை; g "ஓராளைச்சாத்தன் பேசங்காட்டில் போதுவிடிந்ததாக வேணுமோ?" என்ன, h 'எங்கும் பேசாநின்றது' என்ன, i 'அவற்றைக் i₂ கலக்கு கைக்கு நீங்களுண்டே' என்ன, j 'எங்களாலன்று, தாமே உணர்ந்தன' என்ன;

பெ.அ. ஏழாம்பாட்டு. (கீசு கீசு என்று இத்யாதி) a "நாயகப்பெண்பிள்ளாய்" என்றதைப்பற்ற (சுவடறிந்தே என்றது) b "பேய்ப்பெண்ணே" என்றதைக் கடாக்ஷித்து (மறந்து கிடக்கிறுள் என்றது)

c, d, e அப்ருஷ்டோத்தரமாகாமக்காகப் பாதுவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார் (போது இத்யாதி வாக்யத்யந்தாலே) f 'ஆனைச்சாத்தன் கலந்து பேசின பேச்சு' என்று இவ்வளவே அமைந்திருக்க "கீசு கீசு" என்னவேணுமோ? என்ன, அதுக்கு ப்ரயோஜனம் அருளிச் செய்கிறார் (அநக்ஷரேத்யாதி) அவ்யக்த மதுரதையை ஸிசிப்பிக்கிறது என்று கருத்து. g, h, i, j "எங்கும்" என்றதுக்கு ப்ரஹ்ப்ரதிவசநருபேண தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்

சி.அ. ஏழாம்பாட்டு. (கீசு) c, d, e உள்ளே இருக்கிறவன் அடையாளம் கேட்டால் எழிய "கீசு கீசு" என்று அடையாளம் சொல்லக்கூடாமை யாலே . . . கல்பிக்கிறார் (போதுவிடிந்தது இத்யாதி) e ஆனைச்சாத்தன் - ப்ரத்யவாஜபக்ஷி. - வ்விவன்.

ஏழாம் பாட்டு

கீசு கீசென்று எங்கும் ஆனைச்சாத் தன்கலந்து
பேசின பேச்சரவம் கேட்டிலையோ பேய்ப்பெண்ணே!
காசும் பிறப்பும் கலகலப்பக் கைபேர்த்து
வாச நறுய்குழல் ஆய்ச்சியர் மத்தினால்
ஓசை படுத்த தயிரரவம் கேட்டிலையோ
நாயகப் பெண்மிள்ளாய்! நாராயணன்முர்த்தி
கேசுவனைப் பாடவும்நீ கேட்டே கிடத்தியோ
தேச முடையாய்! திறவேலோ ரெம்பாவாய்.

பதவுரை:— பேய்ப் பெண்ணே! — (பகவத்விஷய ரஸத்தை அறிந்தும் மறந்து கிடக்கிற) மதிக்கே!, எங்கு. — எல்லா திசைகளிலும், ஆனைச் சாத்தன் — வலியன் என்னும் புரத்துவாஜபகவிகள், கீசு கீசு என்று—கீச்சு கீச்சு என்று, கலந்து பேசின—கலந்து பேசிய, பேச்சு அரவம்—பேச்சின் ஒலியை, கேட்டிலையோ—(நீ) கேட்கவில்லையோ?, வாசம் நறும் குழல் — மிக்க பரிமளத்தையுடைய மயிர் முடியையுடைய, ஆய்ச்சியர் — இடைச்சி களுடைய, காசும் — அச்சுத்தாலியும், பிறப்பும் — முகைத்தாலியும், கலகலப்ப — கலகல வென்று ஒலிக்கும்படியாக, கை பேர்த்து — கைகளை அசைத்து, மத்தினால் — மத்தினாலே, ஓசை படுத்த — ஓசைப்படுத்திய, தயிர் அரவம் — தயிரோசையும், கேட்டிலையோ — (நீ) கேட்கவில்லையோ?, நாயகப் பெண் பிள்ளாய்—பெண்களுக்கெல்லாம் தலைவியாயிருப்பவளே! நாராயணன் முர்த்தி கேசுவனை—நாராயணனுடைய அவதாரமான கண்ணனை, பாடவும்— (நாங்கள்) பாடச்செய்தேயும், நீ — நீ, கேட்டே கிடத்தியோ — (அப்பாட்டைக்) கேட்டும் (இப்படிக்க) கிடக்கலாமோ? தேசம் உடையாய் — மிகுந்த தேஜஸ்ஸை உடையவளே!, திற — கதவைத் திறந்துவிடு.

‘அதுக்கு அடையாளம் என்ன?’ என்ன; k (கலந்துபேசின பேச்சரவம் கேட்டிலையோ) l ‘கலந்து பேசினபடி அறிந்தபடியென்?’ என்ன, — பிரிந்துபோனால் பகலெல்லாம் த,ரிக்கும்படி கலந்து, ‘பிரியப் புகாநின்றோம்’ என்னும் தளர்த்தி தோற்றப் பேசுகிற மிடற்றோசை கேட்டிலையோ? m ‘கேளாமைக்கு அங்கே m, ஆரவார முண்டாயாகாதே செல்லுகிறது’ என்று மர்மம் சொல்லுகிறார்கள் (கேட்டிலையோ) என்று. n (பேய்ப்பெண்ணே) o ‘இவர்களாகில் இப்படிசொல்லுகையே பணி’

பெ. அ. (ஓரணைச்சாத்தன் இத்யாதி, வாக்யசதுஷ்டயத்தாலே) i₂ கலக்குகையாவது— உறங்கவொட்டாதே கிளப்புகை. k கலந்து - ஸம்ஸலேஷித்து. l அநந்தரம் விஸ்ஸலேஷிக்கப் புகுகிறபோது பேசின பேச்சென்று திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரஸநப்ரதிவசநருபேண அபிப்ராயத்தை அருளிச்செய்கிறார் (கலந்து இத்யாதி) m “கேட்டிலையோ” என்றதுக்கு— ‘அவற்றின் தளர்த்தி ஸ்பஷ்டமாகத் தோன்றும்படி பேசின மிடற்றோசையைக் கேளாதே போனாயோ? கேட்டிருந்தாய்’ என்று ஒரு தாத்பர்யம் அருளிச்செய்து, ‘இப்படி ஸ்பஷ்டமான இதுவும் க்ருஷ்ணபுவத்தில் ஆதரத்தாலே கேளாதிருந்தாயோ’ என்று தாத்பர்யாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (கேளாமைக்கு இத்யாதி) n, o “பெண்ணே” என்குதே “பேய்ப்

சி. அ. k பேசின அரவமென்குதே “பேசின பேச்சரவம்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (கலந்து பேசினபடி இத்யாதி) m “கேட்டிலையோ” என்றதுக்கு ‘கலந்து பேசின பேச்சரவம் கேட்டிலையோ’ என்று கீழ்ப்பத்யத்தோடே கூட்டி அருளிச்செய்து, ‘கேட்டிலையோ’ என்றதுக்கு அர்த்தாந்தரம் (கேளாமைக்கு அங்கே இத்யாதி) m₂ (ஆரவாரம்) க்ருஷ்ண ஸம்ஸலேஷம்.

என்று பேசாதே கிடக்க, o, 'அறிந்துவைத்துக் காற்கடைக்கொள்வாயே! மதி கேட!' என்கிறார்கள். p இவர்களுக்கு அறிவாகிறது — புகுவத்வியத்திலும் தத்யவிஷயம் நன்றென்று அறிகை. அதை அறிந்துவைத்துப் பேசாதே கிடக்கையாலே சொல்லுகிறார்கள்.

q என்னறியாமை சொல்லாதே விடிந்தமைக்கு அடையாளஞ் சொல்லுங் கோளென்ன; தயிர் கடைகிற ஓசை கேட்டிலையோ? — (காசும் பிறப்பும்) r அச்சத் தாலியும் s முனைத்தாலியும். (கலகலப்ப) கடைகிறபோதை வ்யாபாரத்தாலே t, A "அரவறுசலாய் மலேதேய்க்குமொலி" என்னுமாபோலே த்வனிக்கை. u (கைபேர்த்து) v தயிரின் பெருமையாலும் இவர்கள் ஸௌகுமார்யத்தாலும் உலேபேர்த்தாற்போலே கைபேர்க்கப் போகாதபடி. w க்ருஷ்ணன் ஸந்திதியில் ஹமையாலே கைசோர்ந்தது என்னவுமாம்; x அன்றியே, அவன்தானே ஸந்தி ஹிதனும் நின்று "தயிரை மோராக்கவொட்டேன்" என்று கையைப்பற்றி நாலு கையாலே என்னுமாம். B "மோரார் குடமுருட்டி" என்னக்கடவதினே. y (வாசம் இத்யாதி) z ஆயாஸத்தாலே மயிர்முடி நெகிழ்ந்து பரிமளந்தானே

சி.ப.அ.பெண்ணே" என்றதுக்கு ப்ரஸக்தி பூர்வகம் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (இவர்களா கில்இத்யாதி) o₂ தாங்கள் வில்லேஷ து:க்கிகளாகையாலே அவற்றின் மிடற்றேசையிலே யும்தளர்த்தியை ஆரோபித்துச் சொல்லுகிறார்களித்தனை: இது விடிவுக்கு அடையாளமன் றென்று பேசாதே கிடத்தான் என்று இப்படி ஸம்பேதாதிக்கிறார்களென்று இவ்வாக்யத் துக்குத்தாத்பர்யம் அருளிச்செய்திருக்கிறார் (அறிந்துவைத்து இத்யாதி) p மதியை இன்னது வன்னுதின்றுகொண்டு, மதிக்கேட்டை விவரிக்கிறார் (இவர்களுக்கு இத்யாதி)

q "காசம்" இத்யாதிக்கு ப்ரஸ்நோத்தரகுபேண ஸங்க்யஹமமாகத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (என்னறியாமை இத்யாதி) r அச்சத்தாலியாவது — அச்சாலே போட்டு அடித்து மாஸயாகக் கோத்துக் கழுத்திலே தடிர்த்த ஆபரணம். s முனைத்தாலியாவது — முனைமுனையாகப்பண்ணிக் கோத்து தடிர்த்த ஆபரணம். t அரவு—வாஸுகி. u,v,w,x. "கை" என்றது—மத்தைப்பற்றின கையென்றாய், பேர்க்கை—சலிப்பிக்கையாய், அதிலரு மைக்கு நாலு ஹேதுக்களை அருளிச்செய்கிறார் (தயிரின் இத்யாதி, வாக்யத்தரயத்தாலே) x நப்பிணைப் பிராட்டி திருமாளிகையிலே க்ருஷ்ணன் உறங்குகிறதாகவும் தாங்கள் ஒரு வரையொருவர் எழுப்பி அவனையும் எழுப்புகிறதாகவும் வருகிற ப்ரகரணத்தில் க்ருஷ்ணன் கையைப்பிடித்து நாலுகிறது சொல்லும்படி எங்ஙனையென்ன; அவன் விசித்தரஸக்தியோக்யத் தாலே அகங்கள்தோறும் நாநாப்ரகாரேண வர்த்தித்துக்கொண்டிருப்பனென்று இவர்க ளறித்தபடியாலே இப்படி சொல்லுகிறார்களென்னுமது கூடுமென்று கொள்ளக்கடவது. y,z. "வாசம்" என்றும் "நறு" என்றும் பரிமளத்தைச் சொல்லுகையால், அதன் மிகுதியைத்

ஈ. ஆ. r (அச்சத்தாலி) வட்டத்தாலி. s (முனைத்தாலி) நீண்ட தாலி.

உ. அ. ஏழாம் பாட்டு (கைசென்றித்த்யாதி) r அச்சத்தாலி வட்டணித்திருக்கும்; s முனைத்தாலி நீளமாயிருக்கும்.

3 திருவாய் 7-4-2. B சிறியதிரு 33.

புறப்பட்டுப் ப்ரவணிக்கிறபடி. a (மத்தினாலோசைபடுத்த a, தயிராவம் கேட்டி. லேயோ) b மந்தரத்தாலே கடலைக் கலக்கினுற்போலே b, இந்த கேட்குமும் செவியில் பட்டதில்லையோ? c 1. “உத்குயநிநாமரவிந்துலோசநம் வ்ரஜாங்குநாநாம் திவமஸ்ப்ருஸத் த்வநி: | c, தத்தநஸ்ச நிர்மந்தந ஸப்த, மிஸ்ரிதோ நிரஸ்யதே யேந திஸாமமங்குளம் ||” என்று c, அவன் கண்ணழகிலே தோற்றுப் பாடுகிற த்வநியும் கடைகிற தயிரோசையும் c, ஆபரணவோசையும் கிளர்ந்து ஊர்த்வலோகங்களிலே சென்று கிட்டுவதான ஓசை உன் செவியிற் படா தொழிவதே!

d இவ்வூரில் A “முப்போதும் கடைந்தீண்டிய வெண்ணெய்” d, என்று இரவும் பகலும் இடைவிடாதே தயிர்கடைகை ஸ்வபூவமன்றோ? என்று பேசாதே கிடக்க — e (நாயகப் பெண்பிள்ளாய்) f “இப்பெண்களுக்கெல்லாம் நிர்வாஹகையானபடி இதுவோ?” என்கிறார்கள்; g சொல்லிற்றுக்கெல்லாம் மறுமாற்றம் சொல்லிக்கிடக்கிறது — உன்னுடைய g; ஐஸ்வர்யச்செருக்காலே என்னவுமாம், h “பேய்ப்பெண்ணே” என்றதோடு “நாயகப் பெண்பிள்ளாய்”

பெ.அ. திருவுள்ளம்பற்றி ஸஹேதுகமாக அருளிச்செய்கிறார் (ஆபாஸத்தாலே இத்யாதி,) a, b “ஆய்ச்சியர்—ஓசைபடுத்த தயிராவம்” என்னவே,மத்து அர்த்தநிதித்தாமாயிருக்கவும், விசேஷித்ததுக்குப் புந:ப்ரதீகக்ரஹணபூர்வகம் த்ருஷ்டாந்தமுகேந தாத்பர்யம் அருளிச் செய்கிறார் (மத்தினால் இத்யாதி) b, கீழ் எடுத்த ப்ரதீகஸேஷத்துக்கு பூரவம் அருளிச் செய்கிறார் (இந்த இத்யாதி) a, அரவம்—ஸப்தம். c “காசம் பிறப்பும்” இத்யாதியிற் சொன்ன அர்த்தங்களுக்கும் ஸம்வாதம் காட்டாநின்றகொண்டு அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (உத்குயநிநாம் இத்யாதி) 1, “வ்ரஜாங்குநாநாம் தத்தநஸ்ச—த்வநி: நிர்மந்தநஸ்ப்த, மிஸ்ரிதஸஸந்—திவமஸ்ப்ருஸத்” இத்யந்தவய: நிர்மந்தநத்தில்—கடைகிற போதையில் உண்டான ஸப்தமாவது—பூஷணத்வநியென்று திருவுள்ளம். d “தயிராவம் கேட்டிலேயோ” என்று அடையாளமாகச்சொன்ன அந்தரமே இவளெழுந்திருந்தானாகில் மேலே “கேட்டேகிடத்தியோ” என்னக்கூடாமையாலே எழுந்திராமை எரித்தமாதை யால் அதுக்கு ஹேதுவாக இவ்வடையாளத்தையும் அந்யதாகரித்தாளென்று உத்தரார்த் தத்துக்கெல்லாம் அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார் (இவ்வூரில் இத்யாதி) d, (என்று) என்றது—என்று சொல்லியபடி என்றபடி. n, e, h கீழே “பேய்ப்பெண்ணே” என்றசொல்லி வைத்து, இங்கே “நாயகப் பெண்பிள்ளாய்” என்று தங்களுக்கு ஸேஷியாகச்சொல்லி வெறுக்கக்கூடுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (பேய்ப்பெண்ணே இத்யாதி) h, (அக வாயில் பூரவமொன்றாகையாலே) என்றதுக்கு 2. “ப்ரணயாச்சாபிமாநாச்ச பரிசிக்ஷைப

சி. அ. c, (அவன் கண்ணழகில்) என்றருளிச்செய்தது ஸ்லோக தாத்பர்யம். c, c, “தத்த நஸ்ச” என்ற ஸஸப்தத்தாலே ஆபரணத்வநியைச் சொல்லுகிறது.

e, f, g “நாயகப்பெண்பிள்ளாய்” என்றதுக்கு இரண்டு பொருள்—நிர்வாஹகை என்னுதல், ஐஸ்வர்யயுக்தை என்னுதல். g இரண்டாமர்த்தத்தில் ஐஸ்வர்யமாவது க்ருஷ்ண பூரவம். n, e, h “பேய்ப் பெண்ணே” என்று வைத்து. “நாயகப் பெண் பிள்ளாய்”

சு. அ. c, c, “தத்தநஸ்ச” என்ற ‘ச’ ஸப்தத்துக்குத் தாத்பர்யம் (ஆபரணஓசை) என்றது. e, h “நாயகப்பெண்பிள்ளாய்” என்றதுக்கு இப்படி வ்யங்க்யமாகச்

என்றதோடு வாசியில்லையிறே, h_1 அகவாயில் h_1 பாவ(ப,ந்த₄)ம் ஒன்றாகையாலே, i_1 என்றவிடத்திலும் i_1 வாய்திறவாமையாலே — j (நாராயணன் மூர்த்தி கேசவனைப்பாடவும் நீ கேட்டே கிடத்தியோ) k நீ எழுந்திருப்பதியென்று நாங்கள் பாட, அதுவே k , குறங்குத்தக்கிடந்து உறங்குகிறாயோ? l (நாராயணன்) முகம் தோற்றமே நின்று வாத்ஸல்யத்தாலே ரக்ஷிக்கக்கடவ ஸர்வேஸ்வரன். m (மூர்த்தி) தன்னுடைய ஸௌரீல்யத்தாலே m , பிறந்தது. n (கேசவனை) o கண்ணுக்குத் தோற்ற நின்று நம் விரோதிகளைப் போக்குமவனை. (பாடவும்) இப்படி வாத்ஸல்யத்தையும் ஸௌரீல்யத்தையும் ஆஸ்ரிதவிரோதி, நிரஸநத் தையும் பேசினவிடத்திலும், பின்னையும் இவர்கள் பேச்சே தனக்கு தாரகமாய்க் கிடக்கையாலே, 'கேட்டேகிடத்தியோ' o என்கிறார்கள் p இவள் துணுக்கென்

பெ.அ. ராகவம்" என்கிறபடியே "பேய்ப்பெண்ணே" என்கிறபோதும் தங்களுக்கு ஸேஷி யென்னும் நினைவுண்டாய் வெறுத்தார்களென்று கருத்து.

i மேலுக்கு அவதாரிகை (என்ற விடத்திலும் இத்யாதி) i_2 "வாய்திறவாமையாலே" என்ற அநந்தரம், "சொல்லுகிறார்கள்" என்று ஸேஷம். j, k "பாடவும்" என்ற சகாரத் தாலே எழுந்திருக்கைக்கு ஹேதுவாகத் தோன்றுகையாலும் "கேட்டே" என்ற ஏகாரத் தாலே அதுவே கிடக்கைக்கு ஹேதுவாய்த் தோன்றுகையாலும் அருளிச்செய்கிறார் (நீ எழுந் திருப்பதி இத்யாதி) k , குறங்கு—துடை. l, m, n, o, p , "நாராயணன், மூர்த்தி, கேசவன்" என்ற மூன்று பதங்களைத் தனித்தனியே ப்ரத்யாக்ஷி, நாராயண ஸப், தத்துக்கு ப,ஹ்வீர்ஹ்யர்த்தம் விவக்ஷித்து, தனித்தனியே பத்யார்த்தங்களை அருளிச்செய்யாநின்று கொண்டு உக்தார்த்தத்தைத் தொகுத்து அருளிச்செய்கிறார் (நாராயணனென்று தொடங்கி, என்கிறார்கள் என்னுமளவும்) m_2 (பிறந்தது) என்றது—பிறந்தவன் என்றபடி, o 1. "யஸ்மாத் த்வயைவ துஷ்டாந்மா ஹத: கேஸ ஜநார்த்தந | தஸ்மாத் கேஸவநாமா த்வம் லோகே க்யாதிம் க்யமிஷ்யஸி ||" என்கிற நிருக்தியைத் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (கண்ணுக்கு இத்யாதி) 2. "கேஸஸப்,த, உபபதே, 'வஷ ஹிம்ஸாயாம்' இதி த்யாதோ: 'அந்யேஷ்வபி த்யுஸ்யதே' இதி ட்யுப்ரத்யயே 'அசோந்த்யாதிடி' இதி டிஸம்ஜ்ஞச்ய அஷ் இத்யேதஸ்ய லோபே ப்ருஷோத்யாதித்வாத் இதாரஸ்ய அகாரே கேஸவ ஸப்,தே,நா நஷ்பந்:" என்று ப்ரக்ரியை கண்டுகொள்வது. p "நாராயணன் மூர்த்தி" என்ற இரண்டையும் விஸேஷணமாக்கி, கேசவபதத்தை விஸே ஷ்யமாக்கி, நாராயணபதத்துக்குத் தத்ப்ருஷார்த்தத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி, தாத்பர்யாந்தரம்

சி.அ.என்னக்கூடுமோ? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (பேய்ப்பெண்ணே இத்யாதி) h_2 (அகவாயில் பாவமொன்றாகையாலே) என்றது ஸ்நேஹத்தாலே வந்த கோபமொன்றாகையாலே என்றபடி.

கு.அ. சொல்லுகிறார்கள் என்று நிர்வஹிக்கிறதென்? ஸ்லாக்யதை தோற்ற ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிறார்கள் என்றலாகாதோ? என்ன, ஆகாது என்று அருளிச்செய்கிறார் (பேய்ப் பெண்ணே என்றதோடு இத்யாதி) ஆகையாலே வ்யங்க்யமே தப்பாதென்றபடி. h_2 பாவ பத்யமென்றது—ஸ்நேஹத்தாலே வந்த கோபம் என்றபடி. j, k "நாராயணன் மூர்த்திகேசவ னைப்பாடவும் நீ" என்றதுக்கு இரண்டு பொருள் அதாவது துணுக்கென்று எழுந்திருக்கைக்காக என்னுதல், 8. "புர்த்தாரம் பரிஷஸ்வஜே" என்கிறபடியே அணிக்கைக்குப்பிறப்படுத்திய

‘‘ஹேமுந்திருக்கைக்காக. ‘நிருபாதி, கஸ்வாமியான ஸர்வேஸ்வரன் ஆஸ்ரிதவத்ஸ லனாய் க்ருஷ்ணனாய் வந்து அவதரித்தவிடத்திலே கேஸரி வந்து நலியப்புக, ‘அவனை க்ருஷ்ணன் கொண்டுன்காண்’ என்ன, அதுக்கும் பேசாதே கிடந்தான். (பாடவும் நீ கேட்டே கிடத்தியோ) q அவனுடைய விஜயத்தைக் கேட்டு, கேஸரி வந்து நலியப்புகான் என்கிற துணுக்கும் கேட்டு, க, ரவத, நந்தரம், 1. ‘‘புர்த்தாரம் பரிஷஸ்வஜே’’ என்று சக்ரவர்த்தித் திருமகனை ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகள் அணைத்தாற்போலே, நீயும் க்ருஷ்ணனை அணைக்கப் புறப்படுவாயோ? என்று சொன்னோம்; அதுவும் உனக்கு க்ருஷ்ணவிரோதிபு, யம் தீர்ந்து மார்பிலே கைவைத்து உறங்கலாம்படியாய்விடுவதே! என்றுமாம்.

r (தேசமுடையாய் திற) s உன்னைக் காணப்பெறுதே அந்த, காரமாய்க் கிடக்கிற எங்களுக்கு இத்தைத் திறந்து புறப்பட்டு, உன்னுடைய நிரவதிக தேஜஸ்ஸாலே வெளிச்செறிப்பிக்கைக்காகவும், உன்னுடைய அழகு காண்கைக் காகவும் நீயே வந்து திற. (தேசமுடையாய் திற) t இவன் t₂ பின்னையும் பேசாதே கிடக்கையாலே, ஜாலக ரந்த்ரத்தாலே பார்த்தார்கள்; இவளுக்கு க்ருஷ்ண விஜயாநுஸந்த, ந ப்ரீதியாலே வடிவிற் பிறந்த புகரைக் கண்டு t₂ ‘கிண்ணகத்தை அணைசெய்யாதே t₂ வெட்டிவிடாய்’ என்கிறார்களாகவுமாம். 7.

பெ.அ. அருளிச்செய்கிறார் (இவள்துணுக்கு இத்யாதி₃) q விவரணம் (அவனுடைய இத்யாதி₃) r, s. ‘‘கிடத்தியோ’’ என்கையாலே—எழுந்திருந்து வரச்சொல்லுகை அர்த்த₂ ஸித்த₂, மாகையாலே, கதவுதிறவாமல் வரக்கூடாமையால் அதுவும் அர்த்த₂ ஸித்த₂, த₂ மாயிருக்க ‘‘தேசமுடையாய்திற’’ என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (உன்னை இத்யாதி₃) t முன்பு தாங்கள் கண்டிருக்கும் ஸ்வாப₂பாவித தேஜஸ்ஸைப்பற்ற ஒரு தாத்பர்யம் அருளிச் செய்து, கேசவனைப் பாடினபின்பு பிறந்த தேஜஸ்ஸாகத் தாத்பர்யாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (இவள் பின்னையும் இத்யாதி₃) t₂ (பின்னையும்) என்றது — ‘‘கிடத்தியோ’’ என்ற அநந்தரமும் என்றபடி. t₃ (கிண்ணகத்தை அணைசெய்யாதே) என்றது — இப்போதையில் புகரின் ப்ரவாஹத்தைக் கதவால் அணைசெய்யாதேகொள் என்றபடி. t₄ ‘‘வெட்டி விடாய்’’ என்றது—கதவைத் திறந்துவிடாய் என்றபடி.

‘‘ஆனைச்சாத்தன்—கிசகீசென்று எங்கும்—கலந்துபேசின பேச்சரவம் கேட்டிலையோ? பேய்ப்பெண்ணை! வாசநறுங்குமுலாய்ச்சியர்—காசம் பிறப்பும் கலகலப்பக் கைபேர்த்து—மத்தினாலோசை இத்யாதி₃’’ அந்வயம் கண்டுகொள்வது. ஏல் இத்யாதி₃—பாத, பூரணம். 7.

சி. அ. r, s, t ‘‘தேசமுடையாய்’’ என்றதுக்கு இரண்டு பொருள். s முந்தினது ஸௌந்தர்ய லாவண்யங்கள்; t இரண்டாவது க்ருஷ்ணரூபுவத்தாலே வந்த தேஜஸ்.

இப்பாட்டில் சொல்லுகிற ஸ்வாபதே₃யம்:— ப₂க, வத்₃ விஷயத்திலே ஜ்ஞாதமான அர்த்த₂ம் ஒருவனுக்கு விஸ்மருதமானால் தங்கள்படியாலே 2. ‘‘பே₂த, யந்த: பரஸ்ப்ரம்’’ பண்ணி ஸ்மருதிவிஷயமாம்படி அறிவிக்கை ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஸ்வபூ₂ரவம் என்கிறது. 7.

ஆரூபிரப்படி — ஏழாம்பாட்டு

அவ :— ஏழாம்பாட்டு. ஆறும்பாட்டில், புகுவத், விஷயத்தில் புதியாளொருத்தியை எழுப்பிற்று; இதில், பழையளாயிருந்துவைத்து, புதுமைபுவிக்கிறுளொருத்தியை எழுப்புகிறார்கள். சிலரை எழுப்பினால் “எழுந்திருந்தவர்களைக் கொண்டு க்ருஷ்ணன்போடேறப் போகிறோம்” என்னுமவர்களன்றிறே; “எல்லார்க்கும் நன்மை வேணும்” என்றிருக்கும்வர்களிறே. புகுவத்ஸம்புந்தம் மெய்யாகில் தன் வயிற்றில் பிறந்த ப்ரஜையினுடைய ஸம்ருத்திக்கு உகக்குமாபோலே, எல்லாருடைய ஸம்ருத்திக்கும் உகக்கவேணுமிறே. A “அடியார்கள் குழாங்களை - உடன் கூடுவதென்று கொலோ” என்றும், B “அந்தமில்பேரின்பத் தடியரோடிருந்தமை” என்றும் சொல்லுகிறபடியே - இக்குழாத்திலினிமை உண்டானாலிறே அங்கும் இனிமையுண்டாவது. ஆட்கொண்டவில்லிஜீயர் எழுந்தருளாநிற்கச்செய்தே, நஞ்ஜீயர் தண்டனிட்டுநிற்க; “புகுவத், விஷயத்தில் ருசி நமக்கு மெய்யாகப் பிறந்ததில்லைகாணும்” என்றருளிச்செய்ய; “உம்மைப்போலே ஆசார்யவான்களுண் டோ? இங்ஙனே அருளிச்செய்வானென்?” என்ன; “புகுவத், விஷயத்திலே மெய்யே ருசியுண்டென்றிருக்கையாவது - புகுவத், தர்களைக்கண்டால் உகக்குமன்றுகாணும்” என்றருளிச்செய்தார். இப்படி எல்லார்க்குமொக்க இந்நன்மை உண்டாகவேணுமென்று எல்லாரையும் கூட்டிக்கொண்டு ஒருத்தி வாசலிலேசென்று, “போதுவிடிந்ததுகாண், எழுந்திராய்” என்ன; “விடிந்தமைக்கு அடையாளமென்?” என்ன, “ஆனைச்சாத்தனுடைய த்,வநி அடையாளமன்றோ” என்கிறார்கள். கீழ்ச்சொன்ன “முனிவர்களும் யோகிகளும்” (6) என்றதோடு, “ஆனைச்சாத்தன்” என்றதோடு, அவர்கள் “ஹிரிர்ஹரி:” என்றதோடு, இவை “கீசகீச” என்றதோடு வாசியற எல்லாம் உத்தே,ஸ்யமாயிருக்கிறபடி.

வ்யா :— (கீசகீச) இது அநக்ஷரரஸமாயிருக்கிறபடி. ‘ஆனைச்சாத்தனுடைய த்,வநி விடிவுக்கடையாளமன்றோ?’ என்ன; ‘ஒரு ஆனைச்சாத்தனுணர்ந்தவிது விடிவுக்கு அடையாளமாகப் போருமோ?’ என்ன; “எங்கும்” என்று இவர்கள் சொல்ல; “எங்கும் நீங்களில்லையோ அவற்றையுணர்த்துகைக்கு?” என்ன; ‘நாங்க ளுணர்த்தவுணர்ந்ததன்று, கலந்து பேசின பேச்சுக்காண்’ என்ன; ‘இராவெல்லா முறங்கிப் போதுவிடிந்தவாறேயோ கலப்பது?’ என்று அவன் சொல்ல; ‘இராவெல் லாங்கலந்து, மரக்கலமேறுமவன் மீண்டவருமளவும் ஜீவநமேற்றிக்கொண்டு போமாபோலே, பகல் முப்பது நாழிகைக்கும் விளைநீரடைத்துக் கொண்டு “பிரிவு வருகிறது” என்னும் தளர்த்திதோற்றப் பேசுகிற பேச்சு விடிவுக்குடலன்றோ?’ என்கிறார்கள். (கேட்டிலையோ) ‘இத்த்,வநிகேளாதபடியோ அங்கோடுகிறது?’ என்கிறார்கள். 1, “நிஸ்வநம் சக்ரவாகாநாம் நிஸம்ய” என்கிறபடியே இவற் றின் த்,வநியைக் கேட்டால் கடுக க்ருஷ்ணன் பக்கலிலே சென்று நிற்கவேண்டவோ? என்ன;

A திருவாய் 2-3-10. B திருவாய் 10-9-11.

‘மாளிகைகளிலே ஏத்தாளிகள் வம்ஸாவளி சொல்லக்கேட்டு எழுந்திருக்கு மவர்கள், பகிகளினுடைய பேச்சுக்கேட்டு எழுந்திருக்கும்படியாவதே! இதென்ன தர்மஹாநி!’ என்று அவள் வெறுத்துக் கிடக்க, (பேய்ப்பெண்ணே) என்கிறார்கள். ‘உன்னுடைய அந்யதாஜ்ஞாநமிருந்தபடியென்! பகுவத்ஸம்ஸலேஷம் பாகுவத்ஸம்ஸலேஷபர்யந்தம் என்றறிந்துவைத்து ஆறியிருப்பதே!’ என்று சேஷிக்க, ‘போது விடியாதிருக்கச்செய்தே “விடிந்தது” என்று சொல்லுகிற நீங்களன்றோ பேய்ப்பெண்கள்’ என்ன; ‘போது விடியச்செய்தே “விடிந்ததில்லை” என்று சொல்லுகிற நீயன்றோ பேய்ப்பெண்’ என்ன; ‘இது போதாது, வேறடையாளமுண்டாகில் சொல்லுங்கோள்’ என்ன; ‘இவ்வூரில் தயிர்கடைகிற ஓசை விடிவுக்கு அடையாளமன்றோ?’ என்கிறார்கள். காமயத்தில் புல ஸ்ரத்தையிலையாகில் தவிரலாம்; நித்யகர்மம் அவஸ்யம் அநுஷ்டித்தே அறவேனும், அநுஷ்டாநத்துக்குப் புலமில்லை, அகரணே ப்ரத்யவாயமுண்டு; அப்படியே ஜாத்யுசிதமான நித்யாநுஷ்டாநமன்றோ இவர்களுக்குத் தயிர் கடைகை; ‘இது விடிவுக்கடையாளம் போராதோ?’ என்கிறார்கள். (காசும்பிறப்பும்) அச்சத்தாலியும் ஆமைத்தாலியும். (கலகலப்ப) ஆபரணத்,வநியும் இவர்களுக்கு உத்தேஸ்யமாயிருக்கை. (கைபேர்த்து) தயிர் ஸம்ருத்தியாலும், தங்களுடைய ஸௌகுமார்யத்தாலும், க்ருஷ்ணனுடைய அஸந்திதியாலே கைசோருகையாலும், ஸந்திதியில் “தயிரை மோராக்கவொட்டேன்” என்று பிடித்து வலிக்கையாலே கடைகையிலுண்டான அருமையைச் சொல்லுகிறது. (வாசநறுங்குழல்) கடைகிற ஆயாஸத்தாலே மயிர்முடி கட்டு நெகிழ்ந்து முடைநாற்றத்தை மறைக்கும்படியாய்த்து பரிமளம் வெள்ளமிடுகிறபடி. A “தெருவெல்லாங் காவிகமழ் திருக்காட்கரை” என்னக்கடவதிறே. (ஆய்ச்சியர்) ஒருத்தியன்றோ என்று சொல்லவொண்ணாதபடி இருந்ததேகுடியாக. (மத்தினால் ஓசைபடுத்த தயிரரவம்) மந்த,ரத்தாலே கடலைக்கடைகிறபோது, B “அரவறுசலாய் மலேதேய்க்குமொலி” என்றபடி. 1. “உத்கராயதீநாமரவிந்த,லோசநம் வ்ரஜாங் கநாநாம் திவமஸ்ப்ருஸத்த,வநி: | தத,நஸ்ச நிர்மந்த,நஸ்ப்த்யமிஸ்ரிதோ நிரஸ்யதே யேந தி,ஸாமமங்க,ளம்||” க்ருஷ்ணனுடைய கண்ணாழகுக்குத் தோற்றுப்பாடுகிற இடைப்பெண்களுடைய த்வநி, தயிர்கடைகிற ஓசையோடே கலசி பரமபதத்திலே சென்று த்வனித்தது, அப்போது, “க்ருஷ்ணகுணங்கள் பூ,மியிலே நடையாடாநிற்க, மலையிலேயிருப்பாரைப்போலே உயர இருப்பதே!” என்று அவர்களை வசைபாடினாற்போலேயிருந்தது. 2. “விக்ரேதுகாமா கில கோபகந்யா முராரிபாத,ார்ப்பிதசித்தவ்ருத்தி: | தத்யாதிகம் மோஹவஸாத,வோசத் கோவிந்த, தாமோதர மாதவேதி ||” — முரணைக்கொன்ற வீரத்திலே தோற்று க்ருஷ்ணன் பக்கலிலே புத்தபுவையாயிருக்க, ‘இதின்னும் இவனை மீட்கும் விரகேதோ’ என்று பார்த்து, தாயார், பாபையும் தயிரையும் நெய்யையுங்கொடுத்து “இத்தை விற்றுக்கொண்டுவா” என்று சொல்ல; விற்கப்போனவிடத்திலும் நினைவு இங்கேயாகையாலே, “கோவிந்தனைக் கொள்ளுங்கோள், க்ருஷ்ணனைக் கொள்ளுங்கோள், ஸீய:பதியைக் கொள்ளுங்கோள்” என்று கூறிக்கொண்டு திரிந்தாள்-

(ஓசைபடுத்த தமிழரவம் கேட்டிலையோ) இது கேளாதபடி உள்ளேயும் ஒரு தமிழருண்டோ கடைகிறது? A “கெண்டை இத்யாதி, தாமோதரா மெய்யறிவன் நானே.

“பண்டுபோலேயோ? க்ருஷ்ணன் பிறந்த பின்பு ‘வாங்கக்குடம் நிறைக்கும் வள்ளல் பெரும்பசுக்கள்’ (3) ஆகையாலே, அறுபதுநாழிகையும் கறப்பது கடைவதாய்ச் செல்லுமத்தனையன்றோ? இது விடிவுக்குடலாமோ?” என்று அவர்கள் நிருத்தரராம் படிசொல்ல — (நாயகப்பெண்பிள்ளாய்) என்கிறார்கள். ஆகையாலே சொன்னதுக்-கெல்லாம் மறுமாற்றம் சொல்லிக்கிடக்கிறது உன் செல்வக்கிடப்பிறே. “பேய்ப் பெண்ணே” என்றதோடு “நாயகப்பெண்பிள்ளாய்” என்றதோடு வாசியற்றிருக்கிறது. ஒரு மிதுநமாய்ப் பரிமாறுநின்றால் தாழ்ச்சொன்னபோதும் உயர்ச் சொன்னபோதுமாயிறேயிருப்பது. 1. “நித்யாபி, வாஞ்சி, த பரஸ்பர நீசப, பாவை:” “சேஷபூ, தர் சேஷிபக்கல் சொல்லுவதொன்றுண்டோ இதுக்கெல்லாம்? அழகி தாய் நிர்வாஹகையானாய்” என்று இவர்கள் பேசாதிருக்க; “நான் உங்களுக்கடிமையன்றே; திறக்கிறேன்” என்ன; இவள் துணுக்கென்று எழுந்திருந்து கடுகத் திறக்கைக்காக, கேசிவத, வருத்தாந்தத்தை ஸ்மரிப்பிப்போமென்று அத்தை ப்ரஸங்கிக் கிறார்கள், பெரியாழ்வார் பெண்பிள்ளையாகையாலே துணுக்கென்று உணருமென்று. (நாராயணன்மூர்த்தி கேசவனைப்பாடவும்) “கண்ணுக்குத்தோற்றதே நின்று, ரக்ஷிக்கும் ஸர்வேஸ்வரன் ஆஸ்ரிதவத்ஸலனாய் இங்கே வந்து அவதீர்ணனானான்; அங்கே கேசி வந்து கிட்டினான்” என்கிறார்கள். அதுதன்னை விஜயாந்தமாக அநுஸந்தித்துப் பேசாதே கிடந்தான். — (நீ கேட்டேகிடத்தியோ) அழகிதாக உன்னையெழுப்ப வழி பார்த்தோம்; தொடைகுத்தி உறக்கினோமாகாதே? கேஸரிப்பட்டவந்தரம், கூரவதத்தி னன்று, பிராட்டி 2. “புர்த்தாரம் பரிஷஸ்வஜே” என்று — பெருமானை அணைத்தாற் போலே க்ருஷ்ணனை எழுந்திருந்து அணைக்கப்பாராய். பேச்சிலினிமையைக்கேட்டு இவள் வாய்திறவாதே கிடந்தவாறே, ஜாலகத், வாரத்தாலே பார்த்தார்கள்; அவனுடைய விஜயத்தை அநுஸந்திக்கையால் வந்த புகரடைய வடிவிலே காணலாம்படி கிடந்தான். (தேசமுடையாய் திற) கண்ணகத்துக்கு அணை செய்யாதே வெட்டிவிடாய்; நாங்கள் வாழ்ந்துபோக, எங்களுடைய ஹ்ருதயத்தில் அந்த, காரம்போம்படி உன் வடிவைக்காட்டி எங்களை அநுபுவிப்பிக்கப்பாராய். 7.

சுராயிரப்படி — ஏழாம்பாட்டு

அவ:— ஏழாம்பாட்டு. இப்பாட்டில் பழையளாய்வைத்து, புதுமை ப்ரவித்துக் கிடப்பானொருத்தியை எழுப்புகிறார்கள்.

வ்யா:— “போது விடிந்தது எழுந்திராய்” என்ன; “விடிந்தமைக்கு அடையாளமென்?” என்ன; “கீசகீச என்று—எங்குமானைச் சாத்தன் கலந்து பேசா நின்றான்” என்கிறார்கள். (கீச) அந்ஷரமாயிருக்கை. “ஓராணைச் சாத்தன் பேசுங் காட்டில் விடியுமோ?” என்ன, எங்கும் பேசாநிற்பதென்ன, நீங்கள் அதுக்கில்லையோ? என்ன, “எங்களாலன்றிக்கே தானேயுணர்ந்தான்” என்ன, “அதுக்கடையாளமென்?” என்ன; “கலந்து பேசுகிற பேச்சு கேட்டிலையோ? கேளாமைக்கு

மற்றவரவாரமுண்டோ?" 1. "நிஸ்வநம் சக்ரவாகாநாம்" இத்யாதி, இப்பேச்சுக் கேட்டுவைத்து க்ருஷ்ணன் முகத்திலே விழித்துக்கொண்டு நில்லாதே தரிக்க வல்லையாவதே! 2. "ஸௌமித்ரே ஸ்ருணு வந்யாநாம்" இத்யாதி, — "விடிவோறே மானிகையிலே சென்றெழுப்புவாரும் கவிசொல்லுவாரும் வம்சாவளி ஓதுவாருமாக எழுந்திருக்கக் கடவ இவர் பசுதிகளுக்கு முன்னே உணரும்படியாவதே! என்ன தர்மஹாநி!" என்று ஆய்த்தானருளிச்செய்வர். (பேய்ப் பெண்ணே) புகுவத், விஷயத்திலும் ததீய விஷயம் தன்னேற்றமென்றறிருந்துவைத்துப் பேசாதே கிடக்கையாலே சொல்லுகிறார்கள்; என்ன அறிவுதான்? "பேய்ப் பெண்ணே" என்றதோடு "நாயகப் பெண்பிள்ளாய்" என்றதோடு வாசியில்லை, அகவாயில் பாவமொன்றாகையாலே.

பின்னையுமெழுப்புகிறார்கள் — (காசும் பிறப்பும்) அச்சுத்தாலியும் முளைத்தானியும். இடைச்சிகள் பூணுமாபரணம். (கலகலப்ப) A "அரவூறு சுலாய்மலை தேய்க்கு மொலி" என்னுமாபோலே. (கைபேர்த்து) தயிரின் பெருமையாலும், இவர்கள் ஸௌகுமார்யத்தாலும் கைபேர்க்கப் போகாது. அதுக்குமேலே அவன் ஸன்னிதியிலும் கடையப்போகாது. அவன் அஸன்னிதியிலும்படியே.

(வாசநறுங்குழல்) தயிர்கடைகைக்கு நியமித்து முடித்துக்கட்டிய மயிர்முடி கடைகிற ஆயாஸத்தாலே குலைந்து, கடைந்த வேர்ப்பாலே அதிபரிமளிதமாய் முடை நாற்றமும் தோற்றதபடி கிண்ணகவெள்ளம் கரையை உடைத்துப் பெருகுமாபோலே எங்கும் சுற்று வெள்ளமிடாநின்றது. பரிமளம் ஊரை உறங்க வொட்டுகிறதில்லை. (ஆய்ச்சியர்) க்ருஹிணிகளெல்லாரும். 3. விக்ரேதுக்ராமா கில கோபகந்யா" இத்யாதி, ஊராகக்கிளர்ந்தது; மத்தினாலோசை படுத்துகிற த்வனியும், இவர்கள் சிலம்பின் த்வனியும், குழல்களில் வண்டுகளின் த்வனியும், ஆபரணம் தன்னில் கலகலவென்கிற ஒலியும், கைகளில் வளைகளினாலையும் கிளர்ந்து பரமபத்யத்திலே சென்று கிட்டி க்ருஷ்ணகுணங்களாய் எங்கும் பரப்புகை. 3. "கோவிந்த, த்ராமாத்ர, மாத்வேதி" போலே. (அரவங்கேட்டிலே யோ) B "கெண்டையொண்கண் மடவாளொருத்தி" இத்யாதிப்படியே. ஆண்களான தேவஜாதிக்கு ஒருகைபற்றுமவன் பெண்களைக் கைவிடான். இக்கோலா ஹலங்களடையக் காண எழுந்திராய் என்கிறார்கள். "விடிந்தமைக்கடையாளம் கேட்டிலேயோ தயிர் கடைகிற ஓசை?" என்ன, "க்ருஷ்ணனவதரித்த பின்பு நல்ல டிக்காலமாகையாலே எப்போதுமுண்டு" என்ன! — (நாயகப் பெண்பிள்ளாய்) "ஸேஷபூதர் ஸேஷிகளுக்குச் சொல்லுவாருண்டோ? அழகிதாக நிர்வாஹகையாய்" என்று, அவள் துணுக்கென்று புறப்படுகைக்காக, கேஸிவதவ்ருத்தாந்தத்தைச் சொல்லுகிறார்கள். — (நாராயணன் மூர்த்தி) முகம் தோற்றதே நின்று வாத்தலயத்தாலே விடாதே ரக்ஷிக்கக்கடவ ஸர்வேஸ்வரன். (மூர்த்தி) ஆஸ்ரிதரக்ஷணர்த்தமாக, 4. "பரித்ராணய" இத்யாதிப்படியே அவதரிக்கை, (கேசவனை) பின்னும் நம்முடைய விரோதிகளைப் போக்குமவனை. (பாடவும் நீ கேட்டே கிடத்தியோ தேசமுடையாய்) "உன்னைக்கண்டு நாங்கள் வாழும்படி வாய் திறவாய்" என்கிறார்கள்.

7.

A திருவாய் 7-4-2 B பெரு திரு 6-2

நாலாயிரப்படி—ஏழாம்பாட்டு

அவ:—ஏழாம்பாட்டு. சிலரைச்சிலர் எழுப்பினால் அவர்களைக்கொண்டு நோன்புக் குப் போமவர்களல்லரே இவர்கள்; பிறருடைய நன்மையே தங்களுக்குப் ப்ரயோஜனமென்றிருக்குமவர்களிறே; நாம், வைஷ்ணவர்கள் தந்தாமே சில நன்மைகள் ஸம்பாதித்துக்கொண்டாலும் பொறுக்கமாட்டோமே; புகுவதென்பதும் மெய்யாகில் தன்வயிற்றில் பிறந்த ப்ரஜையினுடைய ஸம்ருத்தி, தன்னதென்றிருக்குமாபோலே யிருக்கவேணுமிதே. நாம் இவ்வர்த்தும் சொல்லுகை பறையர் ஒத்துச்சொல்லுமாபோலே யிதே. ஆசாரத்திலும் சிறிதுண்டாகாவிடில் ஜ்ஞாநமில்லை என்னுமத்தனை. ஆட்கொண்ட வில்லிஜயர் அருளிச்செய்த வார்த்தைக்கு நஞ்ஜயருளிச்செய்த வார்த்தையை நினைப்பது. ஸ்ரீ தேவமிங்குலத்தில் கமுகிலே நஞ்ஜயர் ஸ்ரீ பாதத்தையுடையார் சிலர் இருப்போரையுடைய அமுது செய்விக்கக் கண்டு பட்டர் பிடாத்தையிட்டுக் கொண்டிருந்து ப்ரீதராய் “நம்முடைய கையிலே சில மெய்யுண்டாயன்று; அடியிலே சில மெய்யருண்டாய் அவர்களுடைய மெய் இவ்வளவும் வரப் பேசுகிறது” என்று அருளிச்செய்தார். A “அடியார்கள் குழாங்களை—கூடுவது” என்றார் — 1. “யதாக்கரது ரஸ்மிந் லோகே புருஷோ புவதி ததே: ப்ரேத்ய புவதி” என்கிற தத்க்ரது ந்யாயத்தாலே B “அந்தமில்பேரின்பத் தடியரோடிருந்தமை” என்றார். இங்கே இக் குழாம் இனிதானாலிறே அக்குழாம் ஸித்திப்பது. கலியர் சோறுடையார் வாசலிலே சென்று கூப்பிடுமாபோலே சென்றெழுப்புகிறார்கள்.

கீழ் புகுவத், விஷயத்தில் புதியாளொருத்தியை எழுப்பிற்று; இப்பாட்டில், பழையளாயிருந்துவைத்து, புதுமைபுரவித்துக் கிடக்கிறாளொருத்தியை எழுப்புகிறது.

வ்யா:—(கீசகீச) ‘போதுவிடிந்தது, எழுந்திராய்’ என்ன, ‘விடிந்தமைக்கடையாளமென்?’ என்ன, ‘ஆனைச்சாத்தன் பேசாநின்றது’ என்கிறார்கள். (கீச) அந்நகர ரஸமாயிருக்கை. கீழிற்பாட்டில் மெள்ளவெழுந்தரியென்ற பேரரவத்தோடு இவற்றினுடைய ஸப்தத்தோடு வாசியற்றிருக்கிறது. விவக்ஷித்தால், திருநாமம் சொன்னத்தோடு அந்நகரமான இவற்றின் த்வரியோடு வாசியற உத்தேச்யமாயிருக்கிற படி. ‘நாராயணய’ என்றத்தோடு ‘நாராயண’ என்றத்தோடு வாசியற்று அவனுக்கு உத்தேச்யமாயிருக்குமாபோலே. ‘ஓராணைச்சாத்தன் பேசுங்காட்டில் விடியுமோ?’ என்ன, ‘எங்கும் பேசாநின்றது’ என்ன, ‘நீங்கள் அங்கில்லையோ?’ என்ன. ‘எங்களாலன்று தானே உணர்ந்தன’ என்ன, ‘அதுக்கடையாளமென்’ என்ன—(கூந்து) ‘கலந்து பேசுகிறபேச்சு கேட்டிலையோ?’ என்ன, ‘இராவெல்லாமுறங்கி விடியாநிற்கவோ கலப்பது?’ என்ன, ‘இராவெல்லாம் கலந்து இப்போது பிரிகிறோம் என்று பகலெல்லாம் பிரிந்திருக்கைக்கு வினைநீரடைத்து ‘பிரியப்புகுகிறோம்’ என்று பகலெல்லாம் பிரிந்திருக்கேட்சு கேட்டிலையோ?’ என்ன, ‘மரக்கலமேறுவார் ஆறுமாஸத்துக்குத் தண்ணீரும் சோறும் ஏற்றுமாபோலே இக்கலவியர்வம் கேட்டிலையோ? கேளாமைக்கு மற்று ஆரவாரமுண்டோ செல்லுகிறது?’ 2. “நிஸ்வநம் சக்ரவாகாநாம்” இத்யாதி. த்ரிக்கவல்லையாவதே! 3. ஸௌமித்ரே ஸ்ருணு வந்யாநாம் வல்கு வ்யாஹரதாம் A திருவாய் 2-3-10 B திருவாய் 10-9-11.

ஸ்வநம்” — “விடிவோறே பெருமாள் திருமானிகையிலே சென்று எழுப்புவாரும் கவி பாடுவாரும் வம்ஸாவளி சொல்லி ஏத்துவாருமாக எழுந்திருக்கக்கடவ அவர்கள் பகழி களுக்கு முன்னே உணரும்படியாய், வேறேசிலரையும் ‘இப்பேச்சும் உன் செவியில் பட்டதில்லையோ’ என்றெழுப்புவதாய்த்தே! என்ன தர்மஹாநி!” என்கிறான் ருஷி. பெரியாழ்வார் வயிற்றிலே பிறந்து இடைச்சியாய், கண்ணுறங்காதே எழுப்பித்திரிகி ருப்போலே இவர்களும்.

(பேய்ப்பெண்ணே) அறிந்துவைத்து அறியாதார் பேச்சைச் சொல்லுகை. ‘இவர்களாகில் இப்படி சொல்லுகை பணி’ என்று பேசாதே கிடக்க, அறிந்துவைத் துக் காற்கடைக் கொள்ளுகையாலே ‘பேய்ப் பெண்ணே’ என்கிறார்கள். ‘தத்துவியத் திலும் ததீயவியம் நன்று’ என்று அறிந்துவைத்துப் பேசாதே கிடக்கையால் சொல்லுகிறார்கள். என்ன அறிவுதான்! மிது, நமாய்க்கலந்தால் ‘அடியேன்’ என்னிலும் என்பர், எதிர்த்தலையைத் தாழ்ச் சொல்லிலும் சொல்லுவர். “பேய்ப் பெண்ணே” என்றத்தோடு “நாயகப் பெண்பிள்ளாய்” என்றத்தோடு வாசியில்லை அகவாயில் பாவமொன்றாகையால்.

‘போது விடியாதிருக்க, விடிந்ததென்கிற நீங்கனோ நானோ பேய்ப்பெண்?’ என்ன, “விடியச் செய்தே ‘விடிந்ததில்லை’ என்கிற நீயே பேய்ப் பெண்” என்ன, ‘விடிந்தபடி எங்ஙனே?’ என்ன; ‘தயிர்க்கடகிற ஓசை கேட்டிலையோ’ என்கிறார்கள். (காசும் பிறப்பும்) அச்சத்தாலியும் முளைத்தாலியும். இடைச்சிகள் பூணுமாபரணம். பூராஹ்மணர் ஸந்த்யா வேளையில் பூணுலிடுமாபோலே, தங்கள் அருஷ்டாந வேளையில் இவர்களுக்கு ஆபரணம் பூணவேணுமென்கை. (கலகலப்ப) A “அரவூறு சுலாய் மலை தேய்க்குமொலி” என்னுமாபோலே. (கைபேர்த்து) தயிரின் பெருமை யாலும் இவர்கள் ஸௌகுமார்யத்தாலும் பேர்க்கப்போகாது; அதுக்குமேலே அவன் ஸந்நிதியிலும் கடையப்போகாது; அஸந்நிதியிலும் கடையப்போகாது, என்னென் னில்; காணாவிடில் கை சோரும்; காணில் ‘தயிரை மோராக்கவொட்டேன்’ என்று கையைப் பிடிக்கும். B “மோரார் குட்முருட்டி” என்னக்கடவதிறே.

(வாச நறுங்குழல்) தயிர் கடைகைக்கு நியமித்து முடிக்கும் மயிர்முடி கடைகிற ஆயாஸத்தாலே குலைந்து கடைந்த வேர்ப்பாலே அதிபரிமளமாய், முடைநாற்றம் தோற்றாதபடி, கிண்ணகவெள்ளம் கரையையுடைத்துப் பரம்புமாபோலே எங்கும் சுழித்து வெள்ளமிடாநின்றது. C “தெருவெல்லாம் காவிமழ் திருக்காட்கரை” என்னுமாபோலே, பரிமளம் ஊரை உறங்க வொட்டுகிறதில்லை. (ஆய்ச்சியர்) ஊராகக் கிளர்ந்தது.

(மத்தினாலோசை படுத்த) ஒரு மந்திரத்தாலே கடலைப்படுத்துமாபோலே முழங்கா நின்றது. 1. “உத்கூயதீநாமரவிந்தலோசநம் வ்ரஜாங்கநாநாம் திவமஸ்ப்ருஸத் த்வநி: | துத்.நஸ்ச நிர்மந்தந ஸப்ஸ்தமிஸ்ரிதோ நிரஸ்யதே யேத தி,ஸாமமங்குலம் ||” — “அவன் கண்ணழகிலே தோற்றுப் பாடுகிற த்வநியும், இவர் கள் காலில் சிலம்பில் த்வநியும், குழலில் வண்டுகளினுடைய த்வநியும், ஆபரணங் கள் தன்னில்தான் கலகலவென்கிற த்வநியும், கையில் வளையொலியும் கிளர்ந்து

பரமபத்யத்திலே சென்றுகிட்டி. 'க்ருஷ்ண குணங்கள் திருவாய்ப்பாடியிலே பரிமாரு நிற்க, இவ்வுயரத்திலே என்ன இருப்பு இருக்கிறிகோள்' என்று அங்குள்ளாரை வசைபாடுவாரைப்போலேயிருக்கிற த்வநியும் கேட்டிலையோ?" என்கிறார்கள்..

1. "விக்ரேதுகாமா கில கேபகந்யா முராரிபாதார்ப்பிதசித்த வ்ருத்தி:| தத்யாதிசும மோஹவஸாதவோசத் கேவாவிந்த தாமோதர மாதவேதி"|| எம்பெருமான் பக்கலிலே பிச்சேறிக்கிடக்கிற பெண்களை இவர்கள் அந்யபரதை தீர வேணுமென்று பார்த்து 'தயிரும் பாலும் நெய்யும் விற்று வாருங்கோள்' என்று கொடுத்துவிட, விற்குப்போது நெஞ்சில் நினைப்பது க்ருஷ்ணனையாகையாலே 'கோவிந்தனைக் கொள்ளுங்கோள், க்ருஷ்ணனைக் கொள்ளுங்கோள், ம்ரியபதியைக் கொள்ளுங்கோள்' என்னுநிற்பார்கள். (அரவம் கேட்டிலையோ) A "வண்டமர் பூங்குழல் தாழ்ந்துலாவ வாண்முகம் வேர்ப்பச் செவ்வாய்துடிப்ப, தண்டயிர் நீ கடைந்திட்ட வண்ணம் தாமோதரா! மெய்யறிவன் நானே" என்று சொல்லும்படி, ஆண்களான தேவஜாதிக் கு ஒரு கைப்பற்றுமவன் பெண்களைக் கைவிடானே; அக்கோலாஹலக் களடையக் காண எழுந்திராயென்கிறார்கள். (தயிரரவம் கேட்டிலையோ) "இதுகேளாதபடி தயிர் கடையாநின்றதோ?" என்கை. "ப்ரணயரஸம் செல்லாநின்றதோ?" என்கை.

இதுக்கு "இன்று இங்ஙனே கொடுமை சொல்லுகிறிகோள். வந்த கார்யத்துக் குடலானவற்றைச் சொல்லமாட்டிகோளோ?" என்ன, "நாங்கள் தவிருவோமோ நீ பேசாதே கிடந்தால்?" என்ன; "விடிந்தமைக்கடையாளம் தயிர்கடைகிற ஓசை கேட்டிலையோ என்பானென்? பண்டுபோலே பசுக்களும் பால்களும் அளவுபட்டிருந்ததோ? க்ருஷ்ணன் பிறந்து நல்லடிக்காலமாய், பசுக்களும் பாலும் பெருத்து, கறக்கும்போ தறியாதே கடையும்போதறியாதே செல்லுகிற ஊரிலே இதோரடையாளமாகமாட்டாது; வேறடையாளமுண்டாகில் சொல்லுங்கோள்" என்று பேசாதே கிடந்தான்— (நாயகப் பெண்பிள்ளாய்) ஸேஷிக்கு ஸேஷபூதர்தான் சொல்ல விரகுண்டோ? அழகி தாக நிர்வாஹகையானாய்; 'உனக்கிது பரமன்ருகில் எங்களுக்கோ பரம்'? என்று.

2. "ததோ மௌநமுபாக்யமத்" என்கிறபடியே பேசாதேகிடக்க, 'உங்களடியனை இங்ஙனே சொல்லுவதே!' என்ன, 'நீ வாய்திறவாவிட்டால் நாங்கள் செய்வதென்?' என்ன, 'ஆனால் திறக்கிறேன்' என்ன; இவள் துணுக்கென்று எழுந்திருக்கக்காகக் கேஸிவத வ்ருத்தாந்தத்தைச் சொல்லுகிறார்கள்—(நாராயணன் மூர்த்தி) முகம் தோற்றதே வாத்ஸல்யத்தாலே விடாதேநின்று ரஷிக்கக்கடவ ஸர்வேஸ்வரனாயிருந்துவைத்து; (கேசவனை) கண்ணுக்குத்தோற்றி நின்று நம் விரோதிகளைப் போக்குமவனை. அவன் சேஷ்டிதங்கள் சிலரை அச்சங்கெடுக்கும்; (கேசவனைப் பாடவும் நீ கேட்டேகிடத்தியோ) ம்ரோதரஸாக்யாயிருந்துதானே நீர்வாய்ப்பாக உறங்குகிறியோ? க்ருவதத்தினன்று போலே தழுவப்பாராய். 3. "தம் த்ருஷ்ட்வா" இத்யாதி.

3. [தம் த்ருஷ்ட்வா] பண்டு மணக்கோலமிறே கண்டது; இப்போது வீரக் கோலத்தோடே காணப்பெற்றான். 3. [ஸத்ருஹந்தாரம்] தமக்கொரு வாட்டமின்றிக்கே எதிரிகளை அழியச்செய்யப்பெற்றபடி. 3. [மஹர்ஷினும் ஸுகாவஹம்] ப்ரஜையினுடைய ஆர்த்தி தீர்ந்து ஸுகிசுக்க காண்கையிறே தாய்க்கு ஸுகம். பர்த்தாவானவன் பார்யைபக்கல் முகம்பெருவிட்டால் ப்ரஜையை எடுத்துக்கொண்டு வருமாபோலே

விராட்டி முகம் பெறுகக்காகப் பச்சையிடுப்படி. 1. [ப,பூ,வ] ஸரணுக, தருடைய ஆர்த்தியாலும், 'பேருமாளுக்கு என்புகுகிறதோ?' என்னும் ப,யத்தாலுமழிந்த ஸ்வரூபம் அவர்களும் அவரும் உளராகப் போருகையாலே இப்போதுண்டாய்த்தது. இரண்டு தலையுமுண்டாக உண்டாய், இல்லையாகில் இல்லையாமவனிதே. 1. [ஹ்ருஷ்டா] அதுக்கு மேலே நிரதியை பீர்தியுண்டாயிற்று. 1. [வைதே,ஹீ] அவதாரம் ஸப்ரயோஜா மாய்த்து. 1. [வைதே,ஹீ] வீரவாசி அறியும் குடியிலே பிறந்தவன். ஒருவில் முறிக்க ஐயர் என்றும் உகந்தபடிக்கும், இன்று தனியே பதினாலாயிரம் ராக்ஷஸரைப் பொடி படுத்திநின்ற பெரிய பராக்ரமம் காணப்பெற்றுதோம். 1. [புர்த்தாரம் பரிஷஸ்வஜே] பண்டு ஐயர் கொடுத்தாரென்று அந்த மணக்கோலத்தை த,ரமத்துக்குத் தழுவினான். இப்போது வீரக்கோலங்கண்டு 'ஆண்' என்று தழுவினான், அம்புவாய் தெரியாதபடி தனது ஸ்தனோஷமதையாலே வேதுகொண்டான். இவர்க்கு ஸந்த,ராகரணியும் விரல்யகரணியும்துவே. ஜக,த்துக்குத் தாயும் தமப்பனும். (கேட்டேகிடத்தியோ) இப்ரமாதம் தப்பப்பெற்றுக் கிடக்கிறாயோ? என்ன; இவர்கள் பேசின பேச்சிலே ஈடுபட்டுக்கிடக்கிற பெண்பிள்ளையைத் திருஜாலகத்தாலே [சென்று] எட்டிப்பார்த்து— (தேசமுடையாய்திற) என்கிறார்கள். இவளுடைய நிரவதிக தேஜஸ்ஸைக்கண்டு "உன்னைக் கண்டுவாழ், தேசமுடையாய் திறவாய்" என்கிறார்கள். 7.

ஸ்வபதே,ஸ்வயாக்யாதம்—ஏழாம்பாட்டு

அவ:— ஏழாம்பாட்டு. (கீசகீச இத்யாதி) இப்பாட்டில், ப,கூ,வத், விஷயத் திலும் ப,கூ,வத்விஷயம் நன்று என்று அறிந்தும் மறந்திருப்பாரொருவரை எழுப்புகிறார்கள்;

வ்யா:— (எங்கும் ஆணைச்சாத்தன் கலந்து—கீச கீச என்று பேசின பேச்சரவம் கேட்டிலையோ) ஸர்வதோதிக்கமாக அஹங்கார நிவர்த்தகரான மஹாப,கூ, வத் "நாம் பிரியப்புகாநின்றோமே!" என்று பிரிந்தால் மறுபடி கூடுந்தனையும் த,ரித்திருக்கைக்காகப் பரஸ்பரம் ஸம்/ஸ்லேஷித்து க,த்,கூ,த,ஸ்வரமாகையாலே அநக்ஷரஸமாக, பேசின பேச்சரவம்—விஸ்லேஷ்வயஸநம் தோற்றும்படியாகப் பேசின பேச்சினுடைய த்,வநியைக் கேட்டிலையோ? (பேய்ப்பெண்ணே) அறிந்து வைத்துப் பேசாதே கிடக்கையாலே, 'மதிகேட!' என்கிறார்கள்.

'அவர்களை எழுப்புகைக்கு நீங்களுண்டே; வேறு அடையாளமுண்டோ?' என்ன, சொல்லுகிறார்கள்— (காசம் பிறப்பும் கலகலப்பக் கைபேர்த்து) திருமந்த்ர மும் த்,வயசரமஸ்லோகங்களும் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்து த்,வனிக்க, ஸ்வரூபோ பாய புருஷார்த்த, ஜ்ஞாநம் தலையெடுத்து. (வாசநறுங்குழல் இத்யாதி) மிக்க பரி மளத்தையுடைய ப,கூ,வத்,விஷய வ்யாமோஹத்தையுடைய அநந்யார்ஹ ஸேஷ பூ,தரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஸங்கல்பத்தாலே ஸிக்ஷிதரான ஸம்ஸாரிசேதந ரூடைய த்,வ்ய ப்ரப,ந்த,நாதுஸந்த,ந த்,வநியைக் கேட்டிலையோ?

(நாயகப் பெண்பிள்ளாய்) இதுவன்றோ நமக்கு நீ நிர்வாஹகையான மைக்கு அடையாளம்; அதாவது—சொன்னதுக்கெல்லாம் மறுமாற்றஞ்சொல்லி

திருப்பாவை எட்டாம் பாட்டு

கீழ்வானம் வெள்ளென்று எருமை சிறுவிடு
மேய்வான் பரந்தனகாண் மிக்குள்ள பிள்ளைகளும்
போவான்போ கின்றாரைப் போகாமல் காத்து உன்னை
கூவுவான் வந்துநின்றோம் கோது கலமுடைய
பாவாய்! எழுந்திராய் பாடிப் பறைகொண்டு
மாவாய் பிளந்தானை மல்லரை மாட்டிய
தேவாதி தேவனைச் சென்றுநாம் சேவித்தால்
ஆவாவென்று ஆராய்ந்து அருளேலோ ரெம்பாவாய்.

பதவுரை:—கோதுகலம் உடைய பாவாய்—(கிருஷ்ணனுடைய) விருப்பத்தையுடைய பெண்ணே! கீழ்வானம்—கிழக்கு திக்கில் ஆகாசமானது, வெள்ளென்று—வெளுத்தது; எருமை—எருமைகள். மேய்வான்—(பனிப்புல்) மேய்கைக்காக, சிறுவிடு—(விடியற்காலையில்) சிறிதுநேரம் அவிழ்த்துவிடப்பட்டு, பரந்தன காண்—(வயல்களெங்கும்) பரவின; போவான் போகின்றார்—போவதையே ப்ரயோஜனமாகக்கொண்டு போகின்றவர்களான, மிக்குள்ள பிள்ளைகளும்—மற்றுமுள்ள பெண்பிள்ளைகளையும், போகாமல் காத்து — போகாதபடி தடுத்து. உன்னைக் கூவுவான் — உன்னைக் கூப்பிடுவதற்காக, வந்து நின்றோம்—(உன் வாசலில்) வந்து நிலையாக நின்றோம், எழுந்திராய்—எழுந்திரு; பாடி—(கண்ணனுடைய குணங்களைப்) பாடி. பறை கொண்டு—(அவனிடம்) பறையைப்பெற்று, மா வாய் பிளந்தானை—குதிரை வடிவுகொண்ட கேசியின் வாயைப் பிளந்தவனும், மல்லரை மாட்டிய—(சாணாரமுஷ்டிகர்கள் என்னும்) மல்லர்களை அழியச் செய்தவனும், தேவாதி தேவனை—நித்யஸூரிகளுக்கெல்லாம் தலைவனுமான அவனை, நாம் சென்று சேவித்தால்—நாம் (அவனிடம்) சென்று பணிந்தால், ஆராய்ந்து—(நம்முடைய குறைகளை) விசாரித்து, ஆ ஆ என்று அருள்—ஐயோ! என்று தயை பண்ணுவன்.

முவாயிரப்படி.—எட்டாம் பாட்டு

அவ:—எட்டாம் பாட்டு. a எல்லாரும் வந்து அழைக்கும்படி க்ருஷ்ணனாலே a, வேண்டற்பாடுடையாளொருத்தியை எழுப்புகிறார்கள்.

பெ.அ. எட்டாம் பாட்டு. (கீழ்வானம் இத்யாதி) a “கோதுகலமுடையபாவாய்” என்றத்தைக் கடைசித்து அவதாரிகையிடுகிறார் (எல்லாரும் இத்யாதி) ‘எல்லாரும்’ என்றது—“மிக்குள்ளபிள்ளைகளும்” என்றத்தைப்பற்ற. a₂ வேண்டற்பாடு — வால்லப்யம்.

ஸ்வா:- எழுந்திராமலிருக்கை. (நாராயணன் மூர்த்தி கேசவனைப் பாடவும் நீ கேட்டே கிடத்தியோ) ஸர்வஸ்மாத்பரண நாராயணனுடைய அவதாரமாய், கேஸிஹந்தாவான க்ருஷ்ணனைப் பாடச்செய்தேயும், 1. “தம் த்ருஷ்ட்வா” என்கிற படியே க்ருஷ்ணவிஜயத்தைக் கேட்டுப் புறப்பட்டு அவனை அணைக்கக்கடவ நீ அதுவே துடைகுத்தாக புகுவதபாயப்யம் தீர்ந்து உறங்கக்கடவையோ? (தேசமுடையாய் திற) இப்படி சொன்னவிடத்திலும் எழுந்திராமையாலே ஜாலகரந்த்ரத்தாலே பார்த்து “புகுவத்ருஷ்ணபுவத்தாலுண்டான மஹாதேஜஸ்ஸையுடையவனே! இத்தேஜஸ்ஸு காட்டிலெரித்த நிலாவாகாமே நாங்கள் அநுபவிக்கலாம்படி எங்கள் அஜ்ஞாநத்தை நீக்காய்” என்கிறார்கள்.

வ்யா:—(கீழ்வானம் b வெள்ளென்று) c “கிழக்கு வெளுத்தாலும் கிடந்து உறங்குமித்தனையோ? எழுந்திராய்” என்கிறார்கள். “கிழக்கு வெளுத்ததன்று. உங்களிலே யாரேனும் அத்திக்கைப் பார்க்கையாலே உங்கள் முகத்திலொளி d ப்ரதிபுலிக்கையாலே கிழக்கு வெளுத்ததாயிருக்கிறது; இவர்கள் தாங்கள் ‘திங்கள் திருமுகத்துச் சேயிழையார்’ (30) இறே. e அது அந்யதஜ்ஞானம்: மற்று அடையாளமுண்டோ?” என்ன, — f (எருமை f₂ சிறுவீடு மேய்வான் பரந்தனகாண்) g பணிப்புல் மேயக் காலத்திலேவிட்டு வயல்களெங்கும் பரந்தன காண்; h ஸ்ரீ நந்தகோபர்க்கு h₂ முத்திரமும் உண்டே; i அவற்றின்பின்னே க்ருஷ்ணன்போம்; பின்னே யாரைக் காண்பது? எழுந்திராயென்ன;

j உங்கள் முகத்திலொளியைக்கண்டு j₂ இருள் j₃ திரைந்துபோகிறது இத் தனை. * [அது உங்களுடைய விபரீதஜ்ஞானமிருக்கிறபடி; ஸத்வதிஷ்ட்டர் ஸந்தி

பெ.அ. b, c “வெள்ளென்று” என்றதுக்கு—வெளுத்ததென்று அர்த்தமாய், தாத் பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (கிழக்கு இத்யாதி₃) ‘கிழக்கு வெளுத்தாலும்’ என்ற சகாரத்தாலே— “புள்ளும்சிலம்பினகாண்”, “கீசகீச” என்கிற பாட்டுக்களிற சொன்ன காலங்களுமெல்லாம் தப்பிப்போய், அதுக்குமேலே கீழ்க்கும் வெளுத்ததென்று தோற்றுகிறது. d ப்ரதிபுலிக்கையாலே—வ்யாபிக்கையாலே.

f, g “எருமை—மேய்வான்—சிறுவீடு—பரந்தனகாண்” என்று அந்வயித்து, எருமை கள் பணிப்புல் மேயக்கக்காகச் சிறுவீடு உலத்திலே விடப்பட்டுப் பரம்பினவென்று அருளிச் செய்கிறார் (பணிஇத்யாதி₃) h₂ முத்திரம்—மூன்றுவகைப்பட்ட ப்ருந்தம் - ஆட்டுத் திறம், மாட்டுத் திறம். எருமைத்திறம். i பால் கறக்கை முதலான அடையாளம் சொல்லாமல் எருமை விடுகையைச் சொல்லுகைக்கு பூராவம் அருளிச்செய்கிறார் (அவற்றின் இத்யாதி₃)

j, k “மிக்குள்ளபின்னாகளும்” இத்யாதிக்கு உக்திப்ரத்யுக்திருபமாக அவதாரிகை அருளிச்செய்வதாக, கீழ்சொன்ன அடையாளத்தை அந்யதஜ்ஞானிக்கிறபடியை இரண்டு வகையாகக் காட்டுகிறார் (உங்கள் இத்யாதி₃ வாக்ய த்வயத்தாலே.) j₂ (இருள் திரைந்து போகிறதித்தனை) என்றது—இருள் கூட்டம் கூட்டமாகப் போகிறதித்தனை, எருமை போகிற தன்று என்றபடி, l இப்படி அந்யதஜ்ஞானிக்கும்படி எருமைகளைச் சொல்லுவானென்? முத்திர முண்டாயிருக்கப் பசுக்களைச் சொல்லவொண்ணாதே? என்று தடஸ்துஸங்கையை த்ருஷ்

சி.அ. எட்டாம்பாட்டு. (கீழ்வானம்) b வெள்ளென்று—வெளுத்தது. f₂ சிறுவீடு— கறப்பதற்கு முன்னே பணிப்புல்மேய விடுகை. h நந்தகோபர்க்கு எருமைகள் உண்டோ? என்ன (நந்தகோபர்க்கித்யாதி₃) h₂ முத்திரம்-பசுக்கள், எருமைகள், ஆடுகள்; திறம்-கூட்டம். g, h அன்றிக்கே (பணிப்புல்மேயக் காலத்தில் விட்டு) என்கைக்கு-பணிப்புல்மேய்கிறவை சில, மற்றவை சில உண்டோ? என்ன (ஸ்ரீநந்தகோபர்க்கித்யாதி₃) என்னவுமாம்: h₂ அப்போது (முத்திரம்) என்றது கறப்பனவும், மறுத்தவையும், சினையாயிருப்பனவும். i எருமைகள் பணிப் புல்மேயப்போனால் நமக்கு நஷ்டம் என்? என்ன - (அவற்றின் பின்னே இத்யாதி₃) f, j₂ எருமைக்கு ஸ்வாபதேஸார்த்தம் இருள்.

கு.அ. எட்டாம்பாட்டு (கீழ்வானமித்யாதி₃) e (அது அந்யதஜ்ஞானம்) என்றது— கீழ்வானம் வெளுத்ததென்றது அந்யதஜ்ஞானமென்றபடி. h₂ முத்திரம் என்றது—பசுக்கள், எருமைகள், ஆடுகள். j₂ (திரைந்து) கூட்டம் கூடிக்கொண்டென்றபடி.

தியில் அந்தகாரம் நில்லாதிதே. பெரியாழ்வார் பெண்பிள்ளை அக்யுநிஹோத்
ராநுஷ்டாநம் அறிகையொழிய, சிறுவீடு வாசியறியும்படியான மெய்ப்பாடு.]
k அருணோதயத்துக்கு அஞ்சி இருள் சிதறிப்போகிறதென்னவுமாம், l A “மேட்டிள
மேதிகள் தனைவிடுமாயர்கள்” என்று இவள் தகப்பனார் எம்பெருமானை எழுப்
பினார்; இவள் இவர்களை எழுப்புகிறாள். l₂ ‘நாங்கள் ப்ரமித்தோமாயிடுக; நீ
விடிந்ததில்லையென்று அறிந்தபடி எங்ஙனே?’ என்ன; ‘பஞ்சலக்ஷுக்குடியில் பெண்
களில் உங்களையொழிய அல்லாதாருணராமையாலே’ என்ன, m (மிக்குள்ள
பிள்ளைகளும்) உன்னையொழிந்தாரெல்லாரும் n ஆற்றுமையாலே போனார்கள்;
நீயே எழுப்பக்கிடந்தாய். o (போவான் போகின்றாரை) p அர்ச்சிராதி₃க₃தி, அக்
ரூரயாநம், திருவேங்கடயாத்ரைபோலே போகையே ப்ரயோஜநமாகப் போகா
நின்றார்கள்; ‘நான் இனி எங்கேபோக அவர்கள் போனார்களாகில்?’ என்ன,
(போகாமல்காத்து) “செய்யாதன செய்யோம்” (2) என்று அடியில் நம்முடைய
வ்யவஸ்தையை உணர்த்தி, நீ வந்ததில்லையென்று அவர்கள் போகாதபடி
தடுத்து. (உன்னைக் கூவுவான்) உன் வாசலிலே வந்து எழுப்பினோமென்னும்
q தரம் பெறுகைக்கு. r (வந்து) s 1. “உத்தரம் தீரமாஸாத்த்ய” என்னுமாபோலே.
t (நின்றோம்) u “கூஸ்த₂ ஏவ வ்யதிஷ்ட₂த” என்று நிலைபெற்று நின்றோம்.

பெ.அ. டாந்த முகே₂ந பரிஹரியாநின்றுகொண்டு ஈடுபடுகிறார் (மேட்டிள இத்யாதி)
A “மேட்டிளமேதிகள் தனைவிடுமாயர்” என்றது — பெருத்து இனசான எருமைகளுடைய
காஸ்கட்டுகிற கயிற்றினை விடுகிற இடையர் என்றபடி. m “மிக்குள்ள” என்றது—அவஸிஷ்ட
மான என்றபடி. o, n “போவான் போகின்றாரை—மிக்குள்ள பிள்ளைகளையும்” என்று
அந்வயம். o, p “போவான்” என்று — போகை உத்தேஸியமாகத் தோற்றச் சொல்லுகை
யாலே — அத்தை த்ருஷ்டாந்தமுசேந அருளிச்செய்கிறார் (அர்ச்சிராதி₃ இத்யாதி₃) q தரம்—
அதியாய். r, s, t “கூவுவான்—நின்றோம்” என்றதல், “வந்தோம்” என்றதல் சொல்ல
அமைந்திருக்க, இரண்டும் சொல்லுகைக்கு த்ருஷ்டாந்தமுசேந ப்ரயோஜநம் அருளிச்
செய்கிறார் (உத்தரம் இத்யாதி₃) s “உத்தரே தீரே கூஸ்த₂ ஏவ வ்யதிஷ்ட₂த” என்னுதே,
1. “தீரமாஸாத்த்ய” என்கையாலே—அத்தேஸப்ரப்த்யே ப்ரயோஜநமென்று தோற்ற
கிறது. u “கூஸ்த₂ ஏவ அதிஷ்ட₂த” என்னுதே “வி” என்று சொன்னதால்—நிற்கையே

சி.அ. j, k அதுபோகைக்கு இரண்டு ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார் — இவர்கள் முகத்தில்
ஒளியாதல், அருணோதயமாதல். l எருமை விடுகையை அடையாளமாகச் சொன்ன
பேருண்டோ? என்ன (மேட்டிளமேதிகள்) என்று. n (ஆற்றுமையாலே போனார்கள்)
என்றது—“செய்யாதன செய்யோம்” (2) என்றிருக்கிறவர்கள் முன்னே போகிறதென்? என்கிற
ஸங்கைக்குப் பரிஹாரம்.

கு.அ. l ஆழ்வார்க்கும் இவளுக்கும் வாசி அருளிச்செய்கிறார்—(மேட்டிளமேதிகள்) என்று;
அநாவது — அவர் புகுவத்யுஷ்யத்தில் செய்தது இவள் புகுவத விஷயத்திலே
செய்கிறாள் என்றபடி. அன்றிக்கே, ஆழ்வார் அருளிச்செய்ததுகொண்டு இவளும் எருமைகளை
விடிந்தமைக்கடையாளமாகச் சொல்லுகிறாள் என்றபடி. l₂, m “மிக்குள்ள பிள்ளைகளும்” என்ற
‘ச’ ஸப்தத்துக்குத் தாத்தபர்யம் (நாங்கள் ப்ரமித்தோமாயிடுக இத்யாதி₃)

யாஸ்யதி | மதுராம் ப்ராப்ய கோவிந்த: கதம் கோரூலமேஷ்யதி || ” என்கிற படியே பெரிய மேன்மையுடையவனாயிருக்கிறவன் ஸ்ரீ மதுரையிலே போய்க் குவலயாபீட சாணூர முஷ்டிகரை அழியச்செய்து படைவீட்டிற் பெண்பிள்ளைகளோட்டைப் பழக்கத்தாலே பெரிய வித்யுத்தானவன் இடக்கையும் வலக்கையும் மறியாத நம்பக்கலிலே வரக்கூடுமோ? என்ன.—q (சென்று) r விரஹத்தின்று குறைக்கொள்ளியான நம் ஸரீரத்தை அவன் கண்டு புண்படும்படி அவனிருந்த விடத்தே செல்லக்கடவோம். s அவன் வேண்டற்பாட்டிலே இருக்கிலோவென்னில் — (சென்று) t அவன்வர ப்ராப்தமாயிருக்க நாம் சென்று. u 1. “உபஸ்தேயை ருபஸ்தித:” என்றும், 2. “பத்யாமபிகுமாச்சைவ” என்றும் இவர்கள் செல்லுகை அத்தலைக்கு மிகுதியாயிறேயிருப்பது. (நாம் சேவித்தால்) அத்தலை இத்தலையானால்.

v (ஆவாவென்று ஆராய்ந்து v₂ அருளும்) w “நம்மாலே பேறு என்று நாம் வரப் பார்த்திருக்குமவர்கள் நாயிருந்தவிடத்தே வந்தது இவர்கள் செல்லாமை யிறே” என்று w₂ இரங்கி நமக்கும் உகந்தருளுங்காண். x ப்ரணயித்வம் போனாலும் ஆர்த்தரக்ஷணம் தவிருமோ? 3. “ஆந்ருஸம்ஸ்யம் பரோ த்ரம்:” என்று சொல்லிவைத்து, அநுஷ்டியாதொழியுமோ? ஆனபின்பு, அவனருளுக்கு ஹேது பூதையான நீ எழுந்திராய்.

y “ஆவாவென்று ஆராய்ந்தருளும்; கோதுகலமுடைய பாவாய் எழுந்திராய்” என்று அந்வயம். 8.

பெ.அ. தேவனை” என்றதை மாத்ரம் கடாஷித்து அவதாரிகாத்ரம் அருளிச்செய்கிறார் (அவன் வேண்டற்பாடு இத்யாதி) “வேண்டற்பாட்டிலே” என்றது-ப்ரணயித்வத்தை விட்டுப் பெருமையிலே என்றபடி. t “நாம்-சென்று” என்று அந்வயித்து ஸப்தார்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (அவன்வர இத்யாதி)

v, w “ஆராய்ந்து-ஆவாவென்று-அருளும்” என்று அந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றித் தாத் பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (நம்மாலே இத்யாதி) v, w₂ “ஆ ஆ” என்றதுக்கு—ஐயோ! என்று ஸப்தார்த்தமாய், ப₂விதம் (இரங்கி) என்றது. v₂, x இரண்டாம் அவதாரிகாநுஞ்ஞமாக “அருளும்” என்றதுக்கு ப₄வம் அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரணயித்வம் இத்யாதி)

y “பாடிப் பறைகொண்டு என்று தொடங்கி, அருளும், கீழ்வானம் என்று தொடங்கி எழுந்திராய்” என்று அந்வயமென்று காட்டுகிறார் (ஆவாஇத்யாதி) 8.

சி.அ. q, r, t “நாம் சென்று” விரஹம் தின்ற நாம் என்னுதல், அவன் வர இருக்கக் கடவ நாம் என்னுதல். u அப்படி அவன்வர ப்ராப்தமோ? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (உபஸ்தேயை: இத்யாதி) v ஆஆ-அய்யய்யோ! v “அருள்” என்றது அருளும் என்றபடி. a, c, f “பாடிப்பறைகொள்ளுகக்காக -பாவாய் எழுந்திராய்” என்று அந்வயம்.

இப்பாட்டுக்கு ஸ்வாபதேஸம்—ப₄கூவதநுப₄வத்தில் ப்ரத்யாஸந்நராயிருப்பார் திறத்தில் ஸாபேஷராயிருக்கையும், அவர்களை முன்னிட்டு ஸ்வரனைக் கிட்டுக்கையும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கு ஸ்வரூபமென்கிறது. 8.

ஆரூயிரப்படி — எட்டாம் பாட்டு

அவ:— எட்டாம்பாட்டு. இதுக்கு முன்பு உணர்ந்த பெண்களெல்லாம் திரண்டு-
தங்கள் அபிமதலாபம் யாவனொருத்தி முன்னாகப் பெறலாயிருக்கிறது, அதுக்கிடாக்-
க்ருஷ்ணன் கொண்டாடும்படி செல்வக்கிடப்புடையானொருத்தியை எழுப்புகிறார்கள்.

வ்யா— ஸம்ஸாரிகளுக்கு ரா த் ரி யி ல் ப ர ஹி ம் ஸா தி: சிந்தநமும், நரகா
வஹமான விஷயாநுபுவமும், தமோக்ருணபிபுவத்தால் வந்த நித்யரையுமாய்ச்
செல்லுகையாலே, ராத்ரி தண்ணியதென்று புருஷார்த்தோபயோகியான பகல் விருப்-
பத்துக்கு உடலாயிருக்கும்; இவர்கள் க்ருஷ்ணாநுபுவம் பண்ணப் பெறுகையாலே
ராத்ரி அடிக்கமுஞ்சு பெற்று, விடியில் கோபவ்ருத்தர்கள் விரோதிப்பார்-
களென்று விடியப்புகாநின்றதென்று பாயப்பட்டு, “க்ருஷ்ணனையும் நம்மையும்
சேரவொட்டாதவர்கள் உணருங்காலம் வந்து தோற்றச்செய்தே நீ கிடந்து
உறங்குகையாவதென்?” என்ன; அவள் உள்ளேகிடந்து ‘அக்காலம் வருகையாவ
தென்?’ என்ன—(கீழ்வானம்வெள்ளென்று) “இதுக்கு முன்பு விடிவுக்குடலாகச்
சொன்னது போலன்று; கீழ்க்குவெளுத்தது காண்” என்கிறார்கள். A “அஞ்சுடர
வெய்யோனணி நெடுந்தேர் தோன்றுதால்” என்று, போது புக்கபோதே பிடித்து
கீழைத்திடுக்கைப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பதினாலே; “திங்கள் திருமுகத்துச்
சேயிழையார்” (30) ஆன உங்களுடைய முகஜ்யோத்ஸநை கீழைத்திடுக்கிலே சென்று
தட்டி உங்கள் முகத்திலே வந்து ப்ரதிபிம்பிடுக்கையாலே கீழக்கு வெளுத்தது
போலே தோற்றுகிறதித்தனை, கீழக்கு வெளுத்ததன்று, இது உங்களுடைய
அந்யதாஜ்ஞாநம், இத்தையொழிய விடிவுக்கு வேறு அடையாளமுண்டாகில்
சொல்லுங்கோள்” என்ன—

(எருமைசிறுவீடு) “எருமைகள் பனிப்புல் மேய்கைக்காக வயலெங்கும்
பரந்தன; இது விடிவுக்கு அடையாளமன்றோ?” என்கிறார்கள். B “மேட்டிளமேதிகள்
தனைவிடுமாயர்கள்” என்று பெரியபெருமானை இவள் தமப்பன்மாரிலே ஒருவரெழும்-
பினார்; இவளை இவர்களெழுப்புகிறார்கள். இது ஆழ்வார்களுக்கும் இவளுக்கும்
வாசி. (சிறுவீடு) பெரியாழ்வார் மகளாய் அக்நிஹோத்ர ஹோமங்களுக்கு உள்
மானம் புறமானம் ஆராய்கை தவிர்ந்து, இடைச்சியாய், எருமையினுடைய சிறு
வீடு பெருவீடென்னுமிவற்றில் வாசியறிகையே யாத்ரையானபடி. (பரந்தனகாண்)
“படஅடிப்பட்டாலும் உறங்குமத்தனையோ? நம்முடைய உத்தேஸ்யவஸ்து அவற்றின்
பின் கைகழியப்போனால் என்படக்கடவோம்? ஸ்ரீநந்தகோபர்க்கு முத்திறமுமுண்டா
கையாலே க்ருஷ்ணன் அவற்றின் பின்னேபோம்; பின்னை நாம் ஆரைக் காணம்
போகிறது? கெடுவாய்! எழுந்திராய். எருமை, பனிப்புல் மேய்கைக்கு வயலெங்கும்
பரந்தனவென்று சொன்ன இது விடிவுக்கடையாளமன்றோ” என்ன; “உங்களுடைய
முகஜ்யோத்ஸநையாலே சிதறிப்போகிற இருளத்தனை இவையல்லது எருமைக்
ளன்று; இது உங்களுடைய விபரீதஜ்ஞாநமிருக்கிறபடி; விடிவுக்கு உடலன்று” என்ன;

“கீழ்ச்சொன்னவை எங்களுடைய அந்யதாஜ்ஞாநமும் விபரீதஜ்ஞாநமுமா
கிறது; விடிந்ததில்லை என்கைக்கு அடையாளம் நீ சொல்லாய்” என்ன; “அஞ்சுலக்ஷம்
A திருவாய் 5-4-9. B திருப்பள்ளி-4.

குடியிலுள்ள பெண்களுக்கெல்லாம் அவதியில்லை; இங்கெல்லாமாக ஆயிரம்பேர் போராது காண் வந்தது; அல்லாதாருணர்ந்துவர வேண்டாவோ? அவர்களுணர்ந்து வாராதொழிந்தது விடியாததுக்கடையாளம்” என்ன — (மிக்குள்ள பிள்ளைகளும்) “உன்னையொழிந்தாரடையப் போனார்காண்” என்ன; — அவர்களோத, வந்தவர் மறுத் தோதுகிறார்கள்; “அவர்கள் என்னை அழையாதேபோனார்களே !” என்ன; “பெருந் திரளாகையாலே, நீ போய்த்தில்லை என்றறியாமையாலும், போகிறவர்களோடே கூடப்போகைதானும் ப்ரயோஜனமாகையாலும் போனார்களத்தனை; உன்னை ஆராயாதே போனார்களல்ல” என்ன; “என்ன கார்யத்துக்குத்தான் அவர்கள் போய்த்து?” என்ன — (போவான்போகின்றார்) வழிபோகையே உத்தேச்யமாகப் போனார்கள்; தேசப்ராப்தியிலும் அர்ச்சிராதிமார்க்குமே போக்யுருபமாயிருக்கக்கடவதினே. “கைகழியப் போனார்களாகில் இனி நான் என்? என்னையொழியவும் போகவல்லார்களானார்களே” என்ன; “அது செய்தபடி கேட்டிலையோ? நீ வாராமை அறிந்தவாறே ‘இன்னாள் வந்திலள்’ என்றேம். பின்னை போகமாட்டிற்றிலர்கள்” — (போகாமல்காத்து) அவர்களைத் தலைக்காவலிட்டோ செய்தது? A “திருவாணைநின்னாணை” என்று ஆணையிடவேனுமோ? “நீபோந்திலை” என்று ஒருவார்த்தை சொல்லுங்காட்டில் விலங்கிட்டாற்போலே கால்நடை தாராமல் நின்றார்கள்; போவார்க்குக் காலையொழியப் போகப்போமோ? “அவர்களை அங்கே நிறுத்தினிகோளாகில், நீங்கள் இங்கேவந்ததென்?” என்ன - (உன்னைக்கூவுவான்) போகைதானே உத்தேச்யமாகப் போனாற்போலே, உன்னைக்கூவுகைதானே ப்ரயோஜனமாக வந்தோம். வந்துநின்றேம்) 1. “உத்தரம் தீரமாஸாத்ய கஸ்து ஏவ வ்யதிஷ்டுத” என்னும்படியே உன் பக்கலிலே வந்து கால்கள் தரையிலே பாவிநிற்கப்பெற்றேம். ராவணபுவந்ததை விட்டுப் பெருமானெல்லையிலே புகுந்தபின்பிறே அவன் துரித்துநின்றது. “நீ போந்திலை” என்றபோதைத் துணுக்குத்தீர, உன்வாசலிலே வந்து நல்தரிக்கப் பெற்றேம்.

“அப்பெண்கள் திரளெல்லாங்கிடக்க, என்வாசலிலே வந்து கால்பாவுகைக்கு ஏற்றமென்? நீங்கென்னையொழிய துரியாதிருக்க, நான் உங்களுக்குப் புறப்பட்டு முகங்காட்டாதிருந்தேனென்று போரவெறுத்திகோளிறே” என்ன— கோதுகலமுடைய பாவாய்) “உன் வாசலிலே புகுந்து போகவே க்ருஷ்ணன்பக்கல் முகம்பெறலாம் படியன்றோ உன்மதிப்பு, எங்களுக்கு வெறுப்பென்? உன்வாசலிலே வந்து உன் பேரைச் சொல்லி அழைக்கைக்குமேற்பட ஏற்றமுண்டோ எங்களுக்கு? அவனாலும் ஸிரஸாவஹிக்கப்படுவாளாய், எங்களுக்கு உன்னையொழியச் செல்லாதபடியிருப்பாயாய், எங்களுக்கு க்ருஷ்ணன் பக்கல் புகுஷ்காரபூதையாயிருப்பாளொருத்தியன்றே நீ” (பாவாய்) நிருபாதிசுமான ஸ்திரீத்வத்தையுடைய உனக்கு எங்கள் ஆற்றுமை தெரியாமையிலையிறே. B பெண்ணின் வருத்தமறியாதவன்படியாகவோ நீயும்? “முலையெழுந்தார்படி மோவாயெழுந்தார்க்குத் தெரியாதினே” என்று பட்டர். ஒரு பிறவி பிறந்து அறியவேனுமினே அதுக்கு. (எழுந்திராய்) புறப்பட்டு எங்கள் திரளிலே வந்து கலக்கவேண்டா. அங்குப்ரத்யங்குங்கினுடைய பரிஸ்புரணங்களே அமையும். (எழுந்திராய்) நாங்கள் உன் வாசலிலே வந்தெழுப்ப, நீ எழுந்திருந்தாய் என்னும் ஏற்றம் எங்களுக்குத் தாராய்.

A திருவாய் 10-10-2, B நாச்-திரு 13-1.

“எழுந்திருந்து நாமெல்லாங்கூடிப் பெறப்புகுதிற ப்ரயோஜநமென்?” என்ன—
 (பாடி) “க்ருஷ்ணன், பெண்கள்” என்று வாய்க்காவலிட்டுக் கிடக்கிற ஊரிலே இவ்
 விரண்டுநாளுங் கழிந்தால் அவனை நமக்குப் பாடக்கிடைக்குமோ? ஆஸூரப்ரக்ருதி
 களான ஹிரண்யாதிசுக் படைவீடுகள்போலே திருநாமஞ்சொல்லப் பொருக்
 ளாய்த்து—பெண்கள் ப்ரஸங்குத்திலே மோஹிப்பர்கள் என்று. அவ்விழவுதிர
 1. “க்ருஷ்ணநாம புந:புந:” என்கிறபடியே வாயாரத் திருநாமத்தைப்பாடி. (பறை
 கொண்டு) நாட்டுக்குப்பறை, தங்களுக்குக் கைங்கர்யம். கிட்டினவாறே “உன்றன்
 னேடுந்ரேமேயாவோம்” (29) என்னக்கடவர்களிறே. ‘இவை பின்னை அவன்
 நமக்குத் தரப்புகாநின்றனோ?’ என்ன—(மாவாய்பிளந்தானே) நம் விரோதிகளைப்
 போக்கி நம் அச்சந்தவிர்த்த உபகாரகனன்றே. தாரானே? (மாவாய்) ஸ்ரீநாரத
 புகுவான் “நாம் முடிந்தோம்” என்று கதறிக்கொண்டுவந்து விழும்படியிறே
 வந்து தோன்றினபடி. நமக்காகக் கேஸியைக்கொண்டு திருவாய்ப்பாடியிலும்
 ஸ்ரீப்ரருந்தாவநத்திலுமுண்டான வன்னியமறுத்து, பெண்ணும் பேதையும் சகடச்
 சாத்தாகப்போம்படி பண்ணினவன், நங்காரியம் செய்யானே? ‘அது பண்டிறே;
 இப்போது அவனல்லனே; 2. “மதுராம் ப்ராப்ய கேரவிந்த: கதும் கேராகுலமேஷ்
 யதி 1 நகரஸ்தீரிகலாலாபமது, ஸ்ரோத்ரேண பாஸ்யதி 11” என்கிறபடியே பெரிய
 நாகுரிகனும், படைவீட்டிலேயேறி நகரஸ்தீரிகளுந் தானுமாய்ப் போனவன்,
 நம்மைப்பார்க்குமோ? நங்காரியஞ் செய்யுமோ?’ என்ன—(மல்லரைமாட்டிய)
 ‘அங்கும் 3. “ந ஸமம் யுத்தமித்யாஹு:” —அங்குபோயும் நம்மோட்டைப் பெண்கள்
 கார்யமன்றே செய்தது? அதுவும் நம் பேறன்றோ?’ என்ன—(தேவாதிதேவனை)
 ‘இப்போது அவனை ப்ராஹ்மணர், ஸர்வேஸ்வரனென்றுகாணும் சொல்லுவது.
 (தேவாதிதேவனை) 4. “விது: க்ருஷ்ணம்—ஸர்வே தேவா தேவகீபுத்ர ஏவ”
 5. “க்ருஷ்ண ஏவ ஹி” 6. “யதோ வா இமாநி” இத்யாதிகளிற்படியே
 காரணபூதனென்று உபாஸ்யனாகக் காணுஞ் சொல்லுகிறது; அப்படி பெருமை
 யுடையவன், அபுலைகளான நம்மைப் பார்க்குமோ?’ என்ன; ‘அது நம்பேறன்றே;
 அவனிருந்தபடியே உத்தேஸ்யனன்றே நமக்கு? நாம் போய் ஸேவிக்கிறோம்’—
 (சென்று நாம் சேவித்தால்) அத்தலை இத்தலையாய், அவன் வருகையும் ஸேவித்
 கையும் தவிர்த்தால், நாம் சென்று ஸேவிக்குமத்தனையன்றோ? அப்படி ஸேவித்தால்
 நம் கார்யஞ் செய்யாதொழியுமோ? செய்திலனாகில் ஸ்ரீப்ரதாழ்வான் பட்டதுபடுகிறோம்.
 7. “ஸ்ரீரஸா யாசதஸ்தஸ்ய வசநம் ந க்ருதம் மயா” என்னும்படியே அவன்
 நெஞ்சிலே புண்படுத்துகிறோம். 8. “ஏபி, ஸ்ச ஸசிவைஸ்ஸார்த்தம்”. ‘கீழ்ச்சொன்
 னவையெல்லாம் நமக்கில்லையேயாகிலும், ஆர்த்தி கண்டால் காகத்துக்கிரங்கினமாத்ரம்
 நமக்கிரங்கானோ?’— (ஆவாவென்றாராய்ந்தருள்) ‘9. “க்ருபயா பர்யபாலயத்” என்று
 உகவாதார் பெறுவது உகந்தார்க்குக் கிடையாதோ? முறைகெட நாம் சென்று
 ஸேவித்தால், வந்தேறியான ப்ரணயித்வமன்றே போகலாவது; ஆர்த்தர்பக்கல்
 பண்ணும் க்ருபையும் போமோ? தானுளனானால் உண்டானது போமோ? பாடிப்
 பறை கொள்ளுகிறோம்; போய் ஸேவிக்கிறோம்; அத்தலைக்கு ப்ரியமாகக் கைங்கர்யம்
 ஷயிஷ்யாமி’யிலேயிறே அந்வயம். 11. “ப்ரியதே ஸததம் ராம:” — பூலம் கொடுக்க
 அவலரம் பெருள் என்கிறது. ஆனபின்பு எழுந்திராய்’ என்கிறார்கள்.

ஈராயிரப்படி — எட்டாம் பாட்டு

அவ:— எட்டாம்பாட்டு. பின்னையும் ஒருபெண்பின்னை வாசலிலே சென்று எழுப்புகிறார்கள்.

வ்யா:— (கீழ்வானமித்யாதி) 'கிழக்கு வெளுத்தது, எழுந்திராய்' என்கிறார்கள். 'ஆண்களும் வந்ததுதானும் உணருவதுக்கு முன்னே எழுந்திராய்' என்கிறார்கள். 1. "பாஸ்கரேண ப்ரபா யதா", "திங்கள் திரு முகத்துச் சேயிழையார்" (30) என்கிறபடியே, நீங்களெல்லாம் கிழக்கு நோக்கி 'விடிந்ததோ இல்லையோ?' என்று பார்க்க, உங்கள் முகத்தினொளி கீழ்திசுக்கிலே சென்று தாக்கி உங்கள் முகத்திலே வந்து ப்ரதிபுலிக்கையாலே கிழக்கு வெளுத்ததாயிருக்கிறதத்தனை: இது அந்யதாஜ்ஞானம்; மற்றடையாளமுண்டாகில் சொல்லுங்கோள்' என்ன— (எருமை சிறுவீடு இத்யாதி) "சிறுவீடு—பனிப்புல்லு மேய்ச்சலுக்குக் காலமே விட்டு அவை மேய்கைக்காக எங்கும் பரந்தனகாண்; ஸ்ரீநந்த கேடாபர்க்கு. முத்திறமுண்டு; அவற்றின் பின்னே க்ருஷ்ணனும் போம்; பின்னை யாரைக் காண்பது? எழுந்திராய்" என்ன; "உங்கள் முகத்தில் ஒளியைக்கண்டு இருள் திரண்டு போகிறினைவித்தனை" என்ன, 'விடிந்ததில்லையென்று உன்னால் சொல்லலாவதுண்டோ' என்ன. "பஞ்சலக்ஷம் குடியில் பெண்களுக்காக நீங்கள் இத்தனை பேரோவுள்ளது? அல்லாதார் உணராமையாலே விடிந்ததில்லை" என்ன— (மிக்குள்ள பிள்ளைகளும்) அவர்கள் ஆராயாதே போனார்கள்; நீ எழுப்பக் கிடந்தாய். (போவான் போகின்றாரை) போகைதானே ப்ரயோஜனமாகப்போனார்களென்ன; "நாம் இனி அங்கென் அவர்கள் போனார்களாகில்?" என்ன— (போகாமல்காத்து) அவர்களைக் காற்கட்டச் செய்தோம். A "திருவாணை நின்னாணை" என்ன வேண்டாவே இவர்களுக்கு. (உன்னைக் கூவுவான்) நீங்கள் தான் எழுப்புகிறதென்னென்ன, "இன்னார்வாசலிலே வந்து எழுப்பினார்கள்" என்னும் தரம் பெறுகைக்காக; எங்களுக்கு இதுவே ப்ரயோஜனம். (வந்து) 2. "உத்தரம் தீரமாஸாத்ய". (நின்றோம்) 2. "கூஸ்த ஏவ வ்யதிஷ்டத". (கோது கலமித்யாதி) எங்கள் திறத்தாரோ மிகுத்தன்னுண்டார்? (கோதுகலமுடைய) இங்கே புகுந்து போகவே எம்பெருமான் கைக்கொள்ளவேண்டும்படி அவனாலே கொண்டாடப்படுமவன். (பாவாய்) 3. "நாரீணமுத்தமா வதா:" என்று திருபாதிசுமான ஸ்திரீவமுடையளாகை. (எழுந்திராய்) நாங்கள் உன்னை உணர்த்த உணர்ந்தாயாகிற பெரிய தரத்தை எங்களுக்குத் தாராய். 4. "ஆத்மநம் பூஜய் ராம்" இத்யாதி. பட்டர் விடிந்தனையும் கண்வளர்ந்தருள, சிஷ்யர்களெல்லாரும் திருவாசலிலே வந்திருக்குமாபோலே, (பாடிப் பறை கொண்டு) நாட்டுக்கு நோன்புக்குப் பறை; தங்களுக்கு ஸேவிக்கை புலம்.

(மாவாய் பிளந்தனை) 'நாம் சென்றால் நம் அபேக்ஷிதம் செய்யுமோ?' என்னில்: நமக்காகக் கேசியைப் போக்கி நம்மையும் தம்மையும் உண்டாக்கித் தந்தவனன்றோ; ஸ்ரீபுருந்தூரவனம் கேசியோடே வன்னியமற்றது; பின்பு பெண்ணுக்கும் பேதைக்கும் பயங்கெட்டு உலாவித் திரியலாய்த்து. (மல்லரை

A திருவாய் 10-10-2.

மாட்டிய இத்யாதி) இப்போது பெரிய நாகுரிகளும் நமக்கு விநியோகப்பட்டு
ஸுலபமுயிருக்கை. (மல்லரைமாட்டிய) 1. “ஸக்ய: பர்யத” என்கிறபடியே
அவ்வூரில் பெண்களுக்கு உதவின இது தங்களுக்கும் உதவிறென்கிறார்கள்.
(தேவாதி தேவனை) 2. “ஜாதேர்ஸி தேவதேவோ” 3. “ஸோஹம் தே தேவதே
வோ” A “அவரை நாம் தேவரென்றஞ்சினோமே”. (சென்று நாம் சேவித்தால்)
4. “பத்யாமபிக்ஷமாச்சைவ” என்றும், 5. “விபிஷணமுபஸ்திதம்” என்றும், 6. “உபஸ்
தேயைருபஸ்தித:” என்றும் அவன் நெஞ்சு புண்படுகைக்குடலாக அவனிருந்த
விடத்தே சென்று அவன் செய்வதை நாம் செய்துவிடுகிறோம். நாம் 7. “ஏஹி பர்ய
ஸிராணி” என்று விரஹம் தின்ற உடம்பைக்காட்டுகிறோம். 8. “புராது;
ஸரிஷ்யஸ்ய தூஸஸ்ய” — ப்ரணயித்வம் போனாலும் பொதுவான ஆர்த்த ரக்ஷணம்
விடுமோ? (ஆவா வென்றாய்ந்தருள்) 9. “ஆந்ருஸம்ஸ்யம் பரோ தர்ம:” என்று
சொல்லிவைத்தும் அதுஅனுஷ்டியாதே இருக்குமோ? அவன் பக்கல் ஒரு தட்டில்லை;
நம் குறையத்தனை; கடுகப் புறப்படவமையும் என்கிறார்கள். 8.

நாலாயிரப்படி — எட்டாம்பாட்டு

அவ: — எட்டாம்பாட்டு (கீழ்வானம்) “இதுக்குமுன்பு சென்ற காலங்களுமெல்
லாம் தப்பிக் கிழக்கு வெளுத்தது கிடாய்” என்று உணர்ந்த பெண்பிள்ளைகளெல்
லாரிலும் கொண்டாட்டமுடையாளொரு பெண்பிள்ளை வாசலிலே சென்று எழுப்பு
கிறார்கள்.

வ்யா: — (கீழ்வானம்) “இடிவிழுந்தாலும் கிடந்துறங்குமத்தனையோ! கிழக்கு
வெளுத்ததுகாண், எழுந்திருந்துகொள்ளாய்” என்கிறார்கள். “ஆண்களும் வருத்தார்
களும் உணர்வதுக்கு முன்னே எழுந்திராய்” என்கிறார்களாகவுமாம். B “வெண்ணிறத்
தோய் தயிர்” என்று தயிர் வெளுக்கத் தோய்ந்தவாறே விடிந்ததென்றறிகையாலே
உறங்காதே பலகால் தயிரைப் பாராநிற்பார்கள்; அத்தாலே ‘கிழக்கு வெளுத்தது’
என்ன, “இரவெல்லாம் கிழக்குநோக்கி விடிந்ததோ இல்லையோ என்று பார்க்கிற
உங்கள் முகத்தினொளி கீழ்த்திசையிலே சென்று தாக்கி உங்கள்முகத்திலே வந்து
ப்ரவேசிக்கையாலே கிழக்கு வெளுத்ததாயிருக்கிறது. அது அந்யதாஜ்ஞானம்;
மற்றதையாளங்களுண்டாகில் சொல்லுங்கொள்” என்ன — (எருமை சிறுவீடு மேய்
வான் பரந்தனகாண்) ‘சிறுவீடு — பனிப்புல்மேய, காலத்திலே விட்டு வயல்களெங்கும்
‘பரந்தனகாண்’ என்ன, ‘பூநந்துகோபர்க்கு முத்திறமுண்டு; அவற்றின்பின்னே
க்ருஷ்ணன்போம்; பின்னை யாரைக் காண்பது? எழுந்திராய்’ என்ன, “நீங்கள் ‘திங்கள்
திருமுகத்துச் சேயிழையார்’ (30) ஆகையாலே உங்கள் திருமுகத்திலொளியைக்கண்டு
இருள் திரண்டு போகிறதித்தனை; அந்யதாஜ்ஞானம்.” அருணோதயத்துக்கு அஞ்சி
இருள் சிதறிப்போகிறதென்னவுமாம். C “மேட்டிள மேதிகள் தளைவிடுமாயர்கள்”
என்று இவன் தம்பபுனர் எம்பெருமானை எழுப்பினார்; இவர்கள் இவனை எழுப்பு
கிறார்கள். (சிறுவீடு) ‘சிறுவீடு பெருவீடு’ என்று பெரியாழ்வார் வயிற்றில் பிறந்து
அக்ஷுரீஹோதரத்தில் வாசியறிகை தவிர்ந்து இடைமுடியும் இடைநடையும் இடைப்
பேச்சுமாய் இவற்றின் வாசியறிவதே! “எருமை பரந்ததல்ல; ஆதித்ய கிரணங்
A திருநெடு 21. B பெரியாழ் திரு 3-8-9. C திருப்பள்ளி-4.

களுக்கு உனைந்து இருள் சிதறிப்போகிறபடிகாண்” என்று இவர்களுக்குச் சொல்ல, “நாங்கள் பூரமித்தோமாயிடுக, விடிந்ததில்லை என்று உன்னால் சொல்லவதுண்டோ?” என்ன, ‘அஞ்சலகூடும் குடியில் பெண்களுக்கு நீங்களாயிரம் பெண்களில்வளவோவுள்ளது? அல்லாதாரெல்லாம் உணராமையாலே விடிந்ததில்லை’ என்ன; ‘அவர்களே தவதவ நாறுகிறார்கள்; உன்னிலும் பின்னாகள்; அவர்கள் ஆராயாதே போனார்கள்; நீ எழுப்பக்கிடந்தாய்’ (போவான் போகின்றாரை) ‘போகையே ப்ரயோஜனமாகப் போனார்கள்,’ என்ன, ‘நான் இனி அங்கு என் அவர்கள் போனார்களாகில்?’ என்ன—(போகாமல் காத்து) “அவர்களைக் காவலிட்டோ செய்தது; செய்யாதன செய்யோம்’(2). என்ற வார்த்தையை அறிந்திகொளோ? என்று நம்முடைய வ்யவஸ்தையை உணர்த்தி நீ வந்ததில்லையென்ன, விலங்கிட்டாற்போலே நின்றார்கள்; காலையொழிய நடக்கப்போமோ?” “நீங்கள் அவர்களை ஆணையிட்டுத் தடுத்திகொளோ?” என்ன, ‘A “வாசம்செய் பூங்குழலாள் திருவாணை” என்ன வேண்டாவே இவர்களுக்கு; நீ வந்திலையென்னவமையும்; கால் போகமாட்டார்கள்.’ ‘நீங்கள் தான் நின்றதென்?’ என்ன—(உண்ணக்கூவுவான்) இன்னார் வாசலிலே வந்து எழுப்பினார்களென்று தரம்பெற, எங்களுக்கு இதுவே ப்ரயோஜனம் போரும். (வந்து) 1. “உத்தரம் தீரமாஸாத்ய” (நின்றோம்) 1. “கூஸ்த ஏவ வ்யதிஷ்ட”.

(கோதுகலமுடைய) எங்கள் திறத்தாரோ இங்குத் தள்ளுண்டு நிற்பார்? B “புள்ளுவம் பேசாதே போகும்பி” C “கழகமேறல் நம்பி” என்னுமிங்குத்தைக்கு எங்கு. னோடு அவனோடு வாசி என்? (கோதுகலமுடைய) இங்கே புருந்துபோகவே எம்பெருமான் கைக்கொள்ளவேண்டும்படி அவனாலே கொண்டாடப்படுமவன். அவனிலும் ததீயரை உகக்கும் வேண்டப்பாடாகவுமாம். (பாவாய்) 2. “நாரீணமுத்தமா வதா:” நிருபாதிசுத்தீர்த்வமுடையனாகை. (எழுந்திராய்) நாங்கள் உன்னை உணர்த்த, உணர்ந்தாய் என்கிற பெரிய தரத்தை எங்களுக்குத் தாராய். 3. “ஆத்மாநம் பூஜயந் ராம ப்ருச்சுஸ்யஸ்மாந் ஸுஹ்ருத்தயா” இத்யாதிவத். பட்டர் போதுவிடியுந்தனையும் கண்வளர்ந்தருள, ரிஷ்டர்களெல்லாரும் கொண்டகோலங்களும் தாங்களுமாய் வந்து கிடக்குமாபோலே. ‘எதுகார்யமாக நீங்கள் எழுப்புகிறது?’ என்ன—(பாடிப்பறைகொண்டு) நாட்டார் நோன்புக்குப் பறை. தங்களுக்கு ஸேவிக்கை பூலம்—(பாடி) “ஹிரண்யாய நம:” இதே. பண்டு வாய் காவலிடுவர்கள்; இப்போது அது வேண்டாவே.

(மாவாய் பிளந்தானை) ‘நாம் சென்றால் நம் அபேக்ஷிதம் செய்யுமோ?’ என்னில்; நமக்காகக் கேரியைப்போக்கி, நம்மையும் தன்னையும் உண்டாக்கித் தந்தவனன்றோ; பூருந்தாவநத்தில் கேரியோடே வன்னியமறுத்துப் பின்னை பெண்ணுக்குப் பேதைக்கும் பூயம்கெட்டு உலாவித்திரியலாய்த்து. (மல்லரைமாட்டிய தேவாதிதேவனை) ‘அவன் பண்டன்றோ காணாச்சிறையாய்க்கிடந்தது. அவன் இப்போது பெரியனாய். 4. “மதுராம் ப்ராய்ய” இத்யாதிப்படிபே நாகூரிகளாய், நமக்கு வினைக்கொம்பாய்ப் போனான்; நம் க்ருஷ்ணனை இப்போது ப்ரஹ்மணரடைய ஸர்வேஸ்வரன், தேவதேவ, நென்றுகாணும் சொல்லுகிறது’ என்ன; (மல்லரை மாட்டிய) அங்குப்போயும் நம்.

A திருவாய் 10-10-2. B பெரு-திரு 6-7. C திருவாய் 6-2-6.

கார்யமன்றோ செய்தது. 1. “ஸக்ய: பர்யத” என்கிறபடியே அஃவூரில் பெண்களுக்கு உதவினதும் தங்களுக்கு உதவினதென்றிருக்கிறார்கள். 2. “ஜாதோஸி தேவதேவோஸ” 3. “ஸோஹம் தே தேவதேவோஸ” A “அவரை நாம் தேவரென்றஞ்சிசினோம்” என்றும். ‘அவன் வேண்டப்பாட்டோடேயிருக்கிலோ?’ என்னில் — (சென்றுநாம் சேவித்தால்) அது ஆர்க்கமுகு? நம் முறையை நாம் பெற்றோமாகிறோம். அவன் முறைகெடில் அலைந்திறே அவர்களிருப்பது. (சென்று) 4. “உபஸ்தேயையருபஸ்தித:” 5. “ஸரண்யஸ்ரணாகுதம்” 6. “பத்யப்யாமபிகுமாச்சைவ” 7. “விபிஷண முபஸ்திதம்” 8. “ஸம்ப்ராப்தம்” என்று அவன் நெஞ்சு புண்படுகைக்கு உடலாக அவனிருந்தவிடத்தே சென்று அவன் செய்வுத்தை நாம் செய்கிறோம். 9. ‘ஏஹி பர்ய ஸரீரானி’ — விரஹம் தின்ற உடம்பைக்காட்டுகிறோம். B “மாசடையுடம்பொடு தலையுலறி” 10. “உப வாஸக்ருஸாம் தீநாம்”. (சேவித்தால்) ஸ்ரீ பரதாழ்வான் படுத்துமத்தை நாம் படுத்துகிறோம். 11. “ஸிரஸா யாசதஸ்தஸ்ய வசநம் நக்ருதம் மயா” என்னப்பண்ணுகிறோம். 12. [ஏபிர்ச ஸசிவைஸ் ஸார்த்தம்] பெருமாள் இரங்குகைக்காக ஆர்த்தப் பலரையும் திரட்டிக்கொண்டுபோனபடி. அவர்களுக்குக் கைகேயீஸம்புந்தமிழிலையே. இரங்கவுமாமே. 12. [ஸிரஸா யாசிதோ மயா] பசியர் வயிற்றைக்காட்டுமாபோலே திருவடிகளிலடிமைசெய்யப் பெருமையால்உருவின தலையைக் காட்டுகிறார். 13. “யாவந் ந சரணௌ” 12. [புராதா:] உம்முடைய தம்பியல்லேனோ. 12. [ஸிஷ்யஸ்ய] உம்மோடேயன்றோ நாம் மந்த்ரங்கள் கேட்டது. 12. [தூஸஸ்ய] உமக்கு விற்கவும் ஒத்திவைக்கவும் அடியனல்லேனோ? 12. [ப்ரஸாதம் கர்த்துமர்ஹஸி] கீழ்ச்சொன்னவை ஒன்றுமில்லாவிட்டாலும் ஆபத்துக்கண்டால் காகத்துக்கு இரங்கினற்போலேயாகிலும் இரங்கவேண்டாவோ? (நாம் சேவித்தால்) அத்தலை இத்தலையானால். ஆர்க்கமுகு? அவன் ப்ரணயித்வம் போனாலும் பொதுவான ஆர்த்தரக்ஷணம் போமோ?

(ஆவாவென்றாயந்தருளும்) ‘ப்ரணயித்வம் குடிபோனாலும் ஸத்தாப்ரயுக்தமான ஆர்த்தரக்ஷணம் போமோ? 14. “ஆந்ருஸம்ஸ்யம் பரோ தர்ம:” என்று சொல்லிவைத்து அநுஷ்டியாதே பேசாதிருக்குமோ? அவன் பக்கல் ஒருதட்டில்லை. நம் குறையே; புறப்பட்டுக்கொள்’ என்கிறார்கள்.

8.

ஸ்வாபதே, ஸ்வயாக்யாநம் — எட்டாம் பாட்டு

அவ:— எட்டாம்பாட்டு. (கீழ்வானம் இத்யாதி) இப்பாட்டில் பாகுவத ஸேஷத்வபர்யந்தமான பாகுவச்சேஷத்வமுடையனாகையாலே பாகுவதபிமதரானவரை எழுப்புகிறார்கள்.

வ்யா:— (கீழ்வானம் வெள்ளென்று) “வெள்ளென்று” என்றது — வெள்ளென்றது என்றபடி. ‘அசேதநத்துக்கும் சைதந்யமுண்டாம்படி ஸத்த்வோத்தரமான காலமாயிற்று: எழுந்திராய்’ என்ன; ‘அசேதநத்துக்குச் சைதந்யம் உண்டாய்த்தது, ஸத்த்வோத்தரமான காலக்ருதமல்ல; C “மரங்களுமிரங்கும் வகை” என்கிறபடியே உங்கள் ஸ்வாநுமாநக்ருதம்; வேறு அடையாளம் உண்டோ?’ என்ன;

A திருநெடு 21, B நாச்-திரு 1-8, C திருவாய் 6-5-9.

ஒன்பதாம் பாட்டு

தூமணி மாடத்துச் சுற்றும் விளக்கெரியத்
 தூப(ம)ம் கமழத் துயிலணைமேல் கண்வளரும்
 மாமான் மகளே! மணிக்கதவம் தாஸ்திறவாய்
 மாமீர்! அவளை எழுப்பிரோ உன்மகள்தான்
 ஊமையோ? அன்றிச் செவிடோ? அனந்தலோ?
 ஏமப் பெருந்துயில் மந்திரப் பட்டாளோ
 மாமாயன் மாதவன் வைகுந்தன் என்றென்று
 நாமம் பலவும் நவின்றேலோ ரெம்பாவாய்.

பதவுரை:— தூ மணி மாடத்து — தூய்மையை இயற்கையாக உடைய ரத்னங்
 களினால் இழைக்கப்பெற்ற மாளிகையில், சுற்றும் — எல்லாவிடத்திலும், விளக்கு எரிய —
 மங்குள தீபங்கள் ஒளிவிடவும், தூப(ம)ம் கமழ — (அகில் முதலியவற்றின்) புகைமணம்
 வீசவும், துயில் அணைமேல் — (படுத்தாரைத்) தூங்கச்செய்யும் படுக்கையின் மேல், கண்
 வளரும் — கண்ணுறங்குகிறவளான, மாமான் மகளே — மாமன் மகளே! மணி கதவம்

ஸ்வா:- (எருமை சிறுவீடு மேய்வான் பரந்தனகாண்) அஜ்ஞாநமானது ஸத்த்வோ
 தயுகாலத்திலே விடப்பட்டு, தனக்கு அபாஸ்ரயம் தேடிப் போகாநின்றது
 காணென்ன; — ‘அதுவும் உங்கள் ஸந்திதியாலே ஸந்திவிறித சேதந அஜ்ஞாநம்
 போம்; உங்களைப் பிரிந்தவாறே பழையபடியே உண்டாம்; அது ஸத்வகுண்
 க்ருதமன்று’ என்ன; — ‘ஆனால், விடியாமைக்கு அடையாளம் என் சொல்லுகியு?’
 என்ன; ‘உங்களையொழிந்த புகுவத்ப்ரவணர் உணராமை’ என்ன; —

(மிக்குள்ள பிள்ளைகளும்) ‘நம்மையொழிந்த புகுவதரெல்லாரும் போனார்
 கள்’ என்ன, — (போவான் போகின்றாரைப் போகாமல் காத்து) புகுவத்ஸந்திதிக்குப்
 போகையே ப்ரயோஜநமாகப் போமவர்களை, புகுவதரை முன்னிட்டல்லது
 திருவடி தொழக்கடவோமல்லோமென்கிற நியமத்தையுணர்த்தி, போகாமல்
 தடுத்து. (உன்னைக் கூவுவான் வந்து நின்றோம்) உன்னையெழுப்பினோமென்கிற
 அதிஸயம் பெறுகைக்காக உன்வாசலிலே வந்து நின்றோம். (கோதுகலமுடைய
 பாவாய்) புகுவதபிமாந விஷயபூதராய் அநந்யாஹ்ரான ஸ்வாமிநீ!
 (எழுந்திராய்) நீரெழுந்திருந்தால் நமக்கு ஏதேனும் குறையுண்டோ?

எழுந்தால் செய்யவேண்டுவதென்னென்ன, சொல்லுகிறார்கள் — (பாடிப்
 பறைகொண்டு) பாடுகையாகிற புருஷார்த்தத்தை லபித்து. (மாவாய் பிளந்தாளை)
 அஹங்காரநிராஸகளை. (மல்லரை மாட்டிய) காம க்ரோத, நிவர்த்தகளை.
 (தேவாதிதேவனை) நித்யஸூரி நிர்வாஹகளை. (சென்று) ப்ராப்யத்வரையாலே
 சென்று, (நாம்) அவன் வர இருக்கக்கடவ நாம். (சேவித்தால்) அத்தலை இத்
 தலையானால். (ஆவாவென்று) க்ருபை பண்ணி. (ஆராய்ந்தருள்) விசாரிக்கும். 8.

தான் — மாணிக்கக் கதவுகளின் தாள்களை, திறவாய்—திறந்துவிடவேண்டும்; மாமிர் — மாமியே!, அவளை எழுப்பீரோ— உம்முடைய மகளைத் துயிலெழுப்ப வேணும்; உன் மகள் தான் — உன்னுடைய மகள், ஊமையோ— வாய் பேசமாட்டாத ஊமைப்பெண்ணோ? அன்றி— அல்லாவிடில், செவிடோ— காதுகளாத செவியோ? அனந்தலோ— (களைப் பினால்) உறங்குகிறாளோ? ஏமப்பட்டாளோ— காவலிடப்பட்டாளோ? பெருந் துயில் மந்திரப்பட்டாளோ— நெடுநேரம் தூங்கும்படி மந்திரத்தாற் கட்டுண்டாளோ? மாமாயன்— நினைக்கவொண்ணாத ஆச்சரியச் செயல்களை உடையவன், மாதவன்— லக்ஷ்மீநாதன், வைகுந்தன் என்று என்று— ஸ்ரீ வைகுண்டநாதன் என்று இம்மாதிரியாக, நாமம் பலவும் நவின்னு— பல பல திருநாமங்களை நாங்கள் சொல்லிவிட்டோம் (அப்படியும் உன்மகள் எழுந்திருக்கவில்லையே!)

முவாயிரப்படி — ஒன்பதாம் பாட்டு

அவ :— ஒன்பதாம்பாட்டு. a “க்ருஷ்ணன் வந்தபோது வருகிறுன்” என்று b தான் போகையை அநாத்ரித்துக் கிடக்கிறுளொருத்தியை எழுப்புகிறார்கள். c அதாவது — ஸ்வருபத்தை உணர்ந்து வந்து அநுபூவிக்கையும் அவன் கார்யமிதே. 1. “தத் தஸ்ய ஸத்ருஸம் புவேத்” என்று இருப்பாளொருத்தி என்கை.

வ்யா :— (தாமணிமாடத்து) A “துவளில் மாமணிமாடம்” என்று—குற்றம் எடுத்துக்கழிக்கவேண்டாத நன்மையையுடைய மணியாலே செய்த மாடம். ஸம்ஸார க்ருஷ்ணன்மூண்டாய்க் கழிந்த முக்தர்க்கும், அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரக்ருஷ்ணன் நித்யர்க்கும் உண்டான வாசி போந்திருக்கை. (சுற்றும் விளக்கு எரிய) மாணிக்க கத்தினொளியாலே பகல்விளக்குப்பட்டிருக்கச்செய்தே மங்குளார்த்துமாக விளக்கு எரிகிறது. d (சுற்றும் விளக்கு எரிய) e க்ருஷ்ணன் வந்தால் தன் கையைப் பிடித்து உலாவுமிடமடையப் படுக்கையும் விளக்குமாக்கி வைத்தபடி. புறம்பு நிற்கிறவர்களுக்கு உள்ளே விளக்கெரிந்தது தெரிகிறபடி எங்ஙனே? என்னில், மாணிக்கக்குப்பிபோலே, புறம்பே நிற்க உள்ளுள்ளதெல்லாம் தோற்றுகிறதும்.

பெ. அ. ஒன்பதாம் பாட்டு. (தாமணி இத்யாதி) a “தாமணிமாடம்” என்று தொடங்கி “துயிலனை மேல் கண் வளரும்” என்னுமளவும் கடாஷித்து (க்ருஷ்ணன் வந்த போது வருகிறுன்) என்றது, b “மாமீர்” இத்யாதியைக் கடாஷித்து, க்ருஷ்ண ஸம்ஸுலேஷத்துக்கு உபயுக்தமாக, (தான் போகையை அநாத்ரித்துக் கிடக்கிறுன்) என்றது. c மடலெடுத்தாகிலும் பெற வேண்டும் க்ருஷ்ண ஸம்ஸுலேஷத்துக்காகப் போகையை அநாத்ரிக்கக்கூடுமோ? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (அதாவது இத்யாதி)

d, e “சுற்றும் ஏற்றின விளக்குகளெரிய” என்று அர்த்தம் விவாசித்து “சுற்றும்” என்றதற்கு ப்ரயோஜனம் அருளிச்செய்கிறார் (க்ருஷ்ணன் வந்தால் இத்யாதி) e₂ (படுக்கையும்) என்றது— அர்த்துரீக்தம். அதாவது— தாமணி மாடமாகையாலே சுற்றும் விளக்கு வேண்டாமையாலும், மங்குளார்த்துமாகில் ஒன்றே அமைந்திருக்கையாலும், “சுற்றும்” என்றது வ்யர்த்தமாகாமெக்காக ப்ரதிபர்யங்கம் மங்குளதீபம் வேணுமென்கை.

ஈ (தூபம் f_2 கமழ) g புகைகாணவொண்ணாதே பரிமளம் வெள்ளமிட. hA “சீருற்ற வகிற்புகை” இத்யாதி₃யிற் சொல்லுகிறபடியே எங்களுக்கு அஸஹ்யமான பரிமளம் உனக்கு ஸஹ்யமானபடி எங்ஙனே? என்கை. i (துயிலணைமேல் கண்வளரும்) j க்ருஷ்ண விரஹத்தையும் ஆற்றவற்றான படுக்கையிலே உறங்குகிற. k எங்களுக்கு B மென்மலர்ப்பள்ளி வெம்பள்ளியாயிருக்க, உனக்குப் படுக்கை பொருந்திக் கண்ணுறங்குவதே!

l (மாமான்மகளே) m ஸ்வாமிதியாயும் n_2 தோழியாயும் அநுபுவித்ததொழிய ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தாலும் ஆண்டாள் அநுபுவிக்கிறாள்; n “மாமான்மகளே” என்று n_2 இட்டெடுகொள்ளுகைக்கு விடவொண்ணாத உறவு சொல்லுகிறாள்; o திருவாய்ப்பாடியிலே ஒரு ப்ரக்ருத ஸம்பந்தம் தனக்கு உஜ்ஜீவநமென்றிருக்கிறாள். p புகுவதஸம்பந்தத்தினைக்கு எல்லாம் p_2 அடிக்கழஞ்சு பெற்றிருக்கிறபடி. q (மணிக்கதவம் தாள்திறவாய்) r நீங்களே திறந்துகொண்டு r_2 புருருங்கோள்

பெ. அ. f, g “தூபம்” என்றபோதே பரிமளிக்கை அத்தந்தித்தமாயிருக்கவும் “கமழ” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (புகை இத்யாதி₃) h இப்பரிமள ப்ராசுர்யத்தை இவர்கள் சொல்லுகைக்கு உட்கருத்தை அருளிச்செய்கிறார் (சீருற்ற இத்யாதி₃) i, j துயிலைத் தாராநிற்கும் அணையென்று ஸப்ததார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி, இப்படி விஸேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (க்ருஷ்ண விரஹத்தையும் இத்யாதி₃) k இப்படி சொன்னதுக்கு ப்ரயோஜனம் அருளிச்செய்கிறார் (எங்களுக்கு இத்யாதி₃)

l, m “பாவாய்” என்குதே, இப்படி ஸம்போதித்ததுக்கு அத்தந்தம் அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வாமிதி இத்யாதி₃) n “நாயகப் பெண்பிள்ளாய்” இத்யாதியைக் கடைசித்து (ஸ்வாமிதியாயும் என்றது) n_2 “சுற்றத்துத்தோழிமார்” என்றதைப்பற்ற (தோழியாயும் என்றது) n ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தைச் சொல்லவேண்டினால் மற்றும் முறைகளுண்டாயிருக்க, இப்படி ஸம்பந்தத்தைச் சொன்னதுக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (மாமான் இத்யாதி₃) n_2 இட்டெடு கொள்ளுகை—வார்த்தையிட்டு வார்த்தை கொள்ளுகை. o, p ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் த்யாஜ்யமன்றோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (திருவாய்ப்பாடியிலே இத்யாதி₃ வாக்யத்துவ யத்தாலே) p_2 அடிக்கழஞ்சு — ஸலாக்யம். q, r “மணி” என்று விஸேஷித்ததுக்கு உக்தி-ப்ரத்யுத்திமுக்கேந தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (நீங்களே இத்யாதி₃) r_2 “புருருங்கோ

சி, அ. ஒன்பதாம்பாட்டு. (தூமணி) i துயிலணை — நிதிரையை உண்டாக்குகிற அணை; d, f, i “சுற்றும்” என்றது—“விளக்கெரிய” “தூபம் கமழ” “துயிலணை” என்கிற பத த்ரயத்துக்கும் விஸேஷணம். f_2 கமழ—நாற. n ப்ரக்ருதிஸம்பந்தம் அபேஷிதமானாலும் வேறொரு ஸம்பந்தத்தையிட்டு அழையாதே “மாமான் மகள்” என்கிறது என்? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (மாமான் மகள் என்று இட்டெடுகொள்ளுகைக்கு இத்யாதி₃) n_2 “இட்டெடு” என்றது — “ஊமையோ அன்றிச் செவிடோ” என்றத்தை, o “ஆத்ம ஸம்பந்தமன்றோ உத் தோஸ்யம்; ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் கூடுமோ?” என்ன அருளிச்செய்கிறார் (திருவாய்ப்பாடியில் இத்யாதி₃) p அத்தை உபபாதிக்கிறார் (புகுவத் ஸம்பந்தத்த்யாதி₃) அதாவது—புகுவத்ஸம்பந்தமுடையவர்களுக்கு ஸம்பந்தங்களுள்ளாம் அதிர்ஸலாக்யமாயிருக்குமென்ற

கு.அ. ஒன்பதாம்பாட்டு. (தூமணி இத்யாதி₃) i (துயிலணை) துயிலப்பண்ணும் அணை 9.

A திருவாய் 9-9-7, B திருவாய் 9-9-4.

என்ன; மாணிக்கங்களின் ஒளியாலே தான் தெரிகிறதில்லை, நீமே திறவாயென்கிறார்கள்.

“அவர்கள் அழையாநிற்க, நீ பேசாதே கிடக்கிறது என்?” என்று தாயார் கேட்க, புறம்பு நின்றவர்கள் அதுகேட்டவாறே “மாமீர் அவளை எழுப்பீரோ” என்கிறார்கள். (மாமீர்) அவளுடைய திருத்தாயாரென்று அவளுறவாலே சொல்லுகிறார்கள். பின்னையும் உணரக் காணாமையாலே s சிவிட்கென்று “உன்மகள்தான் ஊமையோ” என்கிறார்கள்; t வ்யவஹார யோக்யையன்றோ? என்கிறார்கள். u (அன்றிச் செவிடோ) v ஊமைக்கும் கேட்டுவந்து திறக்கலாம்; அதுக்குமேலே, செவியில் துனையில்லையோ? w எங்கள்வார்த்தை கேளாதபடி w₂ அந்யபரையோ? x (அனந்தலோ) y நெடும்போது க்ருஷ்ணாபுவம் பண்ணி, படுக்கையிற் சாய்ந்தது இப்போதோ? z (ஏமப் பெருந்துயில் மந்திரப்பட்டாளோ) a “ஏமம்” என்பது — காவல், b எழுந்திராமைக்குக் காவலிட்டாருண்டோ? c நெடும்போது உறங்கும்படி மந்த்ரவாதும் பண்ணினாருண்டோ? A “மைய லேற்றி மயக்க உன் முகம் மாயமந்திரந்தான் கொலோ” என்று d அம்மான் பொடி தூவினாருண்டோ? என்கை.

“அவளுணரும்படி திருநாமங்களைச் சொல்லுங்கோள்” என்று திருத்தாயார் சொல்ல, “நாங்கள் சொன்ன திருநாமங்கள் அநேகமன்றோ?” என்கிறார்கள்; அவைதான் எவையென்னச் சொல்லுகிறார்கள்:— e (மாமாயன்) ஆம்சர்ய குணசேஷ்டிதங்களாலே அபு லை க ளா ன பெண்களை எழுதிக்கொண்டவன்.

பெ.அ. என்ன” என்றதுக்கு — புகருங்கோளென்று அபிபிராயமாக என்றபடி; இங்ஙனன்றாகில் மேல் “ஊமையோ” என்னக்கூடாதிதே.

s சிவிட்கென்று — ஸ்க்ரமகச் சீற்றமுண்டாய். t வ்யவஹாரம் — வார்த்தை சொல்லுகை. u, v, w “அன்றிச் செவிடோ” என்றதுக்கு இரண்டு அர்த்தம் — “ஊமையான வளவன்றிக்கே செவிடாயிருக்கிறோ” என்றும், அங்ஙனன்றிக்கே, “செவிடுபோலே யிருக்கிறோ” என்றும். v அதில் முந்தினது (ஊமைக்கும் இத்யாதி) w இரண்டாவது (எங்கள் இத்யாதி) w₂ ‘அந்யபரையோ’ என்றது — ‘செவியுண்டாயிருக்க க்ருஷ்ணாபுவம் நடக்கிறதோ’ என்றபடி. x, y அனந்தல்—ஸ்ரந்தியோடே கூடின உறக்கமென்று ஸப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி ப்ரஸத்திபூர்வகம் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (நெடும்போது இத்யாதி) z, a, b, c “ஏமப்பட்டாளோ, பெருந்துயில் மந்திரப்பட்டாளோ” என்று விவக்ஷித்து ஸப்தார்த்தம் கதநபூர்வகம் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (ஏமம் இத்யாதி வாக்யத்யந்தாலே) d (அம்மான்பொடி) என்றது — ‘அம்மான், அம்மான்’ என்று கொண்டு பிந்தொடரும்படியான, சொக்குப்பொடி என்றபடி. g (ஸ்ரிய:பதி) என்றது — ஸ்ரிய:பதிதவமென்றபடி.

சி.அ. படி. t (வ்யவஹாரயோக்யையன்றோ) என்றது—வாக்யவ்யவஹாரயோக்யையன்றோ என்றபடி. w₂ (அந்யபரையோ)செவி உண்டாயிருக்க க்ருஷ்ணாபுவம் நடக்கிறதோ என்று தாத்பர்யார்த்தம். x “அனந்தல்” என்றது தெளிவுபாதியும் நித்யரபாதிபுமாயிருக்கிற அவஸ்தை. z, ஏமப்பட்டாளோ பெருந்துயிலுண்டாம்படி மந்திரப்பட்டாளோ’ என்று “ப்பட்டாளோ” என்றத்தை இரண்டிடத்திலும் கூட்டிக்கொள்வது. a ஏமம்—இரவும், காவலும், A நாச்—திரு 2-4.

i (மாதவன்) அதுக்கடியான g ஸ்ரிய:பதி; அந்த ஸௌலப்யத்துக்கு குரு குலவாஸம் பண்ணின இடம். h (வைகுந்தன்) i ஸ்ரிய:பதித்வத்தாலே வந்த மேன்மைக்குத் தகுதியான தேயுவிசேஷத்தை உடையவன், j அப்பெரிய மேன்மையுடைய ஸ்ரிய:பதியானவன்கிடர் பெண்களுக்கு எளியனானென்கை.

k மேன்மைக்கு அடியான திருநாமங்களும், நீர்மைக்கு அடியான திரு நாமங்களும், இரண்டுக்கும் நித்யநாமான ஸ்ரிய:பதித்வத்துக்கு வாசகமான திருநாமங்களுமாக ஒரு ஸ்ரீஸஹஸ்ர நாமத்துக்குப் போரும் திருநாமங்கள் சொல்லிற்றென்கிறார்கள்.

l “நாமம்பலவும் l₂ நவின்று — மாமீர் அ வ னை எழுப்பீரோ” என்று அந்வயமாகவுமாம். 9.

பெ.அ. k, l “என்றென்று நாமம் பலவும் நவின்றோம்” என்று க்ரியையாக்கி, அதுக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (மேன்மைக்கு இத்யாதி) 9.

சி.அ. f, h, i “வைகுந்தன்” என்றதுக்கு “மாதவன்” என்றத்தோடே சேர்த்துத் தாத்பர்யம் (ஸ்ரிய:பதித்வத்தாதித்யாதி) e, f, h, j அன்றிக்கே “வைகுந்தன் மாதவன் மாமாயன்” என்றுகூட்டித் தாத்பர்யந்தரம் (அப்பெரிய மேன்மையை இத்யாதி) e, f, h, k அன்றிக்கே “வைகுந்தன் மாமாயன் மாதவன்” என்று கூட்டித் தாத்பர்யந்தரம் (மேன்மைக்கடியான திருநாமங்களும்த்யாதி) l₂ “நவின்று” — சொல்லி. k, l₂ “தூமணிமாடத்துச் சுற்றும் விளக்கெரியத் தூபம்கமழத் துயிலணைமேல் கண்வளரும் மாமான் மகளே மணிக்கதவம் தாள் திறவாய் மாமீர்—உன் மகள்தான் ஊமையோ அன்றிச்செவிடோ அனந்தலோ ஏமப்பெருந்துயில் மந்திரப்பட்டாளோ மாமாயன் மாதவன் வைகுந்தன் என்றென்று நாமம் பலவும் நவின்றோம், சொன்னாலுமெழுந்திராள், அவளை எழுப்பீரோ” என்று அந்வயமாதல்; இந்த அந்வயத்துக்கு “நவின்று” என்றது நவின்றோம் என்றபடி. l இங்ஙனன்றிக்கே “நாமம் பலவும் நவின்று மாமீர் அவளை எழுப்பீரோ” என்று அந்வயம்.

இப்பாட்டுக்கு ஸ்வரபதேசம். 1. “தத் தஸ்ய ஸத்ருஸம் படிவேத்” என்று பூர்வார்த்தா நிஷ்டராயிருப்பாரை, படிவத் ப்ரேமாதியத்தாலே ததேகபேபாகராயிருக்குமவர்கள் பேபாகார்த்தமாக ப்ரேரிக்கை அவர்களுக்கு ஸ்வரூபம் என்கை. 9.

ஆறுயிரப்படி—ஒன்பதாம்பாட்டு

அவ:—ஒன்பதாம் பாட்டு. பஞ்சலக்ஷம் குடியில் பெண்களெல்லாரும் திரண்டு, “உன்னை யொழிந்தாரடங்கலும் இங்ஙனே வந்துகிடக்கக் கிடந்துறங்குவதே!” என்று பழியிட்டெழுப்புகிறார்கள். புறம்பு நிற்கிறவர்கள், இளையபெருமானாப்போலே யும், முழுக்ஷக்களைப்போலேயும், உள்ளுக்கிடக்கிறவள் நித்யஸித்த்யரைப்போலேயுமாய், மைத்துனமைமுறையையுடையாளொருத்தியை எழுப்புகிறார்கள்.

வ்யா:—(தூமணிமாடம்) நிர்ந்தேயாஷங்களான ரத்நங்களாலே செய்த மாடம். இவர்கள் விரஹதாபந்திர ஸுபாஸ்யமாக அநுஸந்திக்கிறார்கள். ஆழ்வான் “ஹிதாம்ஸத்துக்கு ஒரு வைஷ்ணவனுடைய க்ருஹயாத்ரையை அநுஸந்திக்க திருப்—24

அமையும்” என்றற்போலே, இவர்களும் இவர்களுடைய மாளிகையின் அழகை அனுபவிக்கிறார்கள். A “துவளில் மாமணிமாடம்” என்று—எடுத்துக் கழிக்க வேண்டா. அது, ஜீவாத்மாவினுடைய அபஹதபாப்மத்வாதிக்கைப்போலே; இது பரமாத்மாவினுடைய அபஹதபாப்மத்வாதிக்கைப்போலே; அங்கு—ப்ரத்வம்ஸா பூாவம்; இங்கு—ப்ராக்யூபூாவம். அபஹதபாப்மத்வாதிக்கை ஜீவாத்மாவுக்கும் பரமாத்மாவுக்கும் உண்டாயிருக்கச்செய்தே, ஹேயஸம்பந்தாரஹமாயிறே இவன்வடிவிருப்பது. ஹேயப்ரதிபுடமாகையாலே அநர்ஹமாயேயிருக்கும் அவன். இவ்வூரில் கழித்த ஈத்நங்கள்கொண்டுபோலேகாணும் திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்தில் மாளிகைகள் செய்தது. ராஜாக்கள், அந்த:புரத்தில் கழித்தவை கொண்டிறே தங்களுக்கு மாளிகைகள் செய்வது. 1. “ஸ ததந்த:புரத்வாரம்” B “மாடமாளிகைகூழ் மதுரைப் பதி நாடி”. —உகந்தருளின நிலமெல்லாம் ஒருகுடியிருப்புண்டு இவளுக்கு. மாலாகார ஏகம் தன்னதிறே. 2. “ப்ரஸாத:பரமௌ நாத்தௌ” — உபயவிபூதியுத்தனாகையாலே ஐஸ்வர்யம் விஞ்சியிருக்கும்; அத்தையும் மேலிடும்படியாயிருக்கும் தண்ணளி. ஆஸ்வர்யம் அதுவாகையாலே கழிக்கவொண்ணாமல் கிடக்கிறது நாதத்வம். (சுற்றும் விளக்கெரிய) இதொரு ஸம்பத்தே! ஒருகோடி விளக்கிறே புறம்பேநின்று புகைகிறது. புறம்பு நிற்கிற நம்முடைய ஹ்ருத்யங்கள் இருண்டு கிடக்க, உள்ளு விளக்கெறிகிறது வெறுமனன்றிறே; க்ருஷ்ணன் ஸந்நிஹிதகவேனுமிறே. திருச்சித்ர கூட பரிஸரத்திலே, பிராட்டியைக் கையைப்பிடித்துக்கொண்டு பெருமாள் உலாவினாற்போலே, இவள் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு க்ருஷ்ணன் உலாவுமிடமிறே, அவ்வோபாதி, இடமெங்கும் படுக்கைகளும் விளக்குமாய்க்கிடக்கிறபடி. (எரிய) ப்ரகாஸாவஹமன்று, மங்குளாவஹம். ‘இவர்கள் புறம்பேநின்று, “மணிக்கதவந் தாள் திறவாம்” என்கிறவர்கள், உள்ளொளிகிற விளக்கறிந்தபடியென்?’ என்னில்; மானிக்கக்குப்பியிலே அகவாயிலுள்ளது நிழலிட்டுத் தோற்றுமாபோலே, தூமணி மாடமாகையாலே உள்ளொளிகிற விளக்குத் தோற்றுகிறது. (தூபம் கமழ) பரிமளம் ஸஹித்திருந்தது வெறுமனன்றிறே. விரஹதாபமில்லாதார்க்குப் பரிமளம் பொறுக்குமாகாதே! C “சுருற்றவகிற்புகை” என்னும்படியிறே இவர்கள்தூஸை. (கமழ) கண்ணுக்குப் புகையின்றிக்கே பரிமளமேயாயிருக்கிறபடி. (கமழ-கண்வளரும்) பரிமளஞ்சிறிது குறையில் கண்ணுறங்காதாகாதே! (துயிலணைமேல் கண்வளரும்) நம்முடைய நெருப்புச் சிலர்க்குப் படுக்கையாவதே! D “மென்மலர்ப்பள்ளி வெம்பள்ளி”. இருவர்க்குப் படுத்த படுக்கையிலே ஒருத்திக்குப் பொருந்தும்போது அவனுமங்கேயுள்ளபாகவேனுமிறே. (துயிலணை) படுக்கைதான் விரஹார்த்தரையும் உறக்கவற்றையிருக்கை. E “நஞ்சரவிறுயிலமர்ந்த” என்னுமாபோலே. (கண்வளரும்) இளைய பெருமான்போலே உறங்காமைக்கு நாங்களும், உறங்குகைக்கு நீயுமாய் விட்டதிறே. ‘அபிமதலாபும் அவனாச் செய்யலாகில் இவர்கள் பதறுகிறதென்?’ என்றிருந்ததாள் அவள்; ‘உபேயம் அவனேயாகில் இவள் கிடந்துறங்குகிறதென்?’ என்றிருந்த

A திருவாய் 6-5-1. B நாச்-திரு 4-5. C திருவாய் 9-9-7. D திருவாய் 9-9-4. E திருநெடு 12.

தார்கள் இவர்கள். (கண்வளரும்) உறங்குவார்க்குப் பாத்ஸம்வாஹிநிகள் வேண்டாவோ? உள்ளுப்புக்காலும் இதாகாதேசெய்யப்பார்க்கிறது. ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞாநா நந்தங்களைன்று நிருபகம், ஸேஷத்வம். (கண்வளரும்) பக்ஷவத்ஸிஷ்யத்திஸ் அவக்ஷாஹித்தால் கௌரவ்யதை தோற்றச் சொல்லவேணுமிறே. பட்டர்க்குச்சிலர், “தொண்டலார் நம்பி திருவடிச்சார்ந்தார்” என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய; “அவர் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு அடிமைசெய்து போந்தபடிக்கு ‘திருநாட்டுக்கு நடந்தார்’ என்று சொல்லவேண்டாவோ?” என்றருளிச்செய்தார். நம்பியேறுதிருவுடையார் தூஸரிடையாட்டமாகவும் நஞ்ஜீயர் இப்படி அருளிச்செய்தார். (மாமான்மகளே) ஸ்வாமிநியாயும் தோழியாயும் அநுபூவித்ததொழிய ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தாலும் அநுபூவிக்கிறார்கள். “மாமான் மகளே” என்று—இட்டெடுகொள்கைக்கு விடவொண்ணாத முறைகட்டி (தேடி)க்கொண்டு சொல்லுகிறார்கள். திருவாய்ப்பாடியிலே ஒரு ப்ரக்ருதிஸம் பந்தம் தனக்கு உஜ்ஜீவநஹேதுவாக ஆண்டாள் ஆசைப்பட்டபடி. பக்ஷவத்ஸம் பந்திகளுக்கு எல்லாம் அடிக்கமுஞ்சு பெற்றிருக்கிறபடி. அதுதானும், 1. “ஹே க்ருஷ்ண ஹே யாத்ஸவ ஹே ஸகேதி” என்று பொறுப்பித்துக் கொள்வதொரு ஸம்பந்தமாகவேணும். ‘நீங்கள் ஆர்த்தைகளாய்ப் பதறிவருவதினாலென்னும் மிடமறிந்து யந்தரத்தாலே திறக்கலாம்படிபண்ணிக்கொண்டு கிடந்தேன், திறந்து கொண்டு புகுருங்கோள்’ என்ன,—(மணிக்கதவம் தாள்திறவாய்) ‘மணிமாடமானிகை யாகையாலும், மணிக்கதவாகையாலும் சுவருக்கும் கதவுக்கும் வாசிதெரிகிறதில்லை, தேஸிகரே திறக்கவேணும், நீயே திறவாய்’ என்கிறார்கள். இவர்கள்தான், திறந்து நின்றாலும் சிலர் புகுரவிடவல்லது புகுரார்கள் கானும். (மணிக்கதவம் தாள்திற வாய்) துர்யோதநன் நீருக்கும் ஸ்பூடிகமண்டபத்துக்கும் வாசியறியாதே தடுமாற, த்ரௌபதி சிரித்தாற்போலே மைத்துனமை கொண்டாடிச் சிரிக்கவொண்ணாது; புறம்புள்ளார்க்கு உள்ளுள்ளவை ப்ரகாஸிக்கிறப்போலே உள்ளுள்ளார்க்குப் புறம் புள்ளாரர்த்தி தெரியாமையிலையிறே.

‘இவர்கள் ஆர்த்தைகளாய் வாசலிலே நின்று துவள, இவள் வாய் பேசாதே கிடந்துறங்குவதே!’ என்று ஹ்ருத்யத்திலிரக்கம் முகத்திலே தோற்றும்படியாய் ‘நீ ஸ்வப்ரயோஜநபரையாய்க் கிடப்பதே!’ என்று மகளைச்சொல்ல உபக்ரமித்தமை தோற்றவிருந்தாள் தாயார்; — (மாமீர்) என்கிறார்கள். அவள் திருத்தாயை ரென்று ஸம்பந்திஸம்பந்திகளும் இவர்களுக்கு உத்தேஸ்யராயிருக்கிறபடி. உள்ளுக்கிடக்கிறவளுக்பு தாயாரளவுஞ் சென்றபடி. A “அடிகளடியே நினைபுமடியவர்கள் தம்மடியான்” என்றும் B “தொண்டர்தொண்டர் தொண்டர்தொண்டன்” என்றும் சொன்னபடியே; C “அன்னையுமத்தனும்” என்றிறே இவளிருப்பது. (அவளை யெழுப்பீரே) எங்களார்த்திக்கு உணராதவள் உம்முடைய இரப்புக்கோ உணரம்புகுகிறது? இவ்வளவிலும் உணரக்காணாமையாலே, சிவிட்கிட்டு (உன்மகள்) என்கி

றுர்கள். பிராட்டி ப்ரணயகோபம் சக்ரவர்த்தியளவும் மேலிட்டு 1. “பிது:” என்றற் போலே, அவள்பக்கல் சீற்றம்இவ்வளவும்வர, அசலிட்டு “உன்மகள்” என்கிறார்கள். (ஊமையோ) வாக்யவ்யவஹார யோக்யதையில்லையோ? ஆர்த்தரை, ஐயோ! என்ன வொண்ணாதபடியோ செல்லுகிறது? (அன்றிச்செவிடோ) ஊமைக்கும் கேட்டுவந்து திறக்கலாம். அதுக்குமேலே செவியில் துளியில்லையோ? ஆர்த்தைகளான எங்களுடைய சொல் கௌதபடி அந்யபரையோ? அதுக்கும் அங்கேயோ விஷயம்? (அனந்தலோ) க்ருஷ்ணனுக்கு நெடும்போது ஆடல்கொடுத்துப் படுக்கையில் சாய்ந்தது இப்போதோ? நெஞ்சுக்கும் விஷயம்அங்கேயோ? (ஏம்பெருந்துயில்) எங்களை உறங்காதபடி பண்ணினாற்போலே, இவளையும் உணராதபடி காவலிட்டாருண்டோ? நாங்களபுக்கு உணர்த்தவொட்டாத வேளையிலே நெடும்போது உறங்கும்படி மந்தரபூத்யானானோ? A ‘உன்முகம் மாயமந்திரந்தான் கொலோ’ என்று—அவனுடைய அம்மான்பொடி ப்ரஸித்தமிறே.

“நீங்கள் இவள் ப்ரக்ருதியறிந்தால் இங்ஙனல்லகானுங்கோள் உணர்த்துவது, தென்றலும், சிறுதுளியும்போலே இவளுக்குத் திருநாமங்கள் சொல்லிகோள்” என்று திருத்தாயார் சொல்ல, “பல் பன்னிரண்டும் காட்டினோங்காண்” என்கிறார்கள்; நீங்கள் சொன்ன திருநாமங்கள் எவையென்ன — (மாமாயன்) ஆஸ்சர்ய குண சேஷ்டிதங்களாலே அபுலகளான பெண்களை எழுதிக்கொண்டு, அவர்களுக்கு இஷ்ட விநியோகாரஹமாம்படி புவ்யனாயிருக்குமவன். (மாதவன்) அந்த ஸௌல்பயத்துக்கு குருகுலவாலம் பண்ணினவிடம். (வைகுந்தன்) பெண்களையேயன்றிக்கே ஆண்களையும் அடிமைகொண்டு ஒருநாட்டுக்காகக் கையாளாயிருக்குமவன். ஸ்ரிய:பதித்வத்தால் வந்த மேன்மைக்குத் தகுதியான தேஸுவிஸேஷத்தை உடையவன். ஸ்ரீவைகுண்டத்தைக் கலவிருக்கையாகவுடையனும், பெரியபிராட்டியார்க்கு வல்லபனாயிருந்துவைத்து, நமக்குக்கையாளான ஆஸ்சர்யதமனென்னவுமாம். (என்றென்று) மேன்மைக்கும், நீர்மைக்கும், இரண்டுக்கும் நிதானமான ஸ்ரிய:பதித்வத்துக்கும் வாசகங்களான திருநாமங்களை ஒருகாலிருகாலோ சொல்லிற்று? (நாமம்பலவும் நவின்னு) ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாமமுட்படச் சொன்னோம். (நாமம் பலவும் நவின்னு—மாமீரவளை யெழுப்பீரோ) என்றாமாம்.

9.

ஈராயிரப்படி.—ஒன்பதாம் பாட்டு

அவ:— ஒன்பதாம் பாட்டு. கீழிற்பாட்டில் முக்தர் படி போலே இருப்பாளொருத்தியை எழுப்பிற்று; இப்பாட்டில் நித்யமுக்தர்படியேயிருப்பான் ஒருத்தியை எழுப்புகிறது. தொடர்ந்தடிமை செய்யும் இளையபெருமானையும், இட்டவிடத்தேயிருக்கும் ஸ்ரீ பரதாழ்வானையும் போலே.

வ்யா— (தாமணிமாடம்) B “துவளில் மாமணிமாடம்” என்று குற்றமூண்டாய் எடுத்துக் கழிக்கவேண்டாதே எல்லா நன்மையையுமுடைய மணியாலே செய்த மாடம்; அது முக்தனுடைய அபஹதபாப்பம்வாதிசுக்ள் போலே; A நாச்-திரு 2-4, B திருவாய் 6-5-1.

இது அவனுடைய அபஹதபாப்மத்வாதிசுக் போலே. திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்துக்கு, கழித்தவை கொண்டு செய்தது. அந்த: புரத்துக்கு நல்லதிட்டுச் செய்து, அங்கு கழித்ததினே தந்தாமுக்கு மாளிகை செய்வது. (சுற்றும் விளக்கெரிய) “தானுறுமாகில் நோற்று வருகிறான்” என்று இருக்கிறானவன். மாணிக்கக் குப்பி போலே, புறம்பே நிற்க உள்ளுள்ளதெல்லாம் தோற்றநின்றதென்கை. ப்ரகாஸத்துக்கு ப்ரகாஸம் வேண்டாமையாலே விளக்கு மங்குளார்த்தம். புறம்புள்ள விளக்குகள் புகையாநிற்க என்னுமாம்.

(தூபங்கமழ) பரிமளம் ஸஹ்யமானபடி எங்ஙனேதானிவருக்கு? A “சீருற்ற வகிற்புகை” இத்யாதிப்படியேயிறே அவர்களுக்குச் செல்லுகிறது. புகை யுள்ளிட்டனவன்றிக்கே சுந்தமே கமழ. (துயிலணைமேல்) B “மென்மலர்ப்பள்ளி வெம்பள்ளி”யாயிறே இவர்களுக்கிருக்கிறது. இருவர்க்குப் படுத்த படுக்கையிலே ஒருவர்க்குப் படுக்க(உறங்கப்) போமோ? (கண்வளரும்) இனையபெருமானைப் போலே உறங்காமைக்கு நாங்கனும், உறங்குகைக்கு நீயுமாயிறே! என்கிறார்கள். (கண்வளரும்) இங்ஙனையாகாதே ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் சொல்லுவது. C “படுத்த பைந்நாகணை” இத்யாதிப்படியே தம்பபனா புகுவத்சுவிஷயத்திலே சொல்லுவ தெல்லாம் இவனும் ததீய விஷயத்திலே சொல்லுகிறான். (மாமான்மகனே) இட்டிடு கொள்ளுகைக்கு விடவொண்ணாத உறவை ஸம்பாதிக்கிறார்கள். (மணிக்கதவம்) ‘எங்களுக்குக் கதவும் சுவரும் தெரிகிறதில்லை, நீயே திற’ என்கிறார்கள். தேஸிகர்க்கல்லது தான் திறக்கத் தெரியாதென்கை. (மாமீர்) D “அடியாரடியார்தம்” E “தொண்டர்தொண்டர்” என்று ஆழ்வாருடைய புகுவதேஷத்தவத்தில் எல்லேபோலே. இவர்களும் இவருடைய திருத்தாயா ரான இவனை உறவாகச் சொல்லி துரிக்கிறார்கள். (அவனை எழுப்பீரோ) நீராகி லும்அவனையெழுப்பீரோ என்கிறார்கள். ‘அவனை இவர்களுக்குத் தோற்றுமோ?’ என்னில், மாளிகையில் தெளிவாலே தோற்றும், தாயார் புவாஜ்ஞையாகை யாலே எழுப்பார்; ஆகையாலே (உன் மகள் தான் ஊமையோ) என்கிறார்கள். அன்றிக்கே, (அன்றிச் செவிடோ) நாங்கள் சொன்ன வார்த்தை கேளாதபடி அந்யபரையானோ? (அநந்தலோ) இரவெல்லாம் க்ருஷ்ணனுக்கு ஆடல் கொடுத்து இப்போதோ உறங்குகிறது? (எம்பெருந்துயிலித்யாதி) ஆர்த்த நாதம் கேளாதபடி காவலிட்டுக் கொண்டு, உணராதபடி உறங்குகைக்கு ஆரேனும் மந்திரித்தாருளரோ? மந்த்ரம் இவனுக்கு ப்ரஸித்தமிதே. F “உன் முகம் மாயமந்திரந்தான் கொலோ” என்று மாயப்பொடி தூவினருண்டோ? என்கை. (மாமாயன்) [பெண்களுக்குக் காணாச்சிறையாய்க் கிடக்குமவன். (மாதவன்) அதுக்கு குருகுலவாஸம் பண்ணினவிடம். (வைகுந்தன்) பெண் களோடொக்க ஆண்களை அடிமை கொள்ளுமவன். அப்பெருமையையுடைய வனாய் ஸ்ரீய:பதியாயிருக்கிறவன்கிடர் பெண்களுக்கு எளியனாயிருக்கிறான். (என்றென்று நாமம் பலவும் நவின்று) மேன்மைக்கும் நீர்மைக்கும் ஏகாந்த மான திருநாமங்களை அனேகம் சொன்னோம் என்கிறார்கள். “நாமம் பலவும் நவின்று மாமீர் அவனை எழுப்பீரோ” என்று க்ரியையாகவுமாம். 9.

A திருவாய் 9-9-7, B திருவாய் 9-9-4, C திருப்பல் 9, D திருவாய் 3-7-10, E திருவாய் 7-1-11, F நாச்-திரு 2-4.

நாலாயிரப்படி. — ஒன்பதாம் பாட்டு

அவ:— ஒன்பதாம்பாட்டு. கீழில் பாட்டில் முக்தர்போலேயிருப்பாளொருத்தியை எழுப்பிற்று. இப்பாட்டில் நித்யர்படியையும் மைத்துன முறைமையையும் உடையாளொருத்தியை எழுப்புகிறது. தொடர்ந்தடிமை செய்யும் இனைய பெருமானையும், இட்டிடத்தே கிடக்கும் மூர்புரதாழ்வானையும் போலே இருவரும்.

வ்யா:— (தூமணி மாடத்து) A “துவளில்மாமணிமாடம்” என்னுமாபோலே குற்றமுண்டாய் எடுத்துக் கழிக்க வேண்டாத நன்மையையுடைய மணியாலே செய்த மாடம். அது ஜீவாத்மாவினுடைய அபஹதபாபம்மத்வாதிசுள் போலே. இதுஅவனுடைய அபஹதபாபம்மத்வாதிசுள் போலே. திருத்துலைவில்லிமங்கலத்துக்கு, இங்கு கழித்தவற்றோடு செய்தது. ரஸிகராயிருப்பார் அந்த:புரத்துக்கு நல்லதிட்டுச்செய்து, அங்கு கழித்ததிட்டிறே தந்தாமுக்குச்செய்வது. நிர்ஜேஷாமாய் உள்ளுள்ளதெல்லாம் தெரியும் படியிருக்கிற ரத்நமயமான மாடத்திலே. (சுற்றும் விளக்கெரிய) மாணிக்கங்களினொளியாலே பகல் விளக்குப்பட்டிருக்கச் செய்தேயும், மங்குளார்த்துமாக விளக்கெகிறிது. ‘புறம்பே நிற்கிறவர்களுக்கு உள்ளுள்ளதெல்லாம் தெரியும்படி எங்ஙனே?’ என்ன; மாணிக்கக்குப்பி போலே புறம்பே நிற்க உள்ளுள்ளதெல்லாம் தோற்றுகின்றது என்கை. (சுற்றும்) என்கிறது இதஸ்தத: க்ருஷ்ணன் இவனைக் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு உலாவுமிடமெல்லாமெனிகை. (எரிய) என்கிறது ‘எங்கனகங்கள் இருட்டிக் கிடக்க, இங்கு விளக்கெகிறிது வெறுமனன்று’ என்கை. புறம்புள்ள விளக்குகள் புகையாநிறக, உள்ளுள்ள விளக்கு எரியாநின்றது என்கை.

(தூபங்கமழ) உணர்ந்தபோதைக்குக் கண்ணுக்கிலக்கன்றியே, க்ரானேந்த்: ரியத்தாலே அநுபூவிக்கும்படியிருக்கிற புகை. (கமழ) பரிமளம் ஸஹ்யமானபடி எங்ஙனே இவளுக்கு? B “சீருற்றவகிற புகை” இத்யாதியேயிறே அவர்களுக்குச் செல்லுகிறது. (கமழ) புகையுள்ளிட்டனவன்றிக்கே க்ருஷ்ண கமழ. (துயிலிணைமேல்) க்ருஷ்ண விரஹத்தையும் மாற்றவற்றான படுக்கையிலே. க்ருஷ்ணன்வரிலும் இடம் போரும்படியான படுக்கை. C “மென்மலர்ப் பள்ளிவெம் பள்ளி”யிறே இவர்களது. இருவர்க்குப் படுத்த படுக்கையிலே ஒருவர்க்குக் கண்ணுறங்குமோ? ப்ரஹ்மசாரி படுக்கையில் உறங்க மாட்டார்களே. (கண் வளரும்) “இனையபெருமானைப் போலே உறங்காமெக்கு நாங்களுண்டு. உறங்குகைக்கு நீயுமாயிற்று” என்கிறார்கள்; ஆர் தொடைகுத்த உறங்குகிறது? அங்குத்தைக்குத் தாங்கள் ஒலியல் கொண்டு பரிசர்யை பண்ண ஆசைப்படுகிறார்கள். (கண்வளரும்) இங்ஙனையாகாதே வைஷ்ணவர்கள் சொல்லுவது. D “படுத்தபைந் நாகனைப் பள்ளி கொண்டானுக்கு” என்று தம்பபுனர் அவ்விஷயத்தில் சொல்லுமதெல்லாம் இவளுக்குத் ததீயவிஷயத்திலேயிறே. ‘தொண்டனார் நம்பி திருவடிச்சார்ந்தார்’ என்று பட்டருக்கு விண்ணப்பம் செய்ய, “நீவைஷ்ணவர்களுக்கு அவர் அடிமை செய்து போந்தபடியாலே ‘திருநாட்டுக்கு நடந்தார்’ என்னுங்கோள்” என்றாப்போலே; நஞ்சியர், பிள்ளையேறுதிருவுடையார் தாலாரையும்அப்படியே அருளிச்செய்தருளினார்.

A திருவாய் 6-5-1. B திருவாய் 9-9-7. C திருவாய் 9-9-4. D திருப்பல் 9.

(மாமான் மகளே) ஸ்வாமினியாயும் தோழியாயும் அநுபூவித்ததொழிய இட்டிடு கொள்ளுகைக்கு விடவொண்ணாத உறவு ஸம்பாதிக்கிறார்கள். பெரியாழ்வார் பெண் பிள்ளை திருவாய்ப்பாடியில் தனக்கு உஜ்ஜீவநமாக ஒரு ப்ராக்ருத ஸம்பந்தமும் உண்டாக்கிக் கொள்ளுகிறான். (மாமான்) வைஷ்ணவர்களோடு எல்லாவுறவும் ஸ்லாக்யமாயிருக்கிறபடி. A “மாடமாளிகை சூழ்மதுரைப்பதி நாடி நம்தெருவின் நடுவே வந்திட்டு” என்று ஸ்ரீமதுரையிலேயும் ஒருறவும் ஒரு மாளிகையும் ஸம்பா தித்தாளிறே. அங்குத்தைக்கு உறவு ஸ்ரீமாலாகாரர். தானுமொரு மாலாகாரர் மகளிறே. 1. “க்ருஷ்ணராமென முதரா யுக்தென மாலாகாரக்ருஹம் கருதென”. (மாமான் மகளே) தங்கள் ஸம்பந்தம் சொல்லாதே தங்கள் ப்ராதாராயத்தைச் சொல்லி இவளை ஸேவிக்கிறார்கள்; 2. “ஹே க்ருஷ்ண ஹே யாதுவ ஹே ஸகேதி” என்னுமாபோலே. அர்ஜுனனுக்கு க்ருஷ்ணனோடே மைத்துனமைபோலே இவர்களுக்கு மைத்துனமையகப்படச் சொன்னவாறே உணர்ந்து, ‘நீங்களே திறந்து புகுருங்கோள்’ என்ன, ‘அது மாணிக்கக்கதவுகாண், அப்யாஸமில்லாதார்க்குத் தெரியாதுகாண்’ என்று இவர்கள் சொல்ல—(மணிக்கதவம் தாள் திறவாய்) ‘துர்யோ துனன் நீருக்கும் பளிங்குமண்டபத்துக்கும் வாசியறியாதே அகப்பட்டாற்போலே அகப்படவொண்ணாது; எங்களைச் சிரிக்கவோ பார்க்கிறது? எங்களுக்குக் கதவும் சுவரும் தெரிகிறதில்லை நீ திறவாய்’ என்கிறார்கள். தேயுறிகர்க்கல்லது தாள் திறக் கத் தெரியாதென்கை.

இப்படி சொல்லவும் இவள் பேசாதே கிடந்தவாறே, இவள் திருத்தாயார் ‘இக்காலத்திலே வந்த பெண்பிள்ளைகளுக்கு இவள் வாய்திறவாதே கிடப்பதே’ என்று நொந்தமை தோற்ற, அவளுணர்ந்தமையை அறிந்த பெண்பிள்ளைகள் (மாமீ ரவளை எழுப்பீரோ) என்கிறார்கள். B “அடியாரடியார்” என்றும், C “தொண்டர் தொண்டர்” என்றும் ஆழ்வாருடைய புகழுவத ஸேஷத்வம் போலே. “ஒரு மாத லனும் ஒரு மாமியாருமே” என்று இவள் ஸம்பந்த ஸம்பந்தம் சொல்லுகிறார்கள். அவள்தம் படி D “அன்னையும் அத்தனுமென்றடியோமுக்கிரங்கிறிறிலன்” என்று பொகட்டுப் போவள். “தாய் என்று பழியிட்டுப் போகவேணுமோ, அடியேனா யிருக்கிற என்னை?” என்னும் திருமங்கையாழ்வாரை ‘வெட்டிமையர்’ என்றும், எம்பெருமானாரை ‘கோயிலண்ணன்’ என்றும் ஆண்டாளருளிச்செய்யும். அத்தை எம்பெருமானார் கேட்டருளி, ‘நானடியேனல்லேனோ? என்னை இப்படி அருளிச் செய்வதே’ என்றற்போலே இத்திருவாய்ப்பாடியும்.

(அவளை எழுப்பீரோ) ‘இவர்கள் தன் வாசலிலே நின்று அழைத்து நோவுபட இவள் பேசாதே கிடப்பதே’ என்று இவள் நெஞ்சில் கீடக்கிறது முகத்திலே தோற்றினபடியைக் கண்டு, ‘நீராகிலும் அவளை எழுப்பீரோ’ என்கிறார்கள். ‘அவளை இவர்களுக்குத் தோற்றுமோ?’ என்னில், மாளிகையில் தெளிவாலே தோற்றும். “தாயார்தான் எழுப்பினாலோ?” என்னில், பூவஜ்ஞையாகையாலே எழுப்பான். ‘இவர்க ளாற்றமைக்கு உணராத இவள் இவளுடைய ஆந்ருஸம்ஸ்யத்துக்கு உணருமோ? ஆர்த்தத்வநி கேளாதவள் மத்யஸ்தர் வார்த்தையோ கேட்கப்புகுகிறாள்?’ என்னவுமாம்.

A நாச்-திரு 4-5. B திருவாய் 3-7-10 C திருவாய் 7-1-11. D பெரியதிரு .3-7-7

பின்னையும் உணரக்காணாமையாலே சிவிகென்று (உன்மகள் தானாமையோடு) என்கிறார்கள். வ்யவஹாரயோக்யையயன்றோ என்றபடி. (அன்றிச் செவிடோ) நாங்கள் சொன்ன வார்த்தை கேளாதபடி அந்யபரதையோ? என்கை. (அநந்தலோ) இராவெல்லாம் க்ருஷ்ணனுக்கு ஆடல்கொடுத்து இப்போதோ உறங்குவது? (ஏமப் பெருந்துயில் மந்திரப்பட்டாளோ) ஆர்த்தநாதும் கேளாதபடி காவலிட்டுக்கொண்டு உணராதே உறங்குகைக்கு ஆரேனும் சவித்தாருண்டோ? மந்திரம் இவளுக்குப் ப்ரஸித்தும். A “உன்முகம் மாயமந்திரந்தான்கொலோ” என்று அம்மான்பொடி தூவினருண்டோ? என்கை.

திருத்தாயார், ‘நீங்கள் இவளை எழுப்பும்படி அறிந்திலீகோள்; திருநாமத்தைச் சொல்லுங்கோள் உணரும்படி’ என்ன, ‘நாங்கள் : சொல்லாத ஸ்ரீஸ ஹஸ்ரநாம முண்டோ?’ என்கிறார்கள் — (மாமாயன்) பெண்களுக்குக் காணாச்சிறையாய்க் கிடக்குமவன். (மாதவன்) அதுக்கு குருகுலவாஸம் பண்ணினவிடம். 1. “லக்ஷ்மிபதி:”. (வைகுந்தன்) பெண்களோடொக்க ஆண்களை அடிமைகொள்ளுமவன். அப்பெரிய மேன்மையுடையவனாய், ஸ்ரிய:பதியாயிருக்குமவன்கிடர் பெண்களுக்கு எளியனாயிருக்கிறான்.

(என்றென்று நாமம் பலவும் நவின்று) “மேன்மைக்கு ஏகாந்தமான திருநாமங்களையும், நீர்மைக்கு ஏகாந்தமான திருநாமங்களையும், ஸ்ரிய:பதித்வத்துக்கு ஏகாந்தமான திருநாமங்களையும் சொன்னோம். எழுந்திராதாரை எங்களால் செய்ய லாவதுண்டோ?” என்கிறார்கள். ‘உணராதாரை நிரைச் சொரிந்து உணர்த்துங்கோள்’ என்னுமாபோலே. [நாமம் பலவும் நவின்று மாமீரவனை எழுப்பீரோ] என்று க்ரியையாகவுமாம்.

9.

ஸ்வபதேஸ்வ்யாக்யானம் — ஒன்பதாம் பாட்டு

அவ:—ஒன்பதாம்பாட்டு. (தூமணி இத்யாதி) உபாயாத்யவஸாய நிஷ்டரான அதிகாரியை எழுப்புகிறார்கள்.

வ்யா:—(தூமணிமாடத்து) அப்ராக்ருதமாய்ப் பஞ்சோபநிஷந்மயமான திவ்யமங்குள விக்ரஹத்திலே. (சுற்றும் விளக்கு எரிய) ஸர்வதோமுகமாசு ஜ்ஞாநதீபம் ப்ரகாஸிக்க. (தூபம்கமழ) ஜ்ஞாநம் பரிமளிக்க; ஜ்ஞாநம் பரிமளிக்கையாவது — அநுஷ்டாநஸேஷமாயிருக்கை. (துயிலணைமேல் கண்வளரும்) நித்ராப்ரதமான ஸயநத்திலே கண்வளருகிற, அதாவது—ஸ்வப்ரயத்நஸாமாந்ய நிவ்ருத்தியூர்வகமான புகுவதேகோபாயாத்யவஸாயத்திலே நிஷ்டனாயிருக்கை. (மாமான்மகனே) “மாமான்” என்றும், “அம்மான்” என்றும் இரண்டும் பர்யாயமாகையாலே, ஸ்வாமியான எம்பெருமானாலே புத்ரத்வேந அபிமதராய் அதந்யார்ஹரான புகுவதரே! (மணிக்கதவம் தாள்திறவாய்) மணிமாடத்தினுடைய மணிக்கதவையும் மணித்தாள்திறவாய். அதாவது—த்வதுபுவ விரோதியான தேஹாத்மாக்களிரண்டிலுமுண்டான மமகாரத்தைத் தவிர்ப்பியாயென்றபடி. அன்றிக்கே, த்வதுபுவவிரோதியான புகுவத்ஸௌந்

A நாச்-திரு 2-4,

தூர்யத்திலும் புகுவத்புகுத்தியிலும் மமகாரத்தைத் தவிர்ப்பியாய் என்கிறார்கள். இவர்கள் இப்படி சொன்னவிடத்திலும் இவ்விதிகாரி பேசாதே கிடக்கையாலே இவ்விதிகாரிக்கு ஐநகையாயிருக்கிற அநந்யோபாயத்வஸ்வரூபஜ்ஞாநமாகிற திருத்தாயார், 'அவர்கள் இப்படியழைக்க, நீ பேசாதே கிடப்பதே?' என்ன, (மாமீர் அவனை எழுப்பீரோ) என்கிறார்கள். அதாவது—ஸ்வாமிநியானவனே! உனக்கு ஸ்வம்மான அவனை எழுப்பீரோ! என்றபடி. தன்னிடத்தில் அநந்யோபாயத்வஜ்ஞாநம் பிறந்தபின்பிறே ததேகோபாயாத்யவஸாயம் ஜனிப்பது. இப்படி சொன்னவிடத்திலும் எழுந்திராத இன்னாப்பாலே “உனமகன்தான் ஊமையோ” என்கிறார்கள். அதாவது—மறுமாற்றஞ் சொல்லவல்லளல்லனோ? என்றபடி. இவனைப் பேசவொட்டாதே வாயை மூடினாருண்டோ? என்று பூவார்த்தம். (அன்றிச் செவிடோ) ஊமையான மாத்ரமன்றிக்கே, நம் வார்த்தை கேளாதபடி செவிடோ? நம் பேச்சுக் கேளாதபடி அங்கே ஆரவார முண்டோ? என்று பூவார்த்தம். (அனந்தலோ) சோம்பலோ? என்றபடி, நெடும் போது நாயகனோடு கூடியிருந்து படுக்கையிலே சாய்ந்தது இப்போதோ? என்று பூவார்த்தம். தனித்தனியே வாக்யாதி இந்த்ரியங்கள் புகுவத்புகுத்தியிலே ப்ரவணங்களாகையாலே ஒரு கார்யத்திலும் ஸக்தையல்லென்றுமாம். (ஏம்ப் பெருந்துயில் மந்திரப்பட்டாளோ) காவலிடப்பட்டாளோ? மஹாநித்ரை உண்டாம்படி மந்த்ரவாதம் பண்ணப்பட்டாளோ? ஸ்வப்ரவ்ருத்தி ஸாமாந்யமும் உபாயவிரோதியாகையாலே இதில் அந்வயியாதபடி தடுத்துவைத்தவர்களுண்டோ? அதாவது—நமஸ்ஸு தடுத்ததோ? என்றபடி. உபாயவைலக்ஷணம் ப்ரவ்ருத்த்யந்தரத்தில் அந்வயியாதபடி மோஹிப்பித்ததோ? என்றபடி.

இப்படி இவர்கள் இன்னதாக, திருத்தாயார், 'திருநாமத்தைச் சொல்லுங்கோள் இவ்ளெழுந்திருக்கைக்கு' என்ன, (மாமாயன் மாதவன் வைகுந்தனென்றென்று நாமம்பலவும் நவின்னு) (மாமாயன்) அத்யந்தம் ஸுலபன். (மாதவன்) இதுக்கு குருகுலவாஸம்பண்ணின இடம். (வைகுந்தன்) இந்த ஸௌஸ்ப்யம் குணமாகைக்கு ஈடான பரத்வமுடையவன். (என்றென்று நாமம்பலவும் நவின்னு, மாமீர் அவனை எழுப்பீரோ) “ஸ்வார்த்தப்ரவ்ருத்தி ஸாமாந்யமும் உபாயவிரோதி; பரார்த்தப்ரவ்ருத்தி ஸாமாந்யமும் உபாயபுலமாயும் உபாயாநுகூலமாயிருக்குமென்று அறிவித்து, அவனை—உபாயாத்யவஸாயநிஷ்டரை எழுப்பீரோ” என்று அந்வயம்.

பத்தாம் பாட்டு

நோற்றுச் சுவர்க்கம் புகுகின்ற அம்மனாய் !
மாற்றமும் தாராரோ வாசல் திறவாதார்
நேற்றத் துழாய்முடி நாரா யணன்நம்மால்
போற்றப் பறைதரும் புண்ணியனால் பண்டொருநாள்
கூற்றத்தின் வாய்விழ்ந்த கும்ப கரணனும்
தோற்றும் உனக்கே பெருந்துயில்தான் தந்தானே
ஆற்ற அனந்த லுடையாய்! அருங்கலமே
தேற்றமாய் வந்து திறவேலோ ரெம்பாவாய்.

பதவுரை:—நோற்று—நோன்பு நோற்று, சுவர்க்கம் புகுகின்ற—ஸுகூத்தை இடை விடாமல் அனுபவிக்கின்ற, அம்மனாய்—அம்மா!, வாசல் திறவாதார்—வாசற்கதவைத் திறக்கமாட்டாதவர்கள், மாற்றமும் தாராரோ—ஒரு பதில் வார்த்தையாவது பேசாரோ? நோற்றத் துழாய் முடி—வாசனை விசுகின்ற திருத்துழாய்மாலையை முடியிலே குடியுள்ளவனும், நாராயணன்—நாராயணன் என்னும் ஒப்பற்ற திருநாமத்தை உடையவனும். நம்மால் போற்ற பறைதரும்—நம்மால் பல்லாண்டு பாடப்பெற்று. நமக்கு ப்ரார்ப்யமான கைங் கர்யத்தைக்கொடுப்பவனும், புண்ணியனால்—தூர்மமே வடிவெடுத்தவனுமான எம்பெரு மானால், பண்டு ஒரு நாள்—முன்னொரு காலத்தில், கூற்றத்தின் வாய் விழ்ந்த—யமன் வாயில் விழுந்தொழிந்த, கும்பகரணனும்—கும்பகர்ணனும், உனக்கே தோற்று—உனக் குத் தோல்வியடைந்து, பெரும் துயில் தான்—(தன்) பெருந்தூக்கத்தை, தந்தானே— உனக்குக் கொடுத்துப் போயினனோ? ஆற்ற அனந்தல் உடையாய்—அழகிய உறக்கத்தை உடையவளே! அரும் கலமே—அடையவரிய ஆபுரணம் போன்றவளே! தேற்றமாய் வந்து திற—தெளிந்து வந்து (கதவைத்) திறப்பாயாக.

முவாயிரப்படி.—பத்தாம்பாட்டு

அவதாரிகை:— பத்தாம்பாட்டு. a பெண்களெல்லாரும், “க்ருஷ்ணன்” என்றால் படும்பாட்டை அவன்தான் பட்டு “தண்ணீர், தண்ணீர்” என்னும்படி a₂ வீறுடையாளொருத்தியை எழுப்புகிறார்கள். b 1. “ஆநந்தம் ப்ரஹ்மணே வித்வாந்” என்குதே, b₂ 2. “ஏஷ ஹ்யேவாநந்த்யாதி” என்றிருப்பாளொருத்தி என்று மாம். c க்ருஷ்ணன் அசல்திருமானிகையாய் நடுவிட்ட வாசலாகையாலே ஒரு போகியாக அனுபவிக்கிறு ளென்றுமாம்.

பெ. அ. பத்தாம்பாட்டு. (நோற்று இத்யாதி) a “அருங்கலமே” என்றதுக்கு— ஹாரத்துக்கு நாயகக்கல்போலேயிருக்குமவன் என்றதல், நல்ல பெண்ணென்றதல் வக்ஷ்யமானமான ஸப்தார்த்தத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி அவதாரிகையிடுகிறார் (பெண்கள் இத்யாதி) a₂ வீறு—அதிசயம். b “சுவர்க்கம்” என்றத்தைக் கடைக்கித்து அவதாரி காந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (ஆநந்தம் இத்யாதி) (1. “ஆநந்தம் ப்ரஹ்மணே வித்வாந்” என்குதே) என்றதுக்கு—வேதநம் ஸாதநமென்றிராதே என்று கருத்து. b₂ 2. “ஏஷ ஹ்யேவ” என்றதுக்கு இந்த ஈஸ்வரனே ஆநந்தஸாதநமென்று கருத்து. c “புகுகின்ற” என்ற வர்த்தமானார்த்தத்தைக் கடைக்கித்து, க்ருஷ்ணனுபயமாகிப் ப₂லம் கைபுகுந்தவளாக த்ருதீயாவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார் (க்ருஷ்ணன் அசல் இத்யாதி)

வ்யா;—d (நோற்றுச் d₃ சுவர்க்கம் புகுகின்ற அம்மனாய்) e வைகின்பின்பும் எழுந்திராமையாலே 'அம்மே! அழகிதாக நோற்று ஸுகும் பெறக் கோலினாய்' என்று e₂ ஸ்தோபிக்கிறார்களென்றுமாம், f நோற்க வேண்டாதபடி நோன்பின் பூலம் கைபுகுந்தவளிறே இவள் என்றுமாம். g (நோற்று) h ஸித்தாஸாதாநையாகையாலே உபாயாம்ஸத்தில் நிர்ப்புரையாயிருந்தாள். i அவனுடைய ரக்ஷைத் வத்தை உணர்ந்தால் தனக்கு யத்தம் பண்ணப் பராப்தியில்லை; j தன் சேஷத் வத்தையுணர்ந்தாலும் பராப்தியில்லையிறே. k 1. "விது: க்ருஷ்ணம் ப்ராஹ்மணஸ்

பெ. அ. a, d, e ப்ரதமாவதாரிகையைத் திருவுள்ளம்பற்றித் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (வைகினை இத்யாதி) e (வைகின்பின்பும்) என்றது—போதோடின பின்பும் என்றபடி. e₂ (ஸ்தோபிக்கிறார்கள்) என்றது—தங்களுடே நோற்கக்கடவோமென்று அவள் சொன்ன வார்த்தையை நிரந்தரமாகக்கூறுகிறார்கள் என்றபடி. c, d, f மூன்றும் அவதாரிகாநுஞ்ஞமமாகத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (நோற்க இத்யாதி) b, g, h த்விதீயாவதாரிகைக்குச் சேரப் ப்ரதீக்ஷணமூர்வகம் பூரவம் அருளிச் செய்கிறார் (ஸித்தாஸாதாநையாதி) a, d ப்ரதமாவதாரிகைக்குச் சேர்ந்திருந்தபோது, 'நோன்பு நோற்று அதுக்குப் பூலமான ஸ்வர்க்குஸ்ப்த்வாச்யமான க்ருஷ்ணபூவத்தைக் கைபுகுரப் பண்ணிக்கொண்டாய்' என்று ஸ்ப்த்வார்த்தமாய், 'இப்படியாகாதேபோய்' என்று விபரீதலக்ஷணயாக்கிக்கொள்வது. c, d த்ருதீயாவதாரிகைக்குச் சேர்ந்தபோது, நோற்றுப்பெறவேண்டும் பூலமான க்ருஷ்ணபூவத்தை நிரந்தரமாக அநுபூவிக்கிறயென்று ஸ்ப்த்வார்த்தம். b, d த்விதீயாவதாரிகைக்குச் சேர்ந்த பக்ஷத்தில், 'நோற்றவள் போலே க்ருதக்ருத்யையாய்ப் பூலம் கைபுகுந்ததென்றிருக்கிற அம்மனே' என்று ஸ்ப்த்வார்த்தம். அவதாரிகாஃரமேன பூரவம் அருளிச்செய்யாமல் த்விதீயாவதாரிகைக்கு அநுஞ்ஞமான அர்த்தத்தைக் கடைக்கோடியிலே அருளிச்செய்தது—இவ்வர்த்தத்திலே உபபாதிக்கவேண்டுமது உண்டாகையாலே என்று திருவுள்ளம். i, j, k நிர்ப்புரையாயிருக்கைக்கு உபபத்தியையும் ப்ரமாணத்தையும் காட்டுகிறார் (அவனுடைய இத்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே.) k₂ "தத்த்வத:—உபாயோபேய

சி. அ. பத்தாம்பாட்டு. (நோற்று) b₂ (ஆநந்த்யாதி என்றிருப்பாள்) என்றது தங்களை ஆனந்திப்பிக்குமவன் இவள் என்றிருப்பாள் என்றபடி. d "நோற்று... அம்மனாய்" என்றதுக்கு இரண்டு பொருள். அதாவது—f 'ஸித்தோபாயஸ்வீகாரம் பண்ணுகையாலே க்ருதக்ருத்யையாய்க் கொண்டு ஸுகத்தை அநுபூவிக்கிற அம்மே!' என்னுதல்; e அன்றிக்கே 'அழகிதாக நோற்று ஸ்வர்க்கத்தைப் பெறவிறுக்கிறாய்' என்று ஷேபத்திலேயாதல். d₂ சுவர்க்கம்—ஸ்வர்க்கும். c, f (க்ருஷ்ணன் அசல் திருமாளிகையாய்) என்று அருளிச் செய்த அர்த்தத்தை விவரிக்கிறார் (நோற்கவேண்டாதபடி இத்யாதி) g, h "நோற்று" என்கிற பூதார்த்தத்துக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (ஸித்தாஸாதாநையாகையாலே) என்று. i ஸித்தாஸாதாநையானால் க்ருத்யாம்ஸமில்லாமைக்கு ஹேது ஏது? என்ன அருளிச் செய்கிறார் (அவனுடைய இத்யாதி) k, ஸித்தோபாயஸ்வீகாரம் பண்ணினவனுக்கு க்ருத்யாம்ஸம் இல்லை என்கைக்கு ப்ரமாணம் அருளிச்செய்கிறார் (விது: க்ருஷ்ணமித்யாதி)

சு. அ. பத்தாம்பாட்டு. (நோற்றுச் சுவர்க்கம் இத்யாதி) d, e, f "நோற்றுச்சுவர்க்கம் புகுகின்ற" என்றதுக்கு இரண்டர்த்தம்—(வைகின்பின்பும் எழுந்திராமையாலே இத்யாதி). f, h முந்தின அர்த்தத்தை விவரிக்கிறார் (நோற்க வேண்டாதபடி நோன்பின்

க₂தத்தவதோ யே தேஷாம் ராஜந் ஸர்வ க₃ யஜ்ஞா: ஸமாப்தா;" என்றிறேயிருப்பது. எழுப்புகிறவர்களுக்கும் l இதுவன்றோ ஸ்வரூபமென்னில்; ஸித்₃தோபாய நிஷ்டுர்க்கு விளம்புஹேதுவில்லாமையாலே ப்ராப்யத்தில் த்வரையாலே m பதறுகிறார்கள். n ஸித்₃தோபாய நிஷ்டுர்க்கும் கர்ம ஜ்ஞாந ப₄க்திகளுண்டு; o இவர்களுடைய க்ரியாகலாபம் கைங்கர்யத்திலே அந்விதமாயிருக்கும். p ஜ்ஞான்ம் ஸ்வரூபத்திலே அந்விதம்; q ப₄க்தி ப்ராப்யருசியிலே அந்விதம். r (சுவர்க்கம் r₂ புகுகின்ற) s ஸுகுத்தை இடைவிடாதே அநுப₄விக்கிற. இவர்களுக்குக் குருஷ்ணபுவமிதே ஸுகும். t, 1. "யஸ் த்வயா ஹை ஸ ஸ்வர்க்கே₃ நிரயோ யஸ் த்வயா விநா" என்று, ஸ்வர்க்குஸப்₃தம் ஸுகுவாசி. u (அம்மனாய்) ரக்ஷகையானவளே! நீ ரக்ஷகையாக நாங்கள் உனக்குக் v குழைச்சரக்கான படி அழுகிதாயிருந்தது. w அவள் பேசாதே கிடப்பானென்னென்னில்: x திருவடி வரத்தில் பிராட்டி 2. "ப்ரஹர்ஷேனாவருத்தா ஸா வ்யாஜஹார ந கிஞ்சந" என்றிருந்தாற்போலே 3. "ஸம்ஸ்ரவே மதுரம் வாக்க்யம்" என்னும்படியே இவர்கள் பேச்சே அமையுமென்று கிடக்கிறாள்; y "தங்களடியேனாயிருக்கிற என்னை அம்மனாய் என்பதே!" என்று கிடக்கிறாளாகவுமாம்.

பெ.அ. ப₄வேந; k₃"யஜ்ஞா: ஸமாப்தா:" என்றது—ஸமாப்தா ஏவ என்றபடி; இத்தால் — கர்த்தவ்யம்ஸமில்லை என்றபடி. l 'இது' என்றது — யத்தம்பண்ண ப்ராப்தியில்லாமலிருக்கை என்றபடி. m (பதறுகிறார்கள்) என்றதுக்கு — உறங்குகிறவளுக்கு அப்யவஸாயம் தலையெடுத்து ப்ராப்யருசி தலைமடங்கிக் கிடக்கும்; அங்ஙனன்றியே, எழுப்புகிறவர்களுக்கு ப்ராப்யருசி தலையெடுத்து அப்யவஸாயம் மடங்கி த்வரைப்படுகிறார்களென்று கருத்து. n, o, p, q 'ஆனால், ஸித்₃தோபாயநிஷ்டுர்க்கு ஒன்றும் செய்யவேண்டாவோ?' என்னில், அருளிச்செய்கிறார் (ஸித்₃தோபாயேத்யாதி) r, s அவதாரிகாத்ரயத்துக்கும் சேர யதாஸ்ருதத்திலே ஸப்₃தார்த்தம் (ஸுகுத்தை இத்யாதி) c, r, s த்ருதீயாவதாரிகைக்குச் சேர அருளிச்செய்கிற ரென்னவுமாம். v குழைச்சரக்கு — ஸப்ரையான வஸ்து; அதாவது — ரக்ஷயமென்றபடி. w, x, y 'எழுப்புகிறவர்கள், "மாற்றமும் தாராரோ" என்று சொல்லும்படி இவள் பேசாதிருக்கைக்கு ஹேது என்?' என்னும் ஜிஜ்ஞாஸு ப்ரஸ்நத்தை அநுவதித்து, இரண்டுவிதமாக அருளிச்செய்கிறார் (அவன் இத்யாதி வாக்ய த்வயத்தாலே) இத்தால் — ப₄ாகுவத விஷயத்தில் அநாத்ரத்தால் இருந்தவனென்று, உறக்கமுண்டாயுமன்று என்றதாய்த்து.

சி.அ. n, o, p, q 'ஸித்₃தோபாயநிஷ்டுனுக்கு க்ருத்யம்ஸமில்லை என்கிறதென்? கர்மஜ்ஞா னுதி₃களுண்டே' என்ன உபாயத்தில் அந்வயியாது என்கிறார் (ஸித்₃தோபாயநிஷ்டுர்க்கும் இத்யாதி) r₂, s "புகுகின்ற" என்ற வர்த்தமானத்துக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (ஸுகுத்தை இடைவிடாதே இத்யாதி) t ஸ்வர்க்குஸப்₃தம் ஸுகுத்தைச் சொல்லுமோ? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (யஸ்த்வயா இத்யாதி) u "அம்மனாய்!"—ஸ்வாமிநீ! z "மாற்ற

கு.அ. ப₂லம் என்று தொடங்கி) z, a, b, c "மாற்றமும்" என்ற 'ச' ஸப்₃தத்துக்கு முன்று தாத்பர்யம். u, z, c "அம்மனாய் மாற்றமும் தாராரோ" என்று கூட்டி அருளிச்செய்கிறார் (ஐஸ்வர்யம் மிக்கால்

z (மாற்றமும் தாராரோ வாசல் திறவாதார்) a இவள் வாய்பேசாதே கிடக்கிற இது பொறுக்கமாட்டாமையாலே, “மாற்றமும் தாராரோ வாசல் திறவாதார்” என்கிறார்கள். b வாசல் b₂ செம்மினால் வாயும் செம்மவேணுமோ? c ஐஸ் வர்யம் மிக்கால் ப₃ந்துக்களை ஏன் என்னலாகாதோ? d 1. “போதாயந்த: பரஸ் பரம்” என்கிற ந்யாயமும் தவிர்ந்ததோ? e உடம்பை க்ருஷ்ணனுக்குக் கொடுத்தால், எங்களுக்குப் பேச்சாகிலும் தரலாகாதோ? f கண்ணும் செவியும் ஒக்கப் பட்டினிகொள்ள வேணுமோ? 2. “மதுரா மதுராலாபா” என்றிறே இவள் பேச்சு இருப்பது,

“நீங்கள் பழியிடுகிறதென்? அவன் இங்கு உண்டோ?” என்ன,—(நாற்றத்துழாய்முடி) கோயிற்சாந்தை உன்னால் ஒளிக்கப்போமோ? ‘இப்போது உண்டாகவேண்டா, அவன் ஒருகால் அணைத்துவிட்டால் அவை அஞ்சாறுகுளிக்குப் பரிமளம் நிற்குமே. கட்டுங் காவலுமாயிருக்கிற வாசலிலே புகுரப்போமோ அவனுக்கு?’ என்ன g (நாராயணன்) h அவனுக்கு எங்களைப்போலே கதவு திறக்கப் பார்த்திருக்கவேணுமோ? i வ்யாப்திக்கு ப்ரயோஜனம்—வேண்டினவிடத்தே ஸ்பூரிக்க வல்லனாகையன்றோ? j உகவாதாரையும் விடாதவன் உகந்த உன்னைவிடுமோ?

k (நம்மால் போற்றப் பறைதரும் புண்ணியன்) l வெறுமையே பச்சையாக இடைச்சிகளுக்கும் சென்று ஆஸ்ரயிக்கலாம்படியான l₂ துர்மிகன். m இவர்களுடைய ஆஸ்ரயணம் உபாயம் அன்று, n₂ ருசியாலே. n (புண்ணியன்)

பெ. அ. z, a “வாய்திறவாய்” என்னுதே, “மாற்றமும் தாராரோ” என்று — ஷேபம் தோற்றச் சொல்லக்கூடுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இவள் இத்யாதி) z, b “மாற்றமும்” என்ற சகாரத்துக்கு — வாசல் திறவாததோடு ஸமுச்சயமென்று திருவுள்ளம்பற்றி பூரவம் அருளிச்செய்கிறார் (வாசல் இத்யாதி) b₂ ‘செம்மினால்’ என்றது — ப₃ந்தித்தாலென்றபடி.

k, l நம்மால் போற்றப்படும்படி கைங்கர்யத்தைத் தரும் புண்ணியனென்று ஸப்₃தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி, தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (வெறுமையே இத்யாதி) l₂ (துர்மிகன்) 3. “துர்மம் சரதி” என்கிற ஸூத்ரத்தாலே — துர்மாசரணம் பண்ணுமவனென்றாய், பறைதருகையாகிற துர்மம்பண்ணுமவனென்கை. k, m “போற்றப்பறைதரும்” என்று — போற்றுதல் ஹேதுவாகத் தோன்றியிருக்க வெறுமையைச் சொல்லக்கூடுமோ? என்ன. அருளிச்செய்கிறார் (இவர்களுடைய இத்யாதி) n₂ (ருசியாலே) என்ற அநந்தரம்

சி.அ. மம்” — வார்த்தை; “மாற்றமும்” என்று வெறுத்துச் சொன்ன வார்த்தை. d ஸ்வாபதேஸம் (போதாயந்த இத்யாதி) z, b மாற்றமும் என்ற அபிஸப்₃தார்த்தம் (வாசலைச்செம்மினால் இத்யாதி) b₂ (செம்மினால்) மூடினால். u, z, c “அம்மனாய் மாற்றமும் தாராரோ” என்று கூட்டித் தாத்பர்யம் (ஐஸ்வர்யமித்யாதி) e அபிஸப்₃தத்துக்குத் தாத்பர்யாந்தரம் (உடம்பை க்ருஷ்ணனுக்கு இத்யாதி) f வாசல் திறவாமையாலும் வார்த்தை சொல்லாமையாலும் (எங்கள் கண்ணும் செவியும் ஒக்கப் பட்டினிவிடவேணுமோ) என்கிறார்கள். g, h, i “நாராயணன்” என்பதற்கு ஸர்வ்வ்யாபகத்வ வத்ஸலத்வங்களிரண்டையும் விவகித்து அருளிச்செய்கிறார் (அவனுக்கு எங்களைப்போலே இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே) k, l, m வெறுமையே பச்சையாக ஆஸ்ரயிக்கையாயிருந்தால் “போற்றப்பறைதரும்” என்கிறதென்? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (இவர்களுடைய ஆஸ்ரயணம் உபாயமன்று, ருசியாலே) என்று.

சு.அ. இத்யாதி) g, j “நாராயணன்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யாந்தரம் (உகவாதாரையும் விடாதவன்

o 1. “க்ருஷ்ணம் துர்மம் ஸநாதநம்” என்று இவர்களுக்கு உபாயம் அவன் தானிறே; ஸ்நேஹோக்தியாகவுமாம்.

இவனால் p (பண்டு ஒருநாள்) q முன்பு, உன்னைப்போலே உணராதே. படுத்தினாருண்டுகாண் என்கை. (பண்டு ஒருநாள் கூற்றத்தின் q_2 வாய்வீழ்ந்த) r தண்ணீர் குடிக்கக் கல்லின ஏரியிலே அ மி ழ் ந் து சாவாரைப்போலே, 2. ‘நியூணம் அபி வத்ஸல’ரான பெருமாள் பக்கலிலே தப்புச்செய்த. s (கும்பகரணனும் தோற்றும் உனக்கே பெருந்துயில்தான் தந்தானோ) t உறக்கத்தில் தலையானவனும் உனக்குத் தோற்றுத் t_2 தன் உறக்கத்தையும் தானே தந்து போனானோ? u அவனது—துயில்; உன்னது—பெருந்துயில்; v அவன், v_2 ஒருத்தியையிறே பிரித்தது; நீ ஊராகப்பிரித்து உறங்காநின்றாயே.

பெ.அ. “வந்ததித்தனை” என்று ஸேஷம். n, o ஆஸ்ரயணம் உபாயமாகாவிட்டால் உபாயம் ஏது? என்ன, அதுக்குப் பரிஹாரமாக, “புண்ணியன்” என்றார்களென்று விவக்ஷித்து. ப்ரதீக்ஷரஹணபூர்வகம் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (புண்ணியன் இத்யாதி₃)

p, q “கும்பகரணன்” என்றபோதே பூர்வகாலிகத்வம் தோற்றியிருக்க, “பண்டொருநாள்” என்றதுக்கு உபாலம்ப₄ம் தோற்ற ப₄வம் அருளிச்செய்கிறார் (முன்பு இத்யாதி₃) q_2 , r “வீழ்ந்த” என்றது — நவீக்கவென்றும், அதுதானும் தக்கருதமாய்த் தோன்றுகையாலே, “புண்ணியனால்” என்றது — கரணர்த்துமாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, த்ருஷ்டாந்தபூர்வகம் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (தண்ணீர் இத்யாதி₃) s, t, u, v “கும்பகரணனும்” என்ற சகாரம் ப்ராத்நாயத்திலையாக்கி, “உனக்கு” என்றதை “தோற்று” என்றதற்கு முந்துறக்கூட்டி, ஏகாரத்தை “தான்” என்ற பதத்தோடே சேர்த்து, “தோற்றும்” என்ற சகாரத்தை “துயில்” என்றதோடு அந்வயித்து, “பெரும்” என்றதை — பெரிதாம்படியென்றுக்கி, “கும்பகரணனும் — உனக்கு — தோற்று — பெரிதாம்படி — துயில் — உம் — தானே — தந்தானோ” என்று அந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றித் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (உறக்கத்தில் இத்யாதி₃ வாக்யத்ரயத்தாலே.) v “துயிலையும்” என்ற சகாரம் — அறுக்க ஸமுச்சயமாய்த் தன்னபராத்ருத்தையும் பெரிதாகத்தந்தானோ என்று விவக்ஷித்து, பெருமையை உபபாதிக்கிறார் (அவன் ஒருத்தியை இத்யாதி₃) இத்தால் “புண்ணியனால் — கூற்றத்தின் வாய்வீழ்ந்த” என்று — அபராத்ருத்தப்பண்ணி நவீத்தவனென்கையாலே இவ்வர்த்தம் லபித்ததென்று திருவுள்ளம். ராவணன் பிராட்டியைப் பிரித்தவனாயிருக்க, கும்பகர்ணன் பிரித்ததாகச் சொன்னது — அவன் ஸம்வதித்துப் பெருமானோடே எதிர்த்து யுத்தத்துக்கு வருகையாலே என்று கொள்வது. 3. “இதிராநீம் க₂வ்ஹம் நாஸ்மி யஸ்ய மே துக்ஷிணே ப₄ஜ: | பத்தோ யம் ஸமாலாதுய ந பி₃பேமி ஸுராஸுராத் ||” என்கிறபடியே — தானே அவனாகவும். தனக்கு அவன் வலக்கையாகவும் அவலம்புமாகவும் ராவணன் சொல்லுகையாலே, கும்பகரணனே பிரித்ததாகச் சொன்னதாகவுமாம்.

சி.அ. s, t “கும்பகரணனும்” என்கிற ஸப்தத்துக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (உறக்கத்தில் இத்யாதி₃). t_2 “தான் தந்தானோ” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (தன் உறக்கத்தையும் தானே தந்து போனானோ) என்று. அதாவது — வலியாலன்றிக்கே தோற்றுத்தந்தான் என்கை. u “தோற்று” என்கைக்கு நியாமகம் (அவனது துயில், உன்னது — பெருந்துயில்) என்று. v விரோதியை த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லுகிறதென்? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (அவன் ஒருத்தியை இத்யாதி₃) v_2 (ஒருத்தி) என்றது பிராட்டியை. கு.அ. இத்யாதி₃ s, t “கும்பகரணனும்” என்ற ப்ராத்நாயத்துக்குத் தாத்பர்யம் (உறக்கத்தில்

w (ஆற்ற அனந்தலுடையாய்) x இப்படி சொல்லக்கேட்டுப் பெரிய அனந்தலோடே “க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண” என்ன; எங்களுக்கு அங்கேபோய்த் துயி லெழும் பாடவேணுமோ? நீ உணரும்படி காண அமையாதோ? y (அருங்கலமே) x எங்களுக்கெல்லாம் ஸிரோபூஷணமல்லையோ? z₁ ஹாரத்தைப்பண்ணி அதுக்குக் கல்லமுத்தினாற்போலே, நீ புகுந்து இக்கோஷ்டியை ஸநாதமாக்காய் என்கிறார் கள்; z₂ எங்களுக்குப் பெறுவதற்கு அரியஎல்லையோ நீ என்னவுமாம்.

இவர்களார்த்தியைக் கண்டு துணுக்கென்று வரப்புக்காள்; b (தேற்றமாய் வந்து திற) c இரண்டாம் நிலத்திலே கிடக்கிறவளாகையாலே ‘தடுமாருதே தெரிந்துவந்து திற’ என்கிறார்கள். d (தேற்றமாய் வந்துதிற) e ஊராகத் திரண்டு கிடக்கிறது, படுக்கையிற் e₂ கிடந்தபடியே வாராதே ஸத்யஸ்யையாய் வந்துதிற. 1. “ஸா ப்ரஸ்குலந்தி” என்னும்படி வாராதேகொள் என்கிறார்கள். 10.

பெ. அ. w, x கீழே “பெருந்துயில்” என்று சொல்லிவைத்து, இங்கே அனந்தலையிட்டு ஸம்போதிக்கையாலே — அவள் இவர்களிட்ட பழிக்கு அஞ்சி, தன்னுணர்ந்தி இவர் களுக்குத் தோற்றத் திருநாமஞ்சொன்னுளென்று ஸங்குதியைக் காட்டுகிறார் (இப்படி இய்யாதி) w, z, z₂ a “ஆற்ற — மிகுந்திருக்கிற, அனந்தல் — நித்யரையை உடையவளே” என்று இதன் உத்தேசியதைதோற்ற இத்தையிட்டு ஸம்போதித்ததுக்குத் தாத்தாயத்தை வ்யாவ்ருத்திபூர்வகம் அருளிச்செய்கிறார் (எங்களுக்கு இய்யாதி வாக்யத்யவயத்தாலே.) y, a “கலம்” என்றவிடத்தில் A “மனக்கள் மாறுபடவரும்” என்கிற ந்யாயத்தாலே, “கலன்” என்றாய், ஆபுரண விவகையாகக் கீழருளிச்செய்து, “கலம்” என்று விவகித்து, அது பாத்ரமென்றாய், அத்தால் — நல்லபெண்ணே யென்று அர்த்தாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (எங்களுக்குப் பெறுவதற்கு இய்யாதி)

b, c தேற்றமாய் வரவேணுமென்கைக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார் (இரண்டாம் நிலத்திலே இய்யாதி) c இரண்டாம்நிலம் — மேல்மெத்தை. e “ஒருபோகியாக க்ருஷ்ணா பூவம் பண்ணுமவள்” என்ற த்ருத்யாவதாரிகைக்குச் சேரத் தாத்தாயந்தரம் அருளிச் செய்கிறார் (ஊராக இய்யாதி) 10

சீ. அ. q₂ “வாய்” — இடம். “பறை தரும் புண்ணியன் — இப்படிக்கொத்த புண்ணியனால் கூற்றத் தின் வாய் வீழ்ந்த ரும்பகரணன்” என்னுதல்; “புண்ணியனால் நோற்றுச்சுவர்க்கம் புகுகின்ற அம்மனாய்” என்னுதல். w “ஆற்ற அனந்தல்” — பெரிய அநந்தல். y “அருங் கலன்” — பெறுதற்கரிய ஆபுரணம். d “தேற்றம்” — தெளிவு. c, e “தடுமாருதே தெளிந்து வந்து திற” என்கிறார்களாதல்; அன்றிக்கே ‘ஸம்போதக சிவநங்கனாயும் மறைத்துக் கொடு வந்து திற’ என்கிறார்களாதல்.

இப்பாட்டுக்கு ஸ்வாபதேசம் 2. “ஜ்ஞாநி த்வாத்மைவ மே மதம்” என்றும், 3. “அஹம் ஸ ச மம ப்ரிய:” என்றும் அவன் பஷபதித்திருப்பார்திறத்தில் ஸ்வைஷ்ண வர்கள் நித்யஸாபேஷுராயிருக்கை ஸ்வரூபமென்கிறது. 10.

கு. அ. தலையானவனிய்யாதி) y கலன் — ஆபுரணமென்றபடி. y, z, z₂ இதுக்கு இரண்டு தாத் பர்யம் — z (எங்களுக்கு ஸிரோபூஷணமென்னுதல்) z₂ அன்றிக்கே (ஹாரத்தைப்பண்ணி) என்று தொடங்கி. e₂ (கிடந்தபடியே வாராதே) என்றது நக்யையாய் வாராதே என்றபடி. 10.

A, தமிழிலக்கண வழக்கு.

ஆரூயிரப்படி—பத்தாம்பாட்டு

ஆரூயிரப்படி:—பத்தாம்பாட்டு. ஒரு கிடையிலே பல பிள்ளைகள் ஒதாநின்றால் ஒருவனுக்கு ஒத்துப்போய் ஸமர்த்தனுமானால் அவனே அவர்களுக்கெல்லாம் நிர்வாஹகனாம்போலே, இவ்வூரில் பெண்பிள்ளைகளெல்லாரிலும் க்ருஷ்ணஸம்ஸ் லேஷத்தில் விதக்யூதாயாய், எல்லாப் பெண்களையும் க்ருஷ்ணன் படுத்தும்த்தை க்ருஷ்ணன்தன்னைப் படுத்துவாளொருத்தியாய், அவன்தான் “தண்ணீர் தண்ணீர்” என்னும்படி வீறுடையாளொருத்தியாய், இவர்கள் தாழ்த்ததுக்கு அவனையிட்டுப் பொறுப்பிக்கும்படி அவன்பக்கல் போரமுகமுடையானுமாய், க்ருஷ்ணன் திருமாளிகைக்கு அசல் திருமாளிகையுமாய், நடுவு இடைச் சுவர் தள்ளிப்பொகட்டு ஒரு போகியாகத் தண்ணீர்த்துரும்பற்று ஒரு படுக்கையிலே அவனுந்தானுமாக எப்போதும் அநுபூவிப்பாளொருத்தியை எழுப்புகிறார்கள். 1. “ஆநந்தம் ப்ரஹ்மனோ வித்வாந்” என்னுதே, 2. “ஏஷ ஹ்யேவாநந்த்யாதி” என்று அவன் ஆநந்திப்பிக்கவிரும்பாளொருத்தி.

வ்யா:—(நோற்று) க்ருஷ்ணனைப் பிரிந்தபோதேபிடித்துக் குளிப்பது நோற்பதாகாநிற்க, இவன்படி பத்தொன்பதாம் பூஷையாயிருப்பாளொருத்தி, ‘ஒக்கநோற்கக்கடவோம், ஒக்கக்குளிக்கக்கடவோம், க்ருஷ்ணனோடொக்க அநுபூவிக்கக் கடவோம்’ என்று சொல்லி, நோன்பின் பூலம் கைபுகுந்து, க்ருஷ்ணநுபூவம்பண்ணிக் கரைச்சலற்றுக்கிடந்து உறங்கவமையுமோ? லித்வாஸாதூநையாயிருப்பாளொருத்தி. 3. “ஸர்வயஜ்ஞாஸ் ஸமாப்தா:” 4. “யோ மாமேவமஸம்மூடேஜாநாதி புருஷோத்தமம் | ஸ ஸர்வவித்வாஜதி மாம் ஸர்வபூவேந பூராத ||” 5. “க்ருதக்ருதயஸ்ச பூராத” 6. “க்ருதக்ருதயா: ப்ரதீக்ஷந்தே” A “செய்தவேள்வியர்” என்றும் ப்ரமாணங்கள் சொல்லுகிறபடியே லித்வாஸாதூநையாகையாலே உபாயம்ஸத்தில் நிர்ப்பூரையாயிருந்தாள். ‘லித்வாஸாதூநராயிருப்பார்க்குக் கர்த்தவ்யமொன்றுமின்றிக்கேயொழிகிறபடி எங்ஙனே?’ என்னில்: அவனுடைய ரக்ஷகத்வத்தை உணர்ந்தால் தனக்கு யத்நம்பண்ண ப்ராப்தியில்லை, தன் ஸேஷத்வத்தை உணர்ந்தாலும் ப்ராப்தியில்லை; விரோதிப்ராப்யத்தை உணர்ந்தாலும் ஒன்றுஞ் செய்ய ப்ராப்தியில்லை; இதரோபாயங்களுக்கும் அவன் ப்ரஸாதம் வேண்டியிருக்கையாலே ஒன்றுஞ் செய்ய ப்ராப்தியில்லை. ஆனபின்பு “நாராயணனே” என்று அவனுடைய உபாயபூவத்தை அநுஸந்தித்துவைத்து, விடிவோறே எழுந்திருந்து குளிக்கக்கடவதோ? என்றிருக்கிறாள். புறம்புநின்று எழுப்புகிறவர்களுக்கும் இப்படியிருக்கையன்றே ஸ்வரூபமென்னில்: அவர்களுக்கு நினைவு ‘உபாயமென்கிற ஸம்ஸதத்தை விஸ்வலித்திருக்கவோ? உபேயத்துக்காகவன்றே உபாயஸ்வீகாரம்; லித்வோபாயநிஷ்டர்க்கும் ப்ராப்யத்தில் த்வரையில்லையாகில் சேதநனன்றிக்கேயொழிய

மத்தனை' என்று விளம்புறேது இல்லாமையாலே, ப்ராப்யத்தில் த்வரையாலே பதறுகிறார்கள். லித்தேதோபாயநிஷ்டுர்க்கும் கர்ம ஜ்ஞாந பக்திகளுண்டு— இவர்களுடைய க்ரியாகலாபம் கைங்கர்யத்திலே அந்விதமாயிருக்கும்; ஜ்ஞாநம் ஸ்வரூபத்திலே அந்விதம்; பக்தி ப்ராப்ய ருசியிலே புகும். ஆனபின்பு ப்ராப்யத்தில் த்வரையில்லையாகில் அசித்தோடொக்குமத்தனை என்கிறார்கள். (சுவர்க்கம் புகு கின்ற) ஸுகூத்தை விடாதே அநுபூவிக்கிற. "ஸ்வர்க்கம்" என்று— ஸுகூத்தைச் சொல்லுகிறது. ஸாக்ஷாத்ஸுகூரப்துவாச்யனாகையாலே, க்ருஷ்ணனை "சுவர்க்கம்" என்கிறது. 1. "யஸ்த்வயா ஸஹ ஸ ஸ்வர்க்கோ நிரயோ யஸ்த்வயா விநா" என்னக்கடவதிறே. ஆநந்தரூபனும் ஆநந்தரூபனாகனும் ஆநந்தாவஹனாயிருக்கிற க்ருஷ்ணனுடைய அநுபூவமிறே ஸாக்ஷாத்ஸுகூமாகிறது. (புகுகின்ற) அநுபூவத் தில் விச்சேத்யமில்லாமை சொல்லுகிறது. உபாஸந வேளையில் ஸ்மர்த்தவ்ய விஷ யத்தினுடைய அநுஸந்தாநத்தாலே வருவதொரு ஸாரஸ்யமுண்டு; அதுதான் காத்யாசித்தமாகையாலே ஹேயஸம்பந்தமற்று அவ்வருகேபோனால் அவிச்சிந்த மாக அநுபூவிப்பதொரு அநுபூவமுண்டு; அது இங்கே கைபுகுந்திருக்கை. (அம் மனம்) அழகிதாக இத்திரளுக்கு ரக்ஷகையாய்! நீ ரக்ஷகையாக நாங்கள் குழைச் சரக்கானபடியென்! எங்களை க்ருஷ்ணனோடே அநுபூவிப்பித்து, அவ்வநுபூவம் உன் முலையோடும் தோனோடுமணைந்தாற்போலேயிருக்கவேண்டாவோ? 2. "ஸம்ஸ்ரண் மதுரம் வாக்யம்" என்கிறபடியே இவர்கள் பேச்சிலினிமையாலும், 3. "ப்ரஹர் ஷேணாவருத்தா ஸா" என்று — இவர்களைக் கண்ட ஹர்ஷத்தாலே, விக்கி வார்த்தை சொல்லமாட்டாமையாலும், 'தங்களடியேனை என்னை, "தாய்" என்று பழியிடே வதே' என்று ஸ்வரூபத்தை அநுஸந்திக்கையாலும், "இவர்கள் க்ருஷ்ணநு பூவம் பண்ணுகிறேமென்று பழியிடாநின்றார்கள். இவ்வளவிலே ஒன்று சொல்லு வோமாகில் இவர்கள் சொன்னதுக்கு இசைந்து, மதியாமல் உத்தரஞ்சொன்னோ மாவுதோம்" என்று பேசாதேகிடந்தாள்; இவள் நினைவறியாதே தாங்கள் புறம்பே நின்று துவளுகிற துவட்சி பொறுக்கமாட்டாமையாலே, — (மாற்றமும் தாராரோ வாசல் திறவாதார்) என்கிறார்கள். வாசலைச் செம்மினால் வாயையுஞ் செம்ம வேணுமோ? கண்ணைப் பட்டினிகொண்டவோபாதி செவியையும் பட்டினிகொள்ள வேணுமோ? ஐஸ்வர்யம் விஞ்சினால் ப்ரந்துக்கள் ஆர்த்தரானால் ஏனென்னை லாகாதோ? படுகுலையடித்தால், தண்ணீர்வார்த்தால் ஆகாதோ? போகூத்தைத் தடுத்தால் எங்கள் ஸத்தையையும் அழிக்கவேணுமோ? (மாற்றமும் தாராரோ) உன்னுடம்பை க்ருஷ்ணனுக்குக் கொடுத்தால், எங்களுக்குப் பேச்சாகிலும் தந்தா லாகாதோ? க்ருஷ்ணனை அருக்கினால் உன்னையும்ருக்கவேணுமோ? உன் சரக்குத் தூய்பார்த்திலையாகில் எங்கள் சரக்குத்தந்தால் ஆகாதோ? உன்னுடைய க்ருஷ்ண னைத் தாராவிட்டால் எங்களுடைய உன்னைத் தந்தாலாகாதோ? (மாற்றமும்), 4. "மதுரா மதுராலாபா" என்று இவள் பேச்சுக்கு அவனும் தோற்றிறேயிருப்பது.

இப்படி இவர்கள் பழியிடாநின்றால் ஒரு உத்தரஞ் சொல்லியாகிலும் பிழைப் போமென்று 'நீங்கள் சொல்லுகிற பழிக்கு அவனிற்குண்டோ?' என்ன — (நாற்றத் துழாய்முடி) நீயும் மறைத்து உன் களவுக்கு அவனும் பெருநிலைநின்றால் கோயிற்சாந்தை உன்னொலளிக்கப்போமோ? A "அன்றிமற்றேருபாயமென்" என்னும்படி மாளிகைச்சாந்தை மறைக்கப்போமோ? 'இப்போது அவனுண்டாக வேனுமோ? அவன் ஒருகால் அணைத்துவிட்டால் நூறுகுளிக்குநிற்கும். நாமெல்லாரு மொக்க இப்போதேயெழுந்திருந்து போந்த பின்பு படுக்கையிலே சாய்ந்தேன்; அந்தியம்போதே பிடித்து வாசலைப்பற்றிக்கொண்டு நின்றிகோள்; கட்டும் காவலு மாயிருக்கிற வாசலிலே புகுரப்போமோ அவனுக்கு?' என்ன — (நாராயணன்) எங்களைப்போலே கதவு திறக்குந்தனையும் பார்த்திருக்க வேனுமோ அவனுக்கு? அவனுக்கு உன்பக்கல் புகுந்தால் புறப்படவன்றோ வழியரிது. (நாராயணன்) ஜீவத்துவாராவன்றோ அநுப்ரவேஸம், விட்டுப்போகாதார் பேரன்றோ இது. உகவாதார்க்கும் ஸத்தையை நோக்கி, உகந்தார்க்கும் வத்ஸலனாயிருக்குமவ னன்றோ. ஆசைப்பட்ட உன்னை விடுமோ? வ்யாப்திக்கு ப்ரயோஜநம் வேண்டின விடத்தே ஸ்பூரிக்கவல்லனாகை அன்றோ? (நாற்றத்துழாய்முடி நாராயணன்) ஆசைப் பட்டாரை ரக்ஷிக்கைக்குத் தோள்மாலையிட்டிருக்கிறவனன்றோ. "பேசாதே கிடக்கில் வாய் திறந்திலனென்னாநின்றார்கள்: வாய் திறக்கில் உத்தரஞ்சொல்லிற்று என் யார்கள்" என்று உறங்குவாரைப்போலே கிடந்தாள் — (நம்மால்போற்ற வித்யாதி) (நம்மால்) வெறுமையே பச்சையான இடைச்சிகளுக்கும் சென்று ஆஸ்ர யிக்கலாம்படியிருக்கிற தார்பிகன். (நம்மால்) அவனுக்கு ஆகாதாருண்டாய் முடிந்தானல்லகிடர்! ஐந்மல்ருத்தாதிசுள் ஏதேனுமமையுங்கிடர்! (போற்ற) இவர்கள் குடிப்பிறப்பிருக்கும்படி. B "பல்லாண்டு?" என்றிருக்குமவர்களிறே. இவர்களாஸ்ர யணம் உபாயமன்று. (போற்ற) செய்யவேண்டுவது பெரிதாய் முடிந்தானல்லன் கிடர்! (பறைதரும்) "உக்கமுந் தட்டொளியும்" (20). (புண்ணியனல்) தண்ணீர் குடிக்கக் கல்லின ஏரியிலே தலைகீழாக விழுந்து சாவாரைப்போலே. (புண்ணியனல்) அது வேஷமாத்ரமுடையார்க்குத் தன்னைப் பெறுகைக்கு ஸுக்ருதமும், ருசிஐநகனும், உபாயமும், ப்ராப்யனுமாயிருக்கிறவனலே. 1. "ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம்" என்றது புறம்பாம்படி, 2. "யதி வா ராவண: ஸ்வயம்" என்னும்படி, 3. "ரிபூனுமபிவத்ஸல"ரானவராலே கிடர் முடிந்தது. (புண்ணியனல்) 4. 'க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாததம்'

(பண்டொருநாள்) முன்பு உன்னைப்போலே உணராதே நோவுபடுத்தித் தொருவனுண்டுகான். (ஒருநாள்) உணர்ந்திலனென்று ஒருகாலத்திலே கேட்டிருந்

A திருவாய் 8-9-10. B திருப்பல்-1.

தோம், இன்று அநுபூதியாநின்றோம். (கூற்றத்தின் வாய்வீழ்ந்த) தான் சிறையிட்டுவைத்த மருதபுவினுடைய ஆஸ்யத்திலே விழுந்த. (புண்ணியனல் கூற்றத்தின் வாய் வீழ்ந்த) பதார்த்த தர்ஸனத்துக்காக ஏற்றின விளக்கிலே விட்டில்புக்கு முடிந்துபோமாபோலே, இவர் திருவுள்ளத்தால் அவன் அநர்த்தத்துக்கு நினைவில்லையென்கை. (கும்பகரணனும்) உறக்கத்தில் தலையானவனும் உனக்குத்தோற்றுத்தன்னுறக்கத்தையுந் தானேதந்து போனானே! நீயும் அவனுமாக ஸமயம்பண்ணி உறங்கப்புகு நீ ஜயித்தபின்பு 'நான் இது கைக்கொள்ளுமவனல்லேன்' என்று விட்டானே? ஸ்ரீபரசராமாழ்வானே வென்று, பெருமாள் அவன் கையில் வில்லை வாங்கினாற்போலே, நீயும் அவனைவென்று, நித்யரையைக் கைக்கொண்டாயோ? (பெருந்துயில்) அவனளவோ உன்னுடைய நித்யரை? அவனதோ துயில்; உன்னதோ பெருந்துயில். அவனுக்கு ஆறுமாஸம் உறங்குகையும், ஆறுமாஸத்துக்கு ஒருநாள் உணர்ந்திருக்கையுமென்று ஒரு வ்யவஸ்தையுண்டிதே; அங்ஙனமொன்றில்லையோ உனக்கு? நீ காலதத்வமுள்ளதனையுமுறங்குகிறாயன்றோ? இவள் அரைக்கணம் புறப்படாதொழிய நெடுங்காலமாய்த் தோற்றுகிறது இவர்களுக்கு. அவன் ஒருத்தியுடைய பிரிவுக்கு ஹேதுபூதனானத்தனையிதே; நீ ஒருராகப் பிரிக்கைக்குஹேதுபூதையாய் உறங்குகிறாயிதே.

1. "ந கூமரமி" என்கிற அஸஹ்யாபசாரம் பண்ணினவனை அரைக்கணம் உணராதேயிருக்கிற நமக்கு ஒப்பாகச் சொல்லாநின்றார்களென்று, இவர்களுக்குச் சென்றுமுகங்காட்ட வேனுமென்று, துணுக்கென்று தானுணர்ந்தமை தோற்ற "க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண" என்றான்; — (ஆற்ற அனந்தலுடையாய்) இதொரு உணர்த்தியிருந்தபடியென! எங்களுக்கு அங்கேபோய்த் துயிலெழப்பாடவேனுமோ? நீயுணரும்படி காணவமையாதோ? (ஆற்றவனந்தல்) ஆர்த்தத்வநி கௌதபடி அனந்தலினுடைய மிகுதி; ஜாலகரந்த்ரத்தாலே, இவளுணர்ந்தபடியைப் பார்த்தார்கள்; தங்கள்கோஷ்டிக்கு நாயகரத்தம்போலேயிருந்தான்; — (அருங்கலமே) என்கிறார்கள். எங்களுக்கெல்லாம் ஸிரோபூஷணமல்லையோ நீ? ஒரு ஹாரத்தைப் பண்ணி அதிலேயொரு ரத்தத்தை அழுத்தினால் அந்த ரத்தம் அந்த ஹாரத்தை விளக்குமாபோலே, இத்திரளை ஸநாதமாக்கப்பாராய். (அருங்கலமே) எங்களுக்குப் பெறுதற்கரியவளல்லையோ நீ? அவள்புறப்பட அவனுமொக்கப்பறப்பட்டுத் தங்களைத் தலைமேலே கொள்ளுமென்றிருக்கிறார்கள். இவர்கள் ஆர்த்தியைக்கேட்டு. துணுக்கென்று வரப்புக்கான்; — (தேற்றமாய்வந்து திற) பூயப்பட்டு மேல்நிலங்களில் நின்று தமோருதே வந்திழிந்து திற அங்ஙனன்றிக்கே, ஊராகத் திரண்டு கிடக்கிறது, அவர்களிலே உன்னையும் நியமிக்கவல்லாருண்டு; அவர்கள்முன்னே படுக்கையில் சாய்ந்தபடியே வாராதே, உன்னைப்பேணிக்கொண்டு — ஸதஸ்யையாய், வந்து திற.
2. "ஸா ப்ரஸ்கூலந்தீ" என்னும்படி வாராதேகொள்.

ஈராயிரப்படி — பத்தாம்பாட்டு

அவ:— பத்தாம்பாட்டு. க்ருஷ்ணனுக்கு அசலகமாய் இடைச் சுவர் தள்ளிப் போகட்டு ஒருபோகியாக அனுபவிக்கிறுனொருத்தியை எழுப்புகிறார்கள்.

வ்யா:— (நோற்று) ஸித்தஸூதனை. இவனுடையவும் தன்னுடையவும் ஸ்வரூபங்களை யுணர்ந்தால் யத்னம் பண்ணப் பராப்தியில்லை. “நாராயணனே நமக்கே பறை தருவான்” (1) என்கிறபடியே அவன் தலையிலே பூரத்தைப் போகட்டோமாகில் நமக்கு நீரிலே புக்கு முழுக வேணுமோ? என்றிருக்கிறானிவன். உபேயத்துக்கள்தோ உபாயம்; ஸித்தோபாய நிஷ்டுர்க்கு விளம்பு, ஹேது வில்லாமையாலே பராப்யத்தில் த்வரையில்லாதார் சேதனரன்றென்றிருக்கிறார்கள். (அம்மனாய்) ரக்ஷயரக்ஷகபாவம் மாறி நிற்கவோ பார்க்கிறது? அழகிதாக நிர்வாஹகையானாய்! (சுவர்க்கம் புகுகின்ற) ஸுகுமனுபவிக்கை. 1. “யஸ்த்வயா ஸஹ ஸ ஸ்வர்க்க:”. நிர்வாஹகையாயிருப்பார்க்குக் கண்ணுறங்க விரகுண்டோ? இவர்கள் பேச்சைக் கேட்டு ஈடுபட்டுப் பேசாதே கிடந்தாள். 2. “ஸம்ஸ்ரவே மதுரம் வாக்யம்”. பழியிடுவதேயென்று பேசாதே கிடந்தாளாகவுமாம். “அம்மனாய்— என்பதே தங்கள் அடியேனாயிருக்கிறவென்னை” என்று பேசாதேயிருந்தாளாகவுமாம். 3. “ப்ரஹ்மேணுவருத்தா ஸா வ்யாஜஹார ந கிஞ்சந” என்று ப்ரீதியாலே விக்கிப் பேசாதே இருக்கிறாளாகவுமாம்.

இவர்கள் பொறுக்க மாட்டாமை (மாற்றமும் தாராரோ) என்கிறார்கள். ஏதேனுமொருபடியால் இவள் பேச்சேயமையும் இவர்களுக்கு. A “துளம்படு முறுவல் தோழியர்க்கருளாள்” என்கிறபடியே இவளுடைய பேச்சு உஜ்ஜீவனமாய் தூரமாகையிறே இவர்களுக்கிருப்பது. துர்மபுத்ரன் ‘க்ருஷ்ணனுக்கும் அர்ஜுநனுக்கும்’ என்புகுகிறதோ? என்றஞ்சினவனவிலே, யுத்தத்தில் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்வனி கேட்டு துரித்தாப்போலே இவர்களுக்கு இவள் பேச்சு. உடம்பை க்ருஷ்ணனுக்குக் கொடுத்தால் பேச்சாகிலும் தரலாகாதோ? 4. “மதுரா மதுராலாபா கிமாஹ மம பூமிநி”யிறே அங்கு செல்லுகிறது. கண்ணின் பட்டினி திராதாகில் செவியின் பட்டினியாகிலும் தீர்க்கலாகாதோ?

‘நீங்கள் பழியிடுகிறதென்? இங்கு அவனுண்டோ?’ என்ன — (நாற்றத் துழாய்முடி) மாளிகைச் சாந்து உன்னுலொளிக்கப்போமோ? “அந்தியம் போதே வாசலைக் கைக்கொண்டீர்கள்; அவனுக்குப் புகுர வழியுண்டோ?” என்ன — (நாராயணன்) அவனுக்கு எங்களைப் போலே கதவு திறக்கப் பார்க்கவேணுமோ? புறப்படுகைக்கு வழிதேடுமத்தனையன்றோ?

(நம்மால்) வெறுமையே பச்சையாகவுடைய நம்மால், (போற்ற) குடிப் பிறப்பால் வந்தது: உபாயமல்ல. (பறைதரும்) ‘இப்படி பெரியவன் நமக்குப் பறை தருமோ?’ என்னில் “நாராயணனன்றோ பறை தரும்” என்றுமாம். (புண்ணியனால்) 5. “க்ருஷ்ணம் துர்மம் ஸநாதநம்”.

(புண்ணியனால் பண்டொருநான்) 'முன்பும் உன்னைப் போலே ஒருத்தனுண்டு காண் உணராதே படுத்தினான்' என்கை. (புண்ணியனால் கூற்றத்தின்வாய் வீழ்ந்த) A "கொடுவினைப்படைகள் வல்லையாய்" 1. "தேதா ராமோ மஹாதேஜா:" என்று நீரிலே நெருப்பு எழுந்தாற்போலே சிறுகைக்குள்ள அருமை. (கும்ப கரணனும்) பிராட்டியைப் பிரித்த ராஜத்யோஹியோடே கூட்டுகிறார்கள். அவன் ஒருத்தியைப் பிரித்துவைத்து உறங்கினான்; நீ ஊராகப் பிரித்து வைத்து உறங்குகிறாய். (தோற்றுமுனக்கேயித்யாதி) ஸ்ரீ பரசுராமன் கையில் வில்லை, சக்ரவர்த்தித்திருமகன் வென்று வாங்கினாற்போலே கும்பகர்ணன் நித்யரையை வென்று வாங்கிக் கொண்டாயோ?

(ஆற்ற அறந்தலுடையாய்) 'இனி கிடக்கில் த்யோஹிகளாவுதோம்' என்றஞ்சிப் புறப்பட்டு முகங்காட்டுவோமென்று உணர்ந்தபடி தெரிய "க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண" என்றான்; நீ உணரும்படி கண்டு வாழ அமையாதோ? (அருங்கலமே) இனித் தெளிவு கண்டனாபவிக்கவேணும். "ஹாரத்தைப் பண்ணினால் அதுக்குக் கல்லழுத்த வேண்டாவோ? இக்கோஷ்டியை ஸநாதமாக்காய்" என்றவாறே பதறிப் புறப்பட்டபுக — (தேற்றமாய் வந்து திற) மேலில் நிலங்களில் நின்றுத் தடுமாறி விழாதே தெளிந்து திற. 2. "ஸா ப்ரஸ்க்யஸ்தீ" இத்யாதிவத். 10.

நாலாயிரப்படி—பத்தாம் பாட்டு

அவ:— பத்தாம் பாட்டு. (நோற்று) க்ருஷ்ணன் அசல்கமாய் இடைச்சுவர் தள்ளிப்பொகட்டு ஒருபொக்காயாக அநுபூவிக்கிறொருத்தியை எழுப்புகிறார்கள்.

வ்யா:- (நோற்று) நோற்கக்கடவ. நோன்பும் இவ்விரவிலே நோற்று, நோன்பின் பூலமான க்ருஷ்ணனாகிற ஸ்வர்க்கும் உன் கை புகுந்ததாகாதே செல்லுகிறது? 3. "க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதனம்" என்னுமாபோலே. ஆபாஸதர்மங்கள் இவளுக்கு அஞ்சிக் கைவிட்டதித்தனையிறே. இவளுக்கு ஸாதனமான தர்மம் எம்பெருமானே யிறே. ஸாதனாநுஷ்டானம். பண்ணுதே இவனை உபாயமென்று அறுதியிட்டால், பூலத்தில் அந்வயிக்குமத்தனையிறே. 'அவனுடைய ஸ்வரூபத்தை உணர்ந்தார்க்கு யதநம் பண்ண ப்ராப்தியில்லை. தன் ஸ்வரூபமுணர்ந்தார்க்கு யதநம் பண்ண ப்ராப்தியில்லை. விரோதியினுடைய ப்ராப்த்யத்தை உணர்ந்தார்க்கும் யதநம்பண்ண னித்தியில்லை. ப்ராப்யத்தினுடைய சீர்மையை உணர்ந்தார்க்கும் யதநம்பண்ண ப்ராப்தியில்லை. இதரோபாயங்களுக்கும் அவனே வேண்டுகையாலே யதநம்பண்ண ப்ராப்தியில்லை' என்றிருந்தான். 4. விது: க்ருஷ்ணம் ப்ராஹ்மணஸ் தத்த்வதோ யே தேஷாம் ராஜந் ஸர்வயஜ்ஞாஸ் ஸமாப்தா:" B "செய்த வேள்வியர்" 3. "யே ச வேதுவிதோ விப்ரா:" 5. "ஸ ஸர்வவித்யுஜதி மாம் ஸர்வபூவேந பாரத" 6. "க்ருதக்ருத்யா: ப்ரதீக்ஷந்தே". ரக்ஷயரக்ஷகபூவம்வ்யவஸிதமானால் ஜ்ஞானமேயிறே வேண்டுவது. "நாராயணனை நமக்கே பறைதருவான்" (1) என்கிறபடியே அவன் தலைக்கே பூரம் பொகட்டோமாகில் நமக்கு நீரிலேபுக்கு முழுக் வேணுமோ? என்றிருக்

A திருவாய் 9-2-10. B திருவாய் 5-7-5.

ஸ்வரூபதேஸ வ்யாக்யாநம்

அவ :— பத்தாம்பாட்டு. (தோற்றுஇத்யாதி) இப்பாட்டில் உபாயநிஷ்டரை எழுப்புகிறார்கள்.

வ்யா :— (தோற்று) ஸித்தஸூதாந பரிக்ரஹம்பண்ணி. (சுவர்க்கம்) ஸுகூருபமான ப்ராப்யத்தை. (புகுகின்ற) அநுபுவிக்கிற, (அம்மனாய்) ஸ்வாமிநி யானவனே! (வாசல்திறவாதார்—மாற்றமும் தாராரோ) த்வதுநுபுவவிரோதியான வாசலே—அஹங்காரத்தை நீக்கி எங்களை உன்னை அநுபுவிப்பியாவிடிலும், நாங்கள் கேட்டு வாழும்படியான ஒரு வார்த்தையும் அரிதோ? அவன் எழுந்திருக்கவொட்டாவிடிலும் இருந்தவிடத்தேயிருந்து வார்த்தை சொன்னாலாகாதோ? என்று பாவார்த்தம்.

‘இப்போது அவன் இங்குஉண்டோ? ஏன் பழியிடுகிறிகோள்?’ என்ன,— (நாற்றத்துழாய்முடி) ‘இப்போது உன் இங்கு இல்லாவிடில் இப்பரிமளம் ஏது?’ என்ன; ‘அவன் ஒருகாலணைக்க ஒன்பது குளிக்குப் பரிமளம் நிற்குமே’ என்ன; ‘கட்டுங் காவலுமான இடத்தே அவனுக்குப் புகுரப்போமோ?’ என்ன,— (நாராயணன்) ‘வேண்டுமிடத்தே ஆவிர்ப்புவிக்கைக்கன்றோ அவனுடைய வ்யாப்தி’ என்ன; (நம்மால் போற்றப் பறைதரும் புண்ணியனால்) நம்மாலே போற்றப் பட்டவனாய்க்கொண்டு புகுஷார்த்துப் பரதனுன நாராயணனாலே.

(பண்டொருநாள் கூற்றத்தின் வாய்வீழ்ந்த கும்பகரணனும் தோற்றும் உனக்கே பெருந்துயில்தான் தந்தானே) முன்பு ஒரு தமோபிபூதமான காலத்திலே ந்ருத்யுவினுடைய வாயிலே விழுந்த தாமஸனான கும்பகர்ணனும், உன் துயிலுக்குத் தான் தோற்று, உனக்கே தன்னுடைய பெருந்துயிலையும் தானே தந்தானே? இவ்விடத்திலே “கும்பகரணன்” என்கிறது — தமோகுணத்தை. தமோகுணந்தன்னையன்றியிலே இவளுக்கு உண்டான நித்ரையைக் கண்டு இவளுடைய நித்ராஜநகத்வஸக்திக்குத் தான் தோற்றுத் தன்னுடைய நித்ராஜநகத்வஸக்தியையும் தந்தானே? என்று ரஹஸ்யம். ஸாத்விகனான இவ்வதி காரிக்கு நித்ரையாவது — 1. “ப்ராஜ்ஞேநாத்மநா ஸம்பரிஷ்வக்த: ப்ராஹ்யம் கிஞ்ச ந வேத:” என்கிறபடியே ஸ்வாநுபுவதஸஸயிலே இதரவிஷயங்கள் தோற்றுகிறுக்கை.

இப்படி இவர்கள் சொன்னவாறே அவன் எழுந்திருந்து சோம்பல் முறிக்க— (ஆற்ற அனந்தலுடையாய்) மிகவும் சோம்பலையுடையவனே! சோம்பலாவது— வ்யாபாராந்தராஹமதை. அத ஏவ, (அருங்கலமே) துர்லபமான ஆபரணமே! “ஆற்றவனந்தலுடையாய், அருங்கலமே” என்கையாலே— 2. “கிமிவ ஹி மது: ராணம்” என்கிறபடியே சோம்பல்முறிக்கையும் துர்லபமான ஆபரணம் போலே அத்யாகர்ஷகமாயிருக்கிறது என்றுமாம். இவர்களாற்றாமையைக் கண்டு சடக்கென வந்து திறக்கப்புக, ‘தேற்றமாய்வந்துதிர்’ என்கிறார்கள். ‘நாங்கள் புறக்கட்டிலேயிருக்கிறோமாகையாலே, இருந்தபடியே வாராமே ஸதஸ்யையாய் வந்து திர்’ என்கிறார்கள். ‘தேற்றமாய் வந்துதிர்’ என்கையாலே—இவ்வதிகாரிக்கும் லோககூர்ஹ வாராமல் லௌகிகாநுவர்த்தநம் கார்யமென்றதாய்த்து. 10.

